

САНДРА БРАУН ОПАСНО КРАСИВ

Превод от английски: Пепа Стоилова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Коя е тя?

— Казва се Съни Чандлър.

— Познаваш ли я?

— От трети клас.

— Наистина?

— Може би дори от втори.

— Значи е израснала тук?

— Аха.

— Къде е била?

— През целия си живот?

Първият мъж изгледа намръщено втория.

— Къде е била? — повтори той твърдо.

Другият се усмихна.

— Ню Орлиънс. — Поради провлачения му южняшки акцент думата прозвуча като Нолинс. — Премести се там преди няколко години. Шивачка е.

— Шивачка? — Никога не би се досетил от външния ѝ вид.

— Нещо такова. Уанда може да ти каже повече за работата ѝ.

Имаше твърдото намерение да разпита съпругата на мъжа за тази Съни Чандлър. Тя бе възбудила любопитството му. А то, както и останалите му апетити, никога не оставаше незадоволено за дълго.

Все пак за момента можеше само да наблюдава Съни Чандлър, докато тя се разхождаше между останалите гости на партито. Беше явно, че отдавна е напуснала малкия град: открояваше се сред всички.

— Защо е напуснала града? — запитва той.

Събеседникът му се позасмя:

— Никога не би повярвал.

— Опитай.

— Ами беше нещо такова... — И понижавайки глас, мъжът започна да разказва най-пикантната клюка, която някога се бе разнасяла из Летъм Грийн.

А героинята на тази невероятна, история се разхождаше из салона, едва потискайки прозявката на отегчение. Стресна се от неочаквано избухнал смях, както впрочем и всички останали. Извъръщайки се, Съни забеляза двама мъже, застанали до остъклената стена, разкриваща изглед към игрището за голф. Висок блондин триеше бликналите от очите му сълзи.

Сигурна си разказват неприлични вицове, помисли си Съни с известно отвращение. Тези селяндури нямаха представа как трябва да се държат в почтена компания. За тях задната стаичка край басейна и салонът на този провинциален клуб бяха едно и също. Никога не бяха чували за добро възпитание.

Семейството на младоженеца се беше постарало доста за празненството, което даваше в чест на бъдещата брачна двойка. Не бяха пестили средства за бюфета, а аранжорът сигурно беше изкупил стоката на всички цветари в околността, защото големият салон беше украсен с множество пъстроцветни букети. Въпреки че бюджетът на провинциалния клуб позволяваше само да се наеме местният секстет за танците, за тази вечер бе поканена джаз формация от Мемфис.

Впрочем бяха доста добри, реши Съни. Улови погледа на вокалиста на групата и му се усмихна. Той ѝ намигна. Тя му отвърна и съсредоточи цялото си внимание върху бюфета. Привела глава, започна бързо да пълни чинията си.

— Съни Чандлър!

Простенвайки мислено, Съни накриви лице във фалшива усмивка и се извърна.

— Здравейте, мисис Морис.

— От много време не съм те виждала, момиче.

„Красноречива стара пуйка!“

— Да, от известно.

— Колко по-точно?

— Три години. — „Три години, два месеца и четири дни. Очевидно не достатъчно дълго, за да успеят хората да забравят.“

— Още ли живееш в Ню Орлиънс?

— Все още съм там. — „И това ми харесва. Обожавам всяко място, което не се казва Летъм Грийн.“

— Изглеждаш добре.

— Благодаря.

— Съвсем по градски.

Забележката трябваше да прозвучи като подигравка, но Съни я прие като комплимент. Мисис Морис сложи в устата си една гъба, пълнена със скариди и подправки, и задъвка енергично. После, сякаш опасявайки се, че Съни може да изчезне, преди да е успяла да я засипе с нов поток от шумни въпроси, побърза да попита:

— А родителите ти? Те как са?

— Добре. Много добре. — Съни обърна гръб на жената и си взе от стридите — деликатес, който не беше яла отдавна, въпреки че се бе установила в Ню Орлиънс, и ги сложи в чинията си.

Мисис Морис явно никога не бе чувала за езика на тялото, затова продължи безстрашно:

— Още ли са в Джаксън?

— Тъхъ.

— Не се връщат тук много често. Но след... Е, знаеш какво имам предвид. Сигурна съм, че все още им е доста трудно.

На Съни ѝ се прииска да захвърли чинията си, да напусне салона и да си тръгне от града, както беше направила преди три години. Единственото нещо, което я възпираше сега, беше твърдото ѝ решение да не достави на никого удоволствието да я изплаши.

— Ваше ли е още бунгалото край езерото?

Преди жената да успее да отговори, до нея застана виновницата за тържеството.

— Съни, мога ли да разчитам на твоята помощ за прическата си? Изгубих една от фибите. Моля те! Извинете ни, мисис Морис.

Съни остави почти пълната си чиния. Не ѝ се ядеше, просто искаше ръцете ѝ да са заети с нещо.

— Благодаря ти — измърмори тя, когато приятелката ѝ я улови под ръка и я поведе през салона по коридора към тоалетната.

Френ се смееше:

— Имаше вид на човек, който трябва да бъде спасен. Или пък мисис Морис се намираще в опасност? Уплаших се, че ще изядеш онези месни хапки и ще я набодеш с клечката за зъби.

Двете се увериха, че са сами в тоалетната и заключиха вратата, за да си осигурят усамотение. Съни се облегна на вратата и си пое

въздух.

— А ти се чудиш защо това е първото ми завръщане след три години. Можеш ли да ме обвиниш? Пяна ѝ беше излязла на устата от любопитство около подробностите за живота ми в големия град.

Френ бе седнала до тоалетката и си слагаше червило.

— А има ли наистина пикантни подробности за живота ти в големия град? — Хвърли закачлив поглед към Съни в огледалото. Леденият взор на приятелката ѝ я накара да се разсмее отново. — Успокой се, Съни. Летъм Грийн е малък град в Съединените щати. Какво друго биха могли да правят хора като мисис Морис?

— Да наблюдават как расте тревата!

— Правилно. Те трябва да са постоянно заети с работите на другите. А и, честно казано, ти им даде материал за приказки за няколко години напред.

— Не съм се опитвала да привлека вниманието им.

— Но точно това направи. През тези три години те си умираха да разберат защо постъпи така. Родителите ти заминаха скоро след това, така че не можах да им бъда от полза в търсенето на отговора. А сега ти се появяваш с вид на героиня от сериала „Династията“, давайки да се разбере, че изобщо не си засегната от инцидента. Хората изгарят от желание да узнаят причините за постъпката ти. Можеш ли да ги обвиняваш?

— Да, мога да ги обвинявам. Точно любопитството им на практика принуди родителите ми да се преместят. Мама и татко не можеха да се появят никъде, без да бъдат засипани от подозрителни погледи и унизителни въпроси. Дори така наречените им приятели не им го спестяваха. Дватамата не издържаха на натиска и заминаха.

— Аз си мислех, че си тръгнаха, защото баща ти си беше намерил работа в Джаксън.

— Тази беше причината, която изтъкнаха пред мен, но аз никога не им повярвах. Аз бях в основата на решението им. Налагаше ми се да живея с тази мисъл, Френ. — Съни извади червилото от тоалетната си чантичка и също започна да се черви. — Но ти благодаря за комплимента, че приличам на героиня от „Династията“.

Френ се усмихна.

— Местните дами носят или къси, или дълги официални рокли. Никога не са чували за тоалети със средна дължина. На никоя не би ѝ

хрумнало дори да съчетае оранжево с лилаво, но на теб ти стои направо страхотно — каза тя, възхищавайки се от облеклото на Съни. — Боже мой, боже мой — додаде, плесвайки театрално ръце по бузите си. — Наистина ли имаш две дупки на ухото си? Няма да се изненадам, ако в рода ти е имало поне един-двама янки.

Смеейки се, Съни махна с ръка пред носа на приятелката си.

— Млъквай! Караш ме да се смея, а аз не искам.

Френ плесна пръстите ѝ с обич.

— Знам, че не искаше да се връщаш тук и единствената причина, поради която го направи, е сватбата ми. Разбирам те и високо ценя жеста ти. Знам каква жертва е за теб.

— Не бих пропуснала женитбата ти, Френ. Въпреки че...

— Въпреки че не разбираш защо искам да се омъжа отново — завърши Френ вместо нея.

— Нещо такова.

Съни се загледа настоятелно в очите ѝ. Струваше ѝ се, че Френ само затъва по-дълбоко. Беше имала възможността да вземе двете си деца и да напусне този затънтен град веднага след развода с първия си съпруг. Но тя бе останала, бе превъзмогнала слуховете и бе на път да се омъжи повторно.

— Съни, обичам Стив. Искам да се омъжа за него, да имаме деца. — Изречението ѝ молеше за разбиране. — Мислех, че обичам Ърни, но виждах само онова, което и всички — футболната звезда. За нещастие той представляваше само това. Но когато вече не беше звезда, не успя да го преживее, започна да пие и хукна по жени. Всички продължават да го насърчават, вместо да го посъветват най-после да порасне, както направих аз, пренебрегнатата съпруга. Е, Стив е стабилен като скала. Той ме обича. Обича и момичетата ми. Не е красив като Ърни, няма неговото изваяно силно тяло, но е истински мъж, а не голямо дете.

Съни потупа ръката на Френ.

— Радвам се за теб. Знаеш го. Имам високо мнение за Стив, задето ти помогна да се съвземеш отново. Просто не мога да си представя, че някой би избрал този начин на живот. Лично аз се чувствам щастлива, задето успях да го избегна.

— Само защото не можа да намериш подходящия мъж, с когото до го споделиш. — Френ повдигна вежди. — И като заговорихме за

това, предполагам, че не си се срещнала с бившия си годеник.

— Не, и се надявам да не го срещам. — Съни започна да оправя косата си. — Сигурно двамата с Гретчън все още са женени.

— Да, но се говорят някои неща. Мълвата твърди...

— Не! — извика Съни. — Не искам да знам. Няма да падна до нивото на хората в този град и да давам ухо на клюките. — Изгледа критично прическата на Френ. — Косата ти е свършена. Къде е падналата фиба, за която спомена?

— Това беше само повод да те отърва от мисис Морис. — Френ скочи от табуретката пред тоалетната маса с лекота, учудваща за тридесет и две годишна жена, майка на две деца.

Приятелките напуснаха тоалетната, кикотейки се като момиченца, точно както бяха правили, докато бяха завършили гимназията. Лицето на Френ възвърна спокойствието си, щом влязоха в салона. Годеникът ѝ ги забеляза и тръгна към тях.

— Мила, президентът на компанията току-що пристигна от Бейтън Роудж — каза Стив. — Няма търпение да се запознае с теб. Казва, че иска да види жената, която най-последно е успяла да накара заклет ерген като мен да се ожени. Извини ни, Съни.

— Разбира се.

Тя остана загледана след преуспяващия застрахователен агент, който отвеждаше бъдещата си съпруга, за да я запознае с шефа си. Стив представи Френ и двете ѝ малки дъщери с гордост. Съни се радваше на новооткритото щастие на приятелката си. Тя го заслужаваше след годините, прекарани с Ърни.

Стив сложи покровителствено и свойски ръка върху стройното рамо на Френи. Съни забеляза инстинктивния, несъзнателен жест. Той безмълвно говореше за отношението му към бъдещата му съпруга. Обзе я чувство на празнота и тя отново се насочи към бюфета.

Сякаш не беше достатъчна беда, че трябваше да се върне в Летъм Грийн заради сватба. А сега в Дон — мъжът, за когото беше почти омъжена — се оказа темата, с която трябваше да се сблъска. Поне беше преживяла първото споменаване на името му, тъй че не бе необходимо да се притеснява за реакцията си.

Да говори за него означаваше да се връща към всички отрицателни емоции, които беше загърбила преди три години. Беше си мислила, че се е отървала от тях завинаги, но те сякаш я бяха дебнали

иззад табелите, бележещи границите на града, очаквайки завръщането ѝ. И се бяха втурнали към нея веднага щом се беше появила.

Трябваше да знае, че не бива да идва тук. Но как да откаже на Френ да присъства на сватбата ѝ? Не би могла. Нито пък Френ би се задоволила с присъствието ѝ само на церемонията. Преди да разбере какво се бе случило, Съни бе приела да присъства на сватбените тържества до края. Докато беше в града, имаше намерение да се погрижи за някои свои работи. Но все пак трябваше да преживее седмицата. Една седмица. Цяла седмица в града, който се бе заклепа да не види никога повече. Щеше ли да го преживее?

Може би. Но не без известни компенсации. Като например да задоволи един-два свои каприза, размишляваше тя, докато гледаше подноса с десертите в края на масата. Подобни прищевки щяха да ѝ помогнат да запази разсъдъка си. Заслужаваше си наградата, нали? Как би могла да даде морална подкрепа на Френ, ако не си осигуреше душевно спокойствие чрез незначителни развлечения?

Преди да успее да се разубеди, взе две ягоди с шоколадова глазура и намери усамотен ъгъл, където да ги изяде. Те бяха забраненият плод за всяка жена, която искаше да запази фигурата си. Ала точно от този забранен плод имаше нужда в момента.

Придържайки тънкото зелено стъбълце между палеца и показалеца си, тя се зае с първата. Върху езика си усети горчиво-сладникавия вкус на натуралния шоколад. Веднага след това устата ѝ се изпълни с кадифеното усещане на млечния шоколад. После, почти като благословия, белият погали небцето ѝ, подготвяйки го за сочния плод, в който потънаха зъбите ѝ.

Тя дъвчеше бавно, с греховно удоволствие, оставяйки вкуса на различните шоколади да се смеси и да изпълни устата ѝ със сладостта си.

Това беше чувствено преживяване не само за Съни, но и за мъжа, който я наблюдаваше от другия край на салона. Небрежно облегал на стената, скръстил дългите си крака в глезените, той гледаше как Съни Чандлър с наслаждение хапва двете шоколадови ягоди. Гледката беше толкова еротична, че устата му започна да се пълни със слюнка, но по-

скоро заради вкуса на устните, отхапващи десерта, отколкото заради самите ягоди.

— Все още не откъсваш очи от нея, а?

Мъжът се изправи, но без да извърща поглед от жената.

— Съни Чандлър е много привлекателна — призна той на другия, който се беше върнал при него.

— Винаги е била. Беше едно от най-красивите момичета в училище. Висока класа, нали?

— Онова, което е направила, преди да замине, не е било от висока класа. Но защо е постъпила така?

— Виждаш ли, ако знаех, щях да бъда единственият.

По-високият мъж погледна надолу към приятеля си.

— О, така ли? Значи просто е направила сензацията и си е заминала?

— Нещо такова. Остави годеника си — Дон Дженкинс, ти го познаваш, на сухо. — Сръга събеседника си в ребрата. — Нямах намерение да започвам игра на думи.

Двамата се разсмяха, но не толкова високо, че да отклонят вниманието от бъдещите младоженци, които в този момент разопаковаха сватбените подаръци и показваха задоволството си с „ох“ и „ах“.

— Трябвало е да се омъжи за Дон Дженкинс, а?

— Аха. Аз не бих влязъл в църквата, преди да си помисля.

— И никой не знае защо си е тръгнала?

— Не. Разбира се, имаше доста предположения.

Беше нужно само едно въпросително повдигане на веждите и мъжът с удоволствие информира приятеля си за всички възможности, които бяха дискутирани около масите за карти и край просторите за пране.

Високият мъж наблюдаваше как жената връща на сервитьора празната си чиния.

— Струва ми се, че ще покания дамата на танц.

Отдръпна се от стената, но смехът на другия го накара да спре:

— Желая ти успех.

— Говориш така, сякаш наистина се нуждаеш от него.

— Не можеш да се допреш до нея дори с триметрова греда.

— Не искам да я допирам с някаква греда. Искам да я вкарам в леглото си.

Мъжът се стресна от изненада. Никога не беше чувал приятеля си да говори толкова безцеремонно. О, бяха водили мъжки разговори, разбира се, и си бяха разказвали мръсни историйки. Но те винаги се отнасяха за някой друг. Той пазеше личния си живот само за себе си. Не му беше необходимо да разгласява завоеванията си. Успехът му сред жените беше добре известен в целия град.

Успя да се отърси от изненадата си.

— Знам, че възможностите ти са впечатляващи, но този път няма да стане.

— Какво те кара да мислиш така?

— От това, което съм чувал, Съни Чандлър няма вземане-даване с мъжете. Превръща ги в камъни като онази Медуза от митологията.

Вместо да го разубеди, тази нова информация само усили любопитството му. Винаги беше обичал предизвикателствата. Присвивайки очи, отново се загледа в жената.

Събеседникът му разпозна този замислен поглед.

— Знам какво си мислиш, но няма да успееш да я свалиш.

— Да не би да си изгубил доверието си в мен?

— Що се отнася до Съни Чандлър — да.

Устните му бавно се разтеглиха в усмивка.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Наистина? — Другият кимна утвърдително и започна разсеяно да подръпва ухото си, докато обмисляше залога. — Копнеех за нова въдица, но Уанда си счупи една коронка и трябваше да ѝ направят нова. А да плащаш на зъболекар в днешно време...

— Значи нова въдица. А ти знаеш колко обичам „Уайлд Търки“. Нека се разберем така — въдица срещу каса уиски.

Стиснаха си ръцете тържествено.

— Тя ще си тръгва за Ню Орлиънс веднага след церемонията. Нямах много време. Една седмица, от тази вечер.

— Не ми трябва много време — отвърна другият и се отдалечи.

— Чакай — подвикна приятелят му, връщайки го за втори път. — Как ще разбере дали си успял?

— По усмивката на лицето ѝ.

В неговата собствена усмивка личаха хитростта на лисицата и честността на скаута. В нея имаше пиратска злост и ангелска невинност. Тя беше в състояние да те накара да се разтопиш или да се разтрепериш — в зависимост от гледната точка. А Съни преживя по малко и от двете няколко секунди по-късно.

При лекото почукване по рамото ѝ тя се извърна и първото, което видя, бе червена вратовръзка на тънки сини райета върху гълъбовосива риза. Вдигна поглед нагоре и забеляза поразителната усмивка.

Сърцето ѝ сякаш прескочи един-два удара. Стомахът ѝ като че ли подскочи нагоре и се задържа там дълго преди да се върне на мястото си. Устата ѝ пресъхна. Но лицето ѝ остана безизразно, докато оглеждаше русата коса, сивите скандинавски очи, загорялото лице и високата мускулиста фигура. Веднага разпозна в него мъжа, който се бе смял неприлично високо.

Беше най-красивият сред присъстващите. И какво от това? Познаваше този тип мъже. И тази усмивка. Той си въобразяваше, че е намерил вкусната хапка. Е, скоро щеше да разбере, че е попаднал по-скоро на оцет, отколкото на мед.

— Харесва ми как ядете ягоди.

Това не беше началото, което Съни беше очаквала. Поне трябваше да признае, че е оригинален. Но със съобразителността и гъвкавия му ум би могла да се справи. Да му устои физически нямаше да е много лесно.

Първите му думи ѝ разкриха едновременно няколко неща. Той я беше наблюдавал известно време. Бе харесал това, което бе видял. И бе заинтересован достатъчно, за да пожелае да я види по-отблизо.

Ласкателно? Да. Ако беше друга жена, това сигурно би му свършило работа. Ала тя само го изгледа с високомерие, което би обезкуражило по-нерешителен мъж.

Сапфиреният му поглед се плъзна към устните ѝ.

— В какво друго сте толкова добра?

— В отблъскването на натрапници.

Той се разсмя:

— И в остроумните отговори.

— Благодаря.

— Един танц?

— Не, благодаря.

Опита се да му обърне гръб, но той улови лакътя ѝ.

— Моля ви!

— Не. Благодаря. — Произнасяше думите така, че не би останало никакво съмнение за значението им.

— Защо така?

Тя не искаше да излага Френ и Стив. В противен случай можеше да напомни на този приказлив, сивоок и рус мъж с тяло, което пораждаше копнеж, че не му дължи никакво обяснение за нежеланието си да танцува с него. Вместо това отвърна:

— Вече танцувах твърде много и краката ме болят. А сега моля да ме извините.

Обръщайки му гръб, тя се отдалечи. Заобиколи бюфета и се запъти към голямата кръгла маса в средата на салона, върху която имаше шампанско. Сипа си една чаша.

— В неделното училище ни учеха, че е грешно да се лъже.

Шампанското се разплиска по ръката ѝ, когато се извърна, за да се натъкне на същата широка гръд. Сериозно се съмняваше, че той изобщо някога е ходил на неделно училище. Но с положителност знаеше, че единственото, което някога го бе занимавало, беше греховната мисъл коя ще бъде следващата, с която ще се забърка.

— А мен са ме учили, че е грубо да се натрапваш.

— Не беше необходимо да лъжете.

— Не съм излъгала.

— Мис Чандлър, наблюдавам ви повече от час и вие не изтанцувахте нито един танц, въпреки че ви каниха многократно.

Страните ѝ порозовяха, но повече от досада, отколкото от срам.

— Тогава би трябвало да сте разбрали. Не искам да танцувам.

— Защо просто не го казахте?

— Точно това направих.

Той отново се разсмя:

— Харесва ми чувството ви за хумор.

— Нямах намерение да се правя на забавна, нито пък ме интересува дали харесвате мен, чувството ми за хумор, начина, по който ям ягоди, или каквото и да било друго.

— Покажахте го недвусмислено, но това създава известен проблем и за двама ни.

— Така ли? — Търпението ѝ се изчерпваше и играта му бе започнала да я отегчава. Ако не беше натрапчивият поглед на мисис Морис, би оставила чашата си с шампанско и би напуснала салона, поднасяйки извиненията си на Френ и Стив. — Какъв общ проблем бихме могли да имаме ние двамата?

— Виждате ли мъжа, застанал до онази кошница с рози?

— Кой? Джордж Хендерсън?

— Вие си го спомняте?

— Разбира се. — Съни се усмихва и махна с ръка. Изчервен чак до корените на оредяващата си коса, Джордж ѝ помахна в отговор.

— Е — продължи непознатият, — с него направихме един облог.

— О?

— Нова въдица срещу каса уиски „Уайлд Търки“, че ще успее да ви вкарам в леглото си до края на идната седмица. А ако не се заинтересувате поне малко от това дали ви харесвам или не, ще ми бъде много трудно да спечеля уискито.

Той внимателно взе чашата от бледите ѝ, треперещи пръсти, преди да се бе разляла, и я остави на масата. После я притегли в прегръдките си и каза:

— Един танц?

Съставът беше стигнал до втория куплет на песента, когато Съни възвърна способността си да говори.

— Вие се шегувахте, нали?

Усмивката му бе в състояние да разтопи всяка жена.

— А вие как мислите?

Но тя не знаеше какво да мисли. Не познаваше мъж, достатъчно невъзпитан да ѝ признае за подобен облог, камо ли да се хване на такъв бас. Сигурно просто я дразнеше. Усмивката му обаче не беше много убедителна.

Съни остана сериозна.

— Какво мисля ли? Мисля, че не приемате „не“ за отговор.

— Не и когато отчаяно желая нещо.

— И вие отчаяно желаете да танцувате с мен?

— Тъхъ.

— Защо?

— Защото никога не съм срещал жена с такива златисти очи.

Същите тези очи примигнаха към него.

— Не са златисти. Светлокафяви са.

— Аз бях ги нарекъл златисти — заинати се той. — Много подхождат на името ви. Чудя се как майка ви е знаела предварително и ви е нарекла Съни.

Тя бързо съобрази, че Джордж Хендерсън му е казал името ѝ. В това нямаше нищо тревожно. Но той не би могъл да прецени цвета на очите ѝ от другия край на салона и тя побърза да му възрази.

— И така, защо искахте да танцувате с мен?

Той я придърпа по-близо.

— Както ви казах, харесва ми как ядете ягоди с шоколадова глазура. — Очите с цвят на лятно небе отново се приковаха към устните ѝ. — В ъгълчето на устата си имате останал шоколад.

Съни инстинктивно се облиза. Усети сладникавия вкус и тогава мъжът каза:

— Махнахте го.

Тя успя да се отърси от моментния транс, в който бе изпаднала, като по чудо.

— Предполагам, Джордж ви е казал всичко за мен.

— Достатъчно. Но някои неща бих искал да открива сам.

— Кои например?

— Съни, не смятам, че онова, което искам да разбера за вас, бихте искали да ми го кажете тук, на дансинга.

Тя се отдръпна рязко и каза с леден тон:

— Благодаря ви за танца, мистър...

— Бомон. Тай Бомон. Но не можем да спрем да танцуваме сега. Вече подхванаха друга песен. — И отново я придърпа в прегръдките си. Жената понечи да се съпротивлява, но в този момент го чу да казва: — Здравейте, Френ, Стив. Страхотно парти.

— Здравей, Тай — отговориха двамата едновременно.

Съни им се усмихна пресилено, докато минаваха покрай тях, и стрелна партньора си с отровен поглед. Беше постигнал своето и го знаеше. Не можеше да си тръгне, без да създаде известна суматоха, а не би си позволила да прави сцени.

Ала преди да се успокои, бе обзета от гняв заради начина, по който силните му ръце я принудиха да остане. Беше неудобно да я притиска толкова плътно.

— Да се върнем към това защо исках да танцувам с вас — заговори той непринудено. — Харесва ми също златистата ви коса.

— Благодаря.

— Обзалагам се, че изглежда дяволски секси, разстлана върху възглавницата.

— Никога няма да го разберете.

— Веднъж вече се обзаложих за това. Искате ли да го направя и с вас?

— Не.

— Много добре, защото ще изгубите.

— Напротив, ще спечеля, мистър Бомон. И моля махнете ръката си оттам.

— Оттук? — Дланта му се притисна към стройния ѝ гръб.

Съни почувства как в долната част на тялото ѝ се надига гореща вълна. Почти се задъха от обзелия я шок, но се овладя навреме. Страхуваше се обаче, че реакцията ѝ не остана незабелязана за партньора ѝ, който не откъсва очи от нея.

— Успокойте се — коза той.

— Забравете.

— Нямах намерение да ви обидя.

— Така ли?

— Не. Просто се възхищавах на фигурата ви.

— Е, тогава моля, възхищавайте ѝ се отдалече.

— Аз ще бъда първият, който ще се хвърли във ваша защита, ако друг мъж ви притиска така. Но след като ни предстои да станем още по-интимни...

— Не ни предстои никаква интимност.

Той се усмихна убедено.

Скованата усмивка на Съни беше единствено заради мисис Морис. Беше не само отегчена, но и уплашена. Тай Бомон излъчваше мъжественост и първична жизненост, осезаеми за всяка жена в залата. А тя, въпреки безразличието ѝ към мъжете, все пак беше жена. Очевидно не беше имунизирана против чисто сексуалния магнетизъм, както смяташе. За да не откликне, трябваше да промени темата на разговора.

— Кога се преместихте в Летъм Грийн, мистър Бомон?

— Наричайте ме Тай. Чакайте да помисля. — Челото му се сбърчи. — Преди около три години. Предполагам, разминали сме се за малко.

Съни разбра, че Джордж му бе казал кога е заминала. Преди да успее да попита дали му бяха известни обстоятелствата около заминаването ѝ, той каза:

— В този салон, пълен с полиестер, коприната ви наистина изпъква.

Ръцете му погалиха гърба ѝ. Тя инстинктивно се изви. Погрешно движение, тъй като гърдите ѝ се притиснаха към неговите. Сините му очи потъмняха от напрежение. Съни рязко си пое въздух.

— С какво си изкарвате прехраната? — запита го със слаб глас.

— Обзалагам се, че и бельото ви е копринено.

Изведнъж в ръцете си вече не държеше нищо, освен въздух. Съни се отдалечаваше от него, изричайки тихо извинения към хората, в които се блъскаше на път към вратата. Паради едрия ръст на Тай му бе по-трудно да си проправя място през танцуващите двойки. Тя бе стигнала предните стълби, преди да успее да я настигне.

— Нещо погрешно ли казах?

Тя се извърна към него като разярена котка.

— Всичко, което казахте и направихте, беше погрешно. Мразя това глупаво мъжко превъзходство, което излъчвате около себе си като неприятна миризма. Всъщност мразя сексуалността ви, мистър Бомон. А сега ме оставете на мира.

— Добре, вижте, съжалявам! Може би малко насилих нещата.

— Малко сте ги насилили?

— Видях ви и ви пожелах в леглото си. Така че...

Отново говореше на гърба ѝ. Той се втурна по стълбите към чакълена аля, представляваща сериозна заплаха за високите токчета на кожените обувки на Съни, и я улови за ръката. Тя успя да се освободи.

— Ако ви допаднат циничните разговори, мистър Бомон, бих ви предложила да отидете на Бърбън Стрийт. Там има момичета, които срещу заплащане ще ви изслушат. На мен ми ги спестете, ако обичате.

— От казаното от Джордж останах с впечатление, че вие не сте като другите жени тук.

— И благодаря на Бога за това.

— Водите доста самотен живот в града.

— Точно така.

— Затова тръгнах направо към целта. Разполагаме само с една седмица.

— Разбира се. Защо да губим време? — отвърна тя, изцеждайки сарказъм от всяка изречена сричка.

— Светска жена като вас знае правилата. Аз ви видях, пожелах ви и направих първата крачка. Ако съм ви разбрал погрешно, извинявам се най-искрено. Не бих искал да ви обидя.

— Не мога да ви опиша колко ценя това.

— В такъв случай ще се уговорим ли да се видим по-късно през седмицата?

Тя се загледа в него, за момент неспособна да продума. Ала той очевидно очакваше отговор.

— Не, мистър Бомон, няма.

Мъжът се засмя обезоръжаващо.

— Сигурна ли сте?

Тя скръсти ръце и го изгледа с изражение, сломило самоувереността на много мъже.

— Когато адът замръзне, мистър Бомон.

Но той нямаше намерение да се отказва. Вместо това се приближи толкова, че ѝ се наложи да вдигне глава, за да може да го вижда.

— В такъв случай не играете честно. Трябваше да ми го заявите направо, Съни, още преди помежду ни да се надигне онази топлина и да започнем да си разменяме флуиди, докато танцувахме.

Тя го изгледа обидено не само защото думите му бяха чиста провокация, но и защото бяха напълно верни.

— Аз... Вие... Не съм изпитала никаква топлина, нито...

Тай я гледаше изпод дебелиите си тъмноруси вежди.

— Вече имате една лъжа в сметката си, Съни. На ваше място не бих насилвал късмета си.

— Не лъжа!

Тя се извърна на токовете си, което не беше много лесно върху чакъла, и се втурна като фурия към колата си. Усмехнат до ушите, той наблюдаваше как спортната кола поема по алеята, сякаш преследвана от дявола. Впрочем точно той беше по петите ѝ, помисли си Тай.

— Нали ти казах, че няма да успееш — каза Джордж, когато се присъедини към него няколко минути по-късно.

— Това е само началото, Джордж. Не бързай да си правиш планове за всичката риба, която ще уловиш с новата въдица — отвърна уверено Тай. — Много неща могат да се случат за една седмица.

Джордж изглеждаше също толкова уверен в провала на приятеля си.

— Една седмица не е много време.

Съни летеше с пълна скорост по магистралата.

— Една седмица! — възкликна тя. Щеше да ѝ се стори цяла вечност.

ВТОРА ГЛАВА

Беше забравила колко жарко може да бъде слънцето край езерото. Някога двете с Френ бяха прекарвали часове наред, изтегнати върху разстланите хавлии, на същия този вълнолом, намазани така обилно с плажно масло, че можеха да напишат имената на последните си обожатели върху бедрата, корема и гърдите си.

Как се бяха смели! С какво ехидство бяха клюкарствали дали онова момиче наистина бе направило това, което твърдеше, бяха се чудили дали онова момче наистина се целува така добре, както твърдеше приятелката му, и бяха сравнявали достойнствата на Уорън Бийти и Пол Нюман.

Всичко им се бе струвало забавно. Да израснеш в малък град не се бе оказало чак толкова лошо. Може би точно там беше проблемът и — беше надраснала градчето. Вече не беше провинциално момиче. Сега принадлежеше на големия град.

Ню Орлиънс беше доста старомоден в сравнение с много други градове, но въпреки това не предлагаше безметежно спокойствие. Беше забравила колко тиха е провинцията. Блъсканицата, суетата и глъчката ѝ се струваха безкрайно далечни. Поне този ден нямаше какво да прави, освен да се изтяга на слънце и да попива топлината и жегата.

За мнозина тежкия, влажен зной би бил непоносим. Но Съни ги обичаше. И с удоволствие се отдаваше на всеобхващащата му прегръдка. Слънчевите лъчи проникваха в кожата ѝ като оздравителни сили, изпълвайки я с приятна вцепененост и безкрайна леност.

Бризът беше много лек, но от време на време някой порив разлюляваше клоните на дърветата покрай брега. На хоризонта се издигаха огромни буреносни облаци. Навяваха заплаха за вечерен порой, която рядко се осъществяваше. Повърхността на езерото беше неподвижна. Съни обичаше шума на вълните, плискащи се край пристанището. Водните кончета се задържаха над водата, галейки я понякога с крехките си ефирни крилца.

Тяхното монотонно жужене, смесено с ритъма на вълните, беше хипнотизиращо. Тя задряма.

— Имате доста здрави нерви.

Съни се повдигна стреснато и седна, притискайки горнището на банския си. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Пред очите ѝ заподскачаха жълто-черни точки. Бе се изправила толкова рязко, че не можеше да фокусира зрението си. Когато най-сетне успя, изруга тихо.

Тай Бомон се покатери върху малкия кей, за да завърже лодката си на един кол.

— Вие сте този със здравите нерви, мистър Бомон. Изплашихте ме до смърт.

— Съжалявам — каза той, но усмивката му говореше точно обратното. — Спяхте ли?

— Трябва да съм задрямала.

— Не чухте ли шума от мотора?

— Взех го за някакво насекомо.

— Насекомо?

— Водно конче.

Той я изгледа загрижено.

— От колко време седите на това слънце?

— Забравете — измърмори Съни и изпусна дълго потисканата въздишка.

Не можеше да легне отново. Бе достатъчно неловко да го гледа и седнала. Упорито отказваше и да завърже връзките на банския си. Сутиенът беше стегнат и можеше да се задържи и без тях. Не искаше да му доставя удоволствие да забележи неудобството ѝ. Ако се заемеше сега с горнището, щеше да изглежда като стара мома в компанията на първия джентълмен, обърнал ѝ внимание. Е, тя не беше стара мома, нито пък той можеше да се причисли към категорията на джентълмените.

Мъжът се изтегна на пясъка до нея.

— Няма ли да седнете? — сладко запита тя.

В отговор той отново се ухили.

— Благодаря ви.

Само за да прави нещо, вместо да се вглежда в отраженията в стъклата на слънчевите му очила и да се чуди коя част от разголеното ѝ

тяло съзерцават очите му, тя свали собствените си очила и ненужно започна да ги трие в края на хавлията.

— Какво правите тук?

— Случайно ловях риба насам и ви забелязах, излегната тук почти гола. Точно затова ви казах, че имате здрави нерви. Представявате открита покана за някой перверзен тип, който би могъл да ви нарани.

— Правила съм слънчеви бани на този кей почти през целия си живот и досега никой дори не ме е обезпокоил. Впрочем това място дори не се вижда от езерото. Пък и доколкото знам, в Летъм Лейт няма перверзни типове... поне засега.

Смехът му беше дълбок и чувствен.

— Е, аз вече признах, че съм заинтригуван от тялото ви, но не бих направил нищо прекалено перверзно. — Направи кратка пауза. — Освен ако не го обичате по този начин.

Съни остана с впечатлението, че ѝ беше намигнал иззад очилата. Тя припряно започна да прибира нещата си в платнената плажна чанта. Обвита във вестник книга. Транзисторче. Реши да остави кърпата, както беше просната, и боса пое към бунгалото.

— Къде отивате?

Ръката му се стрелна във въздуха. Съни се задъха. Силните му пръсти се обвиха около глезена ѝ. Той не я препъна, но ѝ попречи да направи дори крачка.

— Прибирам се. Предпочитам да правя слънчеви бани сама. Освен това не ми допадат сексуалните ви намеци, мистър Бомон.

— Уплашихте се!

— Не!

— Тогава се върнете.

Това беше предизвикателство, което Съни трябваше да приеме. Но тя би се съгласила на всичко, за да се освободи от здравата му хватка. Допирът бе предизвикал тревожно усещане на целия ѝ крак. След като успя, седна отново върху кърпата.

— Само се опитвах да бъда гостоприемен.

Тя го изгледа недоверчиво.

— Така е — настоя той отбранително. — Просто исках да ви накарам да се чувствате добре дошла.

— Подобна любезност е излишна. Аз съм израсла тук, помните ли?

— В такъв случай новодошлият съм аз. Вие би следвало да се държите по-мило.

Съни успя да потисне усмивката, преди да се разсее по лицето ѝ. Ако подадеше на този мъж единия си пръст, той щеше да сграбчи цялата ѝ ръка. Не му бяха нужни поощрения, дори и една обикновена усмивка. Искаше и се само чарът му да не беше толкова неустоим.

Беше облечен в къси панталони и избеляла риза без ръкави, разкопчана почти до талията му. Не можеше да не забележи, че гърдите му бяха широки и мускулести, обрасли с гъсти къдрави руси косми. Краката му също бяха хубави, ако си падаш по здрави, добре оформени мускули и загоряла от слънцето кожа. Маратонките му бяха обути на босо. На главата си носеше шапка с козирка.

Съни винаги бе свързвала тези шапки с бейзболистите с дебели червени вратове. Не си падаше по този тип мъже. Ала Тай Бомон съвсем не изглеждаше глупаво. Може би заради русата му коса, която се къдреше изпод нея, или заради начина, по който я носеше — ниско похлупена над очилата си. Когато се усмихна, зъбите му заблестяха на фона на загорялото му лице.

Ризата му беше влажна. По нея личаха петна от пот, която се стичаше на тънки струйки по врата му и сплъстяваше косата му. Съни никога не бе виждала мъж да се поти. Онези, с които се срещаше, обикновено я водеха на места с климатична инсталация.

Винаги бяха облечени в делови костюми и с вратовръзки. И задължително носеха чорапи.

Бомон бе истински шок за нея. Миризмата на пот, слънце и вода беше нещо съвсем ново.

За първи път можеше да отброи ударите на пулса си и изпита неприятно стягане в стомаха. Искаше ѝ се да бяга с всички сили обратно към сигурността на бунгалото си. Но не можеше да се оттегли, без да пострада достойнството ѝ. Затова и щеше да остане и да бъде „по-мила“ с него, дори това да я убиваше.

— Уловихте ли нещо? — запита тя, кимайки към лодката му.

Той се наведе назад, опъна дългите си крака и се подпря на лакът.

— Още не.

Простичкият му отговор бе изречен с толкова многозначителен тон, че Съни смутено осъзна оскъдността на облеклото си. Тъмночервеният ѝ бански бе силно изрязан и щедро разкриваше загорялата ѝ, златиста плът. Доця ѝ се да бе взела и пъстрата плажна рокля, която вървеше в комплект с него. Когато идваше насам, ѝ се бе сторило излишно да я облича. Но сега отчаяно се нуждаеше от нещо — тениска, халат, каквото и да е, за да се прикрие от погледа на Тай Бомон. Не можеше да го улови иззад слънчевите му очила, но го усещаше да се движи по цялото ѝ тяло, обливайки я с топлина.

— Днес е много горещо — каза тя дрезгаво.

— И става все по-горещо.

— Съвсем неподходящо за риболов. — Очите ѝ се присвиха подозрително. Баща ѝ беше рибар. През лятото ставаше и излизаше много рано, докато бе още хладно и над езерото се стелеше мъгла. Никога не тръгваше с лодката си по средата на деня. В съзнанието ѝ се оформяше обвинение, но той не ѝ даде възможност да го изрече, защото заговори пръв:

— Обзалагам се, че обичате горещината.

— Да — призна тя. — Откъде разбрахте?

— Защото сте много чувствена жена.

— Какво ви кара да мислите така?

— Много неща. Наблюдавах ви вчера по време на партито.

Тай кръстоса краката си по-удобно. Или поне така, че на него да му е по-удобно. Лекото движение изнерви Съни до крайност. Тя се загледа в издутината между бедрата му. Избелелите памучни панталони бяха приели формата на тялото му още преди години. Не криеха никаква тайна.

— Веднага забелязах гривната на крака ви. — Той се протегна и с показалеца си проследи златната верижка, обвиваща глезена ѝ. — Някоя жена в Летъм Грийн не носи гривна тук.

— Лично ли направихте тази статистика?

— Лично предположение — отвърна той, без да се засегне от обидната ѝ забележка. — Обикновено жените не носят подобни бижута. Освен, ако не са изключително страстни натури.

Тя издърпа крака си от ръката му.

— Това е лудост. — Съни искаше гласът ѝ да звучи по-твърдо и не така задъхано. — Купих я, защото ми хареса. Намирам, че е

красива.

— Купили сте си я сама?

— Какво лошо има в това?

— Не ви е подарък от мъж?

— Не.

— Това е ужасен срам.

— Защо?

— Защото да я поставиш на мястото ѝ, можеш само в много интимна обстановка — обясни той и се ухили широко.

— Вижте, мистър Бомон, не знам какво ви е наговорил за мен бившият ми приятел Джордж...

— О, каза ми доста неща, но аз сам си изградих мнение.

— За десетте минути, които прекарахме заедно?

— Преди изобщо да се запознаем — каза той нехайно. — Осъзнавахте ли, че знаете текста на всяка песен, която изпълняваше съставът?

Съни понечи да възрази, но реши, че няма нужда да отрича. Да пее с радиото бе един от навиците ѝ.

— Обичам музиката.

— И храната. Вече ви казах, че устните ви направиха за ягодата много повече, отколкото шоколадът и сметаната.

— Вие правите дори яденето на ягоди да изглежда вулгарно.

— Е, почти — меко отвърна той.

Съни нямаше готов отговор на това и реши, че в подобна ситуация би било по-грубо, ако замълчи. Дори и когато беше в най-добрата си форма, той като че ли бе в състояние да отблъсне словесните ѝ атаки.

— Подбирахте храната от бюфета много внимателно. Само неща, които привличат погледа. Всичко, което сложихте в чинията си, изглеждаше... красиво. — Той се усмихна, сякаш рядко произнасяше думата „красиво“. — С изключение на стридите, разбира се, но ги взехте само защото мисис Морис ви досаждаше.

От устните на Съни се отрони кратко „о“. Колко време я беше наблюдавал? Но много по-тревожно от времето беше верността на преценката му. Почувства се разголена и уязвима.

— Трябваше да станете един от онези, които надничат през прозорците.

— А откъде знаете, че не съм от тях? — Забелязал стреснатото ѝ изражение, Тай се разсмя. — Успокойте се. Не съм такъв. Ако някоя жена ме заинтригува, не се задоволявам само да я наблюдавам, скрит в храстите. Искам да я докосвам.

Той взе пластмасовата бутилка с плажно масло и изцеди една капка върху дланта си. Помириса я.

— Ухае като напитка от бара на Трейдър Вик.

— Точно затова го купих.

— Не съм изненадан. На няколко пъти снощи ви видях да миришете цветята.

Той размазваше маслото върху дланта си. Бавните въртеливи движения на големите ръце привлякоха вниманието на Съни. Тя премигна бързо, за да се отърси от трансa, в който бе изпаднала.

— Обичам парфюмите. — Неочаквано забеляза, че е много хладна. Езикът ѝ бе залепнал за небцето. — Обичам всичко, което ухае приятно. Цветята, плажното масло — всичко.

— Били ли сте някога в онази парфюмерия в Ню Орлиънс?

— Онази на Ройъл?

— Не помня точно. Някъде из френския квартал. — Той размазваше маслото по върховете на пръстите си с палци. — Веднъж прекарах там много вълнуващ час, избирайки парфюм.

— За кого? — Беше наблюдавала движенията на ръцете му прекалено дълго. Въпросът се изплъзна от устните ѝ, преди да осъзнае, че го бе задала. Но щом го изрече, се съсредоточи върху отговора.

— За майка ми.

— Трябваше да се досетя.

Той ѝ отправи ленива усмивка.

— Дотогава не бях осъзнал, че ароматът е цяла наука.

— Формулите се пазят в пълна тайна.

— Нямах предвид как се правят парфюмите. — Тай приседна и се наклони по-близо. — Говорех за изкуството да ги нанасяш.

На Съни ѝ се щеше той да свали очилата си. Беше ѝ неловко да разговаря със собственото си отражение в стъклата им. Ала когато, сякаш доловил неизказаното ѝ желание, той ги свали, тя пожела да ги сложи отново незабавно. Очите му се бяха оказали още по-смуцаващи.

— Винаги съм смятал за правилно една жена да си слага парфюм зад ушите и на китките.

— Така е — потвърди тя.

— Да, но оттам се изпарява много бързо. Парфюмът трябва да се слага или с памук, или да се пръска. Преди да посетя онзи магазин, не знаех, че като го нанасяш с пръст, разваляш останалото в шишето.

— Това трябва да има нещо общо с киселинността на кожата.

— И онази жена ми каза, че за да извлечеш максималното от аромата, когато той се смеси с мириса на женското тяло, но и за да се усеща при всяко движение, трябва...

— Настина е време да се прибирам.

— ... трябва да се нанася върху косата... гърдите... корема... и бедрата.

Очите му докосваха всяко място, което споменаваше. При последната дума погледът му се спря в скута на Съни.

— Кажете ми, след като сте толкова чувствена жена, слагали ли сте някога парфюм в... — погледът му се местеше с мъчителна мудност — ... косата си?

За момент тя не можа да продума нищо. Тънка струйка пот се плъзна между гърдите ѝ. Друга се стичаше по шията на Тай. Насекомите жужаха приспивно. Лек бриз люлееше върховете на кипарисите, но всичко останало беше неподвижно. Застинали, Съни и Тай се гледаха втренчено.

— Наистина мисля, че е по-добре да се прибера — каза тя най-накрая. — Може да изгоря. — Не искаше думите ѝ да прозвучат двузначно и се надяваше той да не ги е приел така, въпреки че беше трудно да се разгадае усмивката му.

— Джордж ми разказа невероятна история за вас.

Тя го намрази, задето намеси миналото ѝ в разговора им. Но в същото време му беше благодарна. По този начин ѝ бе помогнал да се отърси от вцепенението, което я бе обзело, докато обсъждаха парфюмите и начина им на нанасяне. Да не беше полудяла? Защо просто не станеше и не се прибереше? Може би бе стояла на слънце прекалено дълго.

— Вярна ли е тя, Съни?

— Зависи какво ви е разказал, нали? — отвърна тя рязко.

— Че сте били едно от най-красивите момичета в училище.

Тя отклони поглед.

— Струва ми се, бях доста харесвана.

— Това ли е причината за връщането ти в Летъм Грийн след четирите години, прекарани в колежа?

— Родителите ми все още живееха тук.

— Тогава. Но сега вече не.

— Не, сега не.

— Откакто напуснахте баптистката църква и оставихте годеника си сам пред олтара.

Съни се вторачи в него.

— Е, това е отговор на въпроса ми. Виждам, че Джордж е бил доста приказлив.

— Можете ли до го вините? Това е страхотна история. Никога не съм чувал за друга булка, която, след като са я попитали: „Вземате ли... и така нататък, и така нататък“, отговаря: „Не, не мисля, че ще го взема“, после напуска църквата и зарязва всички, в това число и младоженеца.

Страните на Съни бяха поаленели, но това нямаше нищо общо със слънчевото изгаряне, което бе получила. Спомените я връхлитаха отново. Бяха се спотайвали като близките тресавища, очаквайки я да се подхлъзне, за да я засмучат и задушат.

— За това с нужен невероятен кураж — додаде Тай, наблюдавайки я отблизо.

Тя си бе мислила, че той ще ѝ се присмее за безобразния начин, по който бе прекратила сватбената си церемония. Ала вместо това, мъжът сякаш ѝ съчувстваше. Е, тя оценяваше това, че не я бе направил за посмешище, но не ѝ беше нужно и проклетото му съжаление.

— Не можех да се омъжа за него.

— И аз не бих могъл. Ако бях жена, разбира се. Дон Дженкинс е скучен и заядлив. Той никога не би задоволил чувствена жена като вас. Не би знаел дори откъде да започне.

Приплъзвайки се Тай се приближи към нея.

— Просто ми се струва, че е трябвало да осъзнаете това, преди свещеникът да ви зададе всички онези съдбовни въпроси. Искам да кажа, че сте се появили там в дългата си бяла рокля, цялата в дантели...

— Роклята беше в екрю — поправи го тя разсеяна и отдадена на спомените, започна да пригладда края на плажната кърпа.

— Джордж ми каза, че почти целият град е бил там.

— Да.

— Защо го направихте, Съни?

Въпросът му мигом я извади от летаргията. Очите ѝ заблестяха като разпалени въглени.

— Това изобщо не ви влиза в работата, мистър Бомон.

Отново същият дълбок, чувствен смях.

— Както и на никого друг очевидно. До днешен ден постъпката ви е необяснима за всички. Разбира се, разнасят се някои слухове.

— Сигурна съм.

— Като например за дете.

— Какво? — Дъхът на Съни изсвистя между зъбите ѝ. Наложил си да поеме отново въздух, преди да допълни: — Смятали са, че съм бременна?

— Ако съдим по думите на Джордж, това е било първото предположение. Отишли сте си, защото не сте могли да понесете срама.

— Летъм Грийн не е толкова изостанал град. Много момичета са бременни в деня на сватбите си.

— Но децата им са от мъжете, за които се омъжват.

— Искате да кажете, че всички са мислели, че... — Не можеше дори да се насили да изрече скандалното предположение.

Той сви рамене.

— Беше споменато, че детето е от някой друг, не от Дон.

Изпълнена с отвращение към порочното съзнание на хората от малкия град, тя каза:

— Нямахме никакво дете, за бога! Нито от Дон, нито от когото и да било.

— И аз мисля така. Няма никакви белези. — Преди тя да успее да се подготви за това, той плъзна пръст по изпънатата кожа на корема ѝ. — Естествено трябва да видя гърдите ви, за да кажа с положителност.

Съни се отдръпна.

— Никога не съм била бременна — извика тя.

Той вдигна към нея показалеца си.

— Това е следващата хипотеза. Очаквало се е да имате дете, но то така и не се появило.

— Аборт? — Съни беше ужасена от подобна мисъл. — Всички са мислели, че съм се втурнала към Ню Орлиънс, за да направя аборт? — Покри лицето си с ръце. — Нищо чудно, че родителите ми бяха принудени да напуснат града. — После отметна глава и се взря в Тай. — Кажете ми останалото. Какво още говорят?

— Оттук нататък става наистина отвратително.

— Искам да знам. Френ никога не би ми казала какви слухове са се носели след заминаването ми. Кажете ми. — Нежеланието му беше очевидно, затова тя настоя упорито: — Кажете ми!

Той си пое дълбоко въздух.

— Някои смятат, че може да сте били дрогирана.

— Това е смешно. Какво друго?

— Другото ми се струва малко вероятно. Говори се, че сте предпочитали момичетата пред мъжете.

— Шегувате се!

— Разбирате, че само повтарям казаното от Джордж. Другата популярна версия, веднага след тази за бебето, е, че вие... ъъ... няма значение.

— Давайте, говорете.

— Не, трябва да тръгвам.

Направи движение, сякаш искаше да се изправи, но Съни го улови за ръката.

— Казвайте, дявол да ви вземе! Вие докарахте нещата дотук.

Погледът му се движеше бавно по угриженото ѝ лице, после се отмести към косата, прилепнала от потта на врата. Най-накрая се спря върху устните.

— Вие фригидна ли сте, Съни?

Ръката ѝ пусна неговата. Очите ѝ бяха изпълнени с неподправено изумление.

— Само защото не съм се омъжила за Дон, хората смятат, че съм фригидна?

Той се намръщи и сви рамене:

— Хората приказват. Измислят разни неща и ги доукрасяват, докато те паснат на собствените им предположения. Но, разбира се, в основата на всеки слух има и известна доза истина.

— В тези обаче няма нищо вярно.

— Джордж твърди, че сменяте приятелите си по-често от носните кърпички.

— Джордж е склонен към преувеличения.

— Нима нямате множество разбити сърца на сметката си?

— Е, и на мен ми се е случвало да ходя на срещи.

— Момчетата говорят.

— Какво искате да кажете?

— Според онова, което ми разказа Джордж, никой не се е похвалил, че... сама разбирате. Вие никога...

— Не съм стигала до края?

— Поизтърган израз, но точно това имах предвид. От това, което чух, разбрах, че сте оставяли момчетата в Летъм Грийн с кипнала кръв, като никога не сте отивали по-далеч от ципа. — Разсмя се на собствената си игра на думи. — Нямах предвид буквално.

— Отвратително. — Въпреки жегата, тя потрепери.

— На такива момичета им се прикачват някои неприлични прякори. — Синият му поглед отново я обгърна. — Лично аз не вярвам подобно нещо за вас. Но трябва да признаете, че имат основание да клюкарстват. Все още не сте омъжена. Нямате дори приятел.

— Имам много приятели!

— Колко?

Съни остана неподвижна от връхлетялото я прозрение. Хвърли му изпитателен поглед изпод вежди, после бавно вдигна глава.

— Вие си измислихте всичко това, нали? — Скочи бързо на крака и понечи да го ритне в брадата, но той отклони удара. — Копеле! Махайте се оттук!

Той също се изправи и понечи да я хване, но не успя.

— Само се успокойте.

— Да се успокоя? Да се успокоя! — Беше толкова вбесена, че гласът ѝ пресекваше. — Ще ви убия. Имам пистолет в бунгалото. Ще ви застрелям, ако не се качите в онази лодка...

— Само исках да знам кои са съперниците ми.

— Нямате съперници, защото изобщо не участвате в състезанието.

— От моя гледна точка изглежда, че сте ми приготвили забавна надпревара.

— Кажете това на дявола, когато го видите.

— Хайде, Съни, стига! Не съм си съчинил всичко. Наистина се носят слухове и за детето, и за аборта, и за всичко останало. — Наклони глава, докато устните му се озоваха на няколко сантиметра от нейните. — Измислих си само онази част за фригидността, за да видя как ще реагирате. — Усмивайки се, сложи ръце на раменете ѝ. — А вие разбихте теорията ми на пух и прах. Гореща сте като огън.

— Това вие никога няма да узнаете, мистър Бомон.

— Не бъдете толкова сигурна. Искам да спечеля онзи облог. Обичам чаша уиски надвечер, особено когато е разрежено с вода, така че цветът му да наподобява този на очите ви.

— Пуснете ме.

— Харесва ми как се развиват нещата. — Придърпа я по-близо. — Харесва ми да усещам това свиване в стомаха и последвалата го топлина.

Съни не беше сигурна дали коленете ѝ ще я издържат, ако той я пуснеше в този момент. Точно обратното, заплашваха да се подкосят всеки миг. Истина беше, че имаше приятели, които я водеха на вечеря или на кино и които би могла да покани в дома си на по едно питие.

Но никога не бе срещала мъж, който да я накара да се почувства не на себе си единствено с начина, по който говореше. Мъжете, с които излизаше, бяха безлични и скучни. Веднага щом им пожелаеше лека нощ, тя забравяше с какво са били облечени и как е миришел одеколонът им.

Но Тай Бомон не можеше да бъде забравен лесно. Силното му тяло се бе запечатало толкова дълбоко в съзнанието ѝ, че щеше да го вижда дори когато той не беше пред нея. Ароматът на кожата му щеше да остане в спомените ѝ завинаги.

Но това не доказваше, че тя го желае. Доказваше само, че все още е жива. Защото само мъртвец би устоял на мъжественния му чар.

— Дори и да не се бях обзаложил за каса уиски, пак щях да ви желая в леглото си, Съни Чандлър. Вие сте толкова опияняваща...

— Няма да стоя тук и да слушам...

— Прекрасна идея.

Преди да разбере какво става, тя отново се озова върху проснатата плажна кърпа. Тай бе заставал на колене, обхванал главата ѝ със силните си ръце.

Когато забеляла устните му да се приближават към нейните, тя се извърна и извика:

— Не!

Той се отдръпна.

— Вероятно съм бил прав. Може би не понасяте мъжки ласки.

— Не е вярно.

— Е, тогава...

Съни се отпусна в леглото.

Студеният душ не ѝ бе помогнал. Климатичната инсталация също. Нито пък допълнително включеният вентилатор.

Беше ѝ горещо.

Бе нагласила щорите така, че да пропускат съвсем малко светлина. В спалнята, която винаги бе била нейна, щом идваше тук с родителите си, сега трябваше да е хладно. Но младата жена се чувстваше така, сякаш наблизо бе избухнал пожар.

Не можейки да понася повече горещината, тя приседна, съблече нощницата си и я захвърли на близкия люлеещ се стол. Беше я облякла, след като си взе душ, тъй като бе единствената ѝ дреха, която ѝ държеше хладно. Бялата тъкан свободно се спускаше около тялото ѝ, придържана само с две тънки презрамки на раменете. Но не и днес. Този следобед я обгръщаше като предан призрак.

И тогава спомените я върнаха към онази омразна целувка.

Тя не беше откликнала.

— Не му отвърнах — изсъска Съни към тавана, сякаш се опитваше да го убеди в онова, в което сама не вярваше.

Неговите устни бяха толкова жадни, толкова настойчиви, когато се движеха върху нейните. Натискът продължи, докато тя не разтвори уста и тогава...

Съни изстена. Стомахът ѝ се сви и в слабините и плъзна топлина, докато си припомняше езика му, движещ се в устата ѝ. Хаотично. Еротично. Като крадец. Защото той ѝ бе откраднал желанието да се съпротивлява.

В този момент бе престанала да прави опити да се освободи от него. Мускулите на врата ѝ се бяха отпуснали. Главата ѝ се бе

наклонила силно назад, осигурявайки му по-голям достъп до устните ѝ. Отново и отново езикът му проникваше в нея все по-дълбоко.

И тя бе позволила това! Господ да ѝ е на помощ, дори го бе окуражавала, като бе докоснала езика му със своя!

След като тя капитулира, хватката му се бе поразхлабила. Ръцете му, притискащи силно гърба ѝ, се плъзнаха нагоре. Пръстите му галеха пламналата кожа със същата нежност, с която устните му обсипваха нейните с целувки.

— Ръцете ми все още са мазни — бе прошепнал той. — Помисли си колко приятно би било, ако аз...

Съни погледна тялото си и забеляла, че зърната ѝ откликват на спомена толкова силно, колкото и тогава, при това предположение. Докато той ѝ бе шепнал с онзи свой дяволски глас какво би искал да направи с езика и пръстите си, гърдите ѝ се бяха втвърдили от копнеж да замълчи и да пристъпи към действие.

Съни потръпна. Кожата ѝ най-сетне се бе поохладила. Цялата беше настръхнала. Но огънят в нея продължаваше да гори извън нейния контрол. Той се дължеше едновременно на унижението и на желанието ѝ.

— Дяволите да го вземат!

Хиляди пъти бе повторила това проклятие. Още повече, че в момента, когато бе готова да се предаде и бе изпълнена с копнеж той да осъществи всички онези фантазии, които изричаше шепнешком, Тай се бе усмихнал и бе казал:

— Останах твърде дълго. Време е да тръгвам.

Докато го наблюдаваше, изпълнена с желание и гняв, той се качи в лодката си. След като развърза въжето, Тай подхвърли:

— На твое място щях да се въздържа да седя навън в този вид. Наоколо има всякаква негодници, а най-близките ти съседи живеят на няколко мили.

Тя проследи погледа му и за свое още по-голямо унижение забеляза, че прегръдката им бе смъкнала горнището на банския ѝ. С бързо движение го намести обратно.

Миг преди да сложи отново очилата си, той ѝ бе намигнал.

— Ще се видим по-късно, Съни.

След това си бе отишъл.

Съни се покри с чаршафа и затвори очи. Щеше да се почувства по-добре, ако подремнеше. Може би дори вече спеше и скоро щеше да се събуди, за да установи, че Тай Бомон е бил само лош сън.

Върху устните и езика си продължаваше да усеща неговия вкус. Можеше да го усети, едър и силен, притиснат към слабините ѝ. Усещаше допира по овехтелите му памучни панталони върху бедрата си. Орфаните им краища я гъделичкаха. Усещаше стягането на гърдите си, когато всяка от еротичните му думи стигаше до съзнанието ѝ.

Мразеше го.

Няколко часа по-късно се събуди объркана и чувствайки се зле. Протегна схванатите си мускули. Кожата ѝ беше обтегната и изгоряла от дългото стоене на слънце.

Съни стана от леглото и отново облече нощницата си. Къркорещият ѝ стомах ѝ припомни, че не бе яла нищо друго, освен един грейпфрут на закуска. Отиде в кухнята и си направи омлет. Може би утре щеше да вечеря навън. Но днес нямаше желание да се среща с хора. Не и ако онова, което ѝ бе казал Тай Бомон, беше истина.

Наистина ли хората, които я познаваха цял живот, си мислеха онези ужасни неща за нея? Нищо чудно, че снощи на партито се бяха взирали в нея, сякаш бе някаква чудачка.

А и ако отидеше в града, рискуваше да се срещне с Дон и Гретчън. Не би могла да го понесе.

Изми чиниите и угаси осветлението в кухнята. Нямаше какво друго да прави, освен да чете или да гледа телевизия, докато ѝ се приспи отново. Точно се опитваше да реши кое да избере, когато чу шум навън.

ТРЕТА ГЛАВА

Старите къщи се слягат и издават скърцащи звуци, нали така?

Точно така.

Клоните се удряха в стрехите, когато духаше вятър, нали така?

Точно така.

Значи нямаше причина за паника, нали?

Това не беше вярно, защото шумът идваше откъм постройката зад къщата, където баща ѝ обикновено бе чистил рибата. Не можеше да се дължи на слягащи се гради или на вятъра.

Сърцето на Съни биеше толкова силно, че в първия момент си помисли, че си е въобразила. Но когато отново чу звука, сякаш някой или нещо се движеше между храстите, я обля студена пот.

С облекчение се сети, че бе угасила осветлението в кухнята. Приблужи се до прозореца над мивката, който осигуряваше видимост към целия заден двор чак до малкия кей на брега на езерото. Ръцете ѝ трепереха, докато отместваше завесата само колкото да надзърне навън.

Нищо. Само тъмнината на нощта. Полумесецът забулен от облаци. Вятърът се беше усилил. Езерото беше по-развълнувано, отколкото през деня. Явно облациите, появили се на хоризонта, все пак щяха да предизвикат лятна буря.

Съни остана неподвижно до прозореца няколко минути. Всичко бе застинало, с изключение на дърветата, привеждащи се под напора на вятъра. Шумът, който бе чула, сигурно се дължеше на огъващите се клони. Пусна завесата.

Като клатеше глава, едновременно развеселена и раздражена от глупавото си поведение, тя се извърна и понечи за втори път да излезе от кухнята. Едва бе стигнала до вратата, когато отново чу същия шум. Този път беше от удар на нещо метално в друг метал. В навеса баща ѝ държеше сечивата и инструментите си.

— Господи! — обзета от ужас, тя притисна ръка към устата си.

Стив и Френ се бяха разтревожили, когато разбраха, че има намерение да отседне сама в къщата край езерото.

— Тук не е станало нито едно сериозно престъпление — бе й казал Стив, — но хлапетата често се наливат с бира и правят поразии.

— Сигурна ли си, че не искаш да останеш в града с мен? — бе попитала и Френ.

— Не ставай глупава. В къщата ти през цялата седмица ще цари истински хаос. Ще се чувствам в по-голяма безопасност край езерото.

Сега Съни съжаляваше за решението си. Ако не беше такъв инат, в момента щеше да се намира в пълна безопасност в стаята за гости на Френ, вместо да трепери от страх в изолираното си бунгало.

Без да губи нито миг, тя се втурна към телефона, който родителите ѝ не бяха изключили. В тъмнината събори един стол. Удари пръста на крака си в масата, докато се протягаше към слушалката. Избра „0“ и нетърпеливо зачака да чуе гласа на оператора.

Щом връзката се осъществи, Съни започна:

— Имам нужда от помощ. — Думите излизаха една през друга от треперещите ѝ устни. Знаеше, че гласът ѝ звучи истерично, но нищо не можеше да направи. — Обадете се на полицията. Кажете им да дойдат веднага. Съвсем сама съм в бунгалото край езерото, а отвън има някой. Опасявам се, че може да се опита да нахълта при мен.

Въпреки че не беше съвсем вярно, сметна, че е по-добре да бъде предпазлива, отколкото после да съжалява. По-добре да изпревари престъпника, а не да седи и да очаква следващата му стъпка. Освен това по този начин съобщението ѝ изглеждаше наистина спешно. Това помогна. Без да се поколебае, телефонистката отвърна:

— Веднага се свързвам с офиса на шерифа. Скоро някой ще дойде.

Съни съобщи адреса си и затвори телефона. На кого още можеше да се обади? На някой съсед? Не познаваше никого. Дори по име. Те бяха дошли да живеят тук, след като тя си бе заминала. Стив и Френ? Да. Ако всичко се окаже само фалшива тревога, щеше да се чувства много глупаво, но...

Последствията от неразумното и решение бяха прекалено тежки, за да ги обмисля сега. Избра няколко погрешни номера, преди най-после да се свърже с къщата на Френ. Телефонът звънеше и звънеше, а Съни повтаряше:

— Хайде, хайде, обадете се.

Щом стана ясно, че в дома на приятелката ѝ няма никой, тя остави слушалката и едва не избухна в сълзи.

Ами ако той стоеше отвън в този момент и я наблюдаваше през прозореца?

Почти щеше да припадне, когато си припомни разговора от същия следобед.

„Трябваше да станете един от онези, които надничат през прозорците.“

„А откъде знаете, че не съм от тях?“

Мили боже! Той я беше предупредил за негодниците, които обикалят около езерото. Той ѝ бе намекнал, че най-близките ѝ съседи са на няколко километра оттук. Той си беше направил труда да открие къде е отседнала. Тай беше преплувал езерото, за да я види. А последните му думи не бяха ли: „Ще се видим по-късно, Съни“. Не беше ли това едновременно обещание и заплаха?

Какво знаеше за него? Нищо, освен името му. Беше поканен на сватбата, но серийните убийци често бяха очарователни мъже, съблазняващи жертвите си.

„Престани! Овладей се! Заеми се с нещо, което ще те поразсее. Не се паникьосвай!“

Кой ли беше номерът на Джордж Хендерсън? Би могла да му се обади и да го разпита за Тай Бомон. Но кой ли беше номерът му?

Чекмеджето под телефона заяждаше. Съни опита няколко пъти, докато накрая го издърпа с такава сила, че го измъкна и го стовари на пода. Върху линолеума се разпиляха телефонният указател на Летъм Грийн, няколко неподострени молива, талон за вечеря с отстъпка и някакъв ръждив пирон.

Трясъкът я постъписа. След като се съвзе, тя се отпусна на колене, одрасквайки едното на пирона. Вдигна указателя. Без да съзнава, че в тъмното не би могла да чете, припряно заразливта страниците.

Точно тогава чу тежките стъпки на верандата. Притисна указателя към биещото си до пръсване сърце. Очите ѝ се разшириха от ужас. Изстена безпомощно, когато дръжката на вратата се раздвижи, сякаш някой се опитваше да я отвори.

Започна да брои наум, за да се съвземе. Цялото ѝ тяло се тресеше от страх. Притискайки се до стената, тръгна към всекидневната, без да откъсва очи от дръжката, която се въртеше ту на едната, ту на другата страна.

Силно почукване я покара да подскочи. Не бе очаквала натрапникът да чука. Изчака, но то продължи все по-нетърпеливо и по-драматично.

Не беше характерно крадецът или серийният убиец да уведомява за присъствието си. Но кой друг можеше да бъде?

Шерифът, разбира се! Как не се бе сетила по-рано? Втурна се към вратата, махна резето и вече останала съвсем без дъх, я отвори широко.

На прага стоеше Тай Бомон.

Съни изпищя. Извърщайки се рязко, понечи да побегне към спалнята си с намерението да се заключи там. Бе изминала само няколко крачки, когато той я дръпна за нощницата.

— Какво, по дяволите, ти става? — Той я застави да спре и я обърна към себе си. — Добре ли си? Какво се е случило?

— Обадох се на шерифа — заяви тя, сякаш да се предпази.

— Така ли?

— Да. Вече е тръгнал насам. Ще пристигне всеки момент.

— Той е тук. — Устните му потрепнаха, потискайки усмивката. После чертите на лицето му се изкривиха в точна имитация на нейното недоверчиво изражение.

— Вие сте...

— Шериф Тай Бомон. Приятно ми е да се запозная с вас, мадам. — Говореше с подчертан югозападен акцент. — Как бих могъл да ви служа?

— Като отидеш направо в ада!

Съни се отдръпна от него, изпълнена с гняв, задето изглеждаше толкова развеселен, при това без дори да се опита да го прикрие, както изискваше доброто възпитание. Беше ядосана и на себе си. Тя, която години наред бе живяла съвсем сама в Ню Орлиънс, сега се бе оставила да я подведе въображението ѝ и се бе държала като същинска глупачка. Той сигурно я смяташе за идиотка.

С рязко движение отмета косата си назад.

— Откъде да знам, че наистина си шериф?

— Искаш ли да ти покажа пистолета си?

— Защо не ми каза по-рано?

— А ти попита ли ме?

— Каква работа имаш да се навърташ около къщата ми посред нощ?

— Трябваше да се отзова на молбата ти за помощ. Арлета, телефонистката, каза, че си била уплашена до смърт.

— И наистина бях!

— Винаги ли си толкова страхлива?

— Не, разбира се. Какво правеше край навеса?

— Какъв навес?

— Искаш да кажеш, че не си бил ти?

— А ти искаш да кажеш, че наистина си чула подозрителен шум?

— Защо иначе бих се обадила? — извика Съни.

Той пъхна палци в гайките на тесните си дънки и наклони глава настрана.

— Помислих, че си измислила този натрапник само за да ме накараш да дойда.

— Ти, нагъл кучи... — От очите ѝ хвърчаха гневни искри. — Чух нещо откъм навеса — посочи тя с ръка към кухнята.

Между веждите му се появи бръчка, предизвикана от искрена тревога.

— В такъв случай ще е най-добре да огледам. Ти стой тук.

Пренебрегвайки заповедта, тя се промъкна на пръсти в кухнята. Наблюдаваше как той отваря задната врата, оглежда обстановката и излиза навън. Луната осигуряваше достатъчно светлина, за да може да вижда тъмния му силует в двора. Беше взел електрическо фенерче, с което осветяваше гората, заобикаляща бунгалото. Когато баща ѝ купи мястото, изсече само толкова, колкото да построи къщата. Преднамерено бяха оставили гората такава, каквото си беше.

През остъклената врата Съни видя Тай Бомон да изчезва към далечната страна на навеса. От време на време мяркаше само лъча светлина от фенерчето му. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди той да се появи отново. Влизайки в кухнята, изгаси батерията.

Тя си отдръпна и задържа вратата отворена.

— Е?

— Вярно е, че тук има натрапници.

— Натрапници? Няколко?

— Четирима — отвърна той мрачно.

Лицето ѝ пребледня.

— Четирима!

— Да. Миеща мечка и трите ѝ малки.

Съни отвори уста да заговори, но замълча, решила, че каквото и да каже, ще прозвучи смешно.

— Трупали са си храна зад варелите — обясни той.

Тя стоеше със сведена глава, но усещаше как проклетите му сини очи сякаш я пронизват. Мисълта, че ѝ се надсмиваше, беше непоносима.

Внезапно вдигна лице към него.

— Вината отчасти е твоя — каза обвинително. — Заради онези приказки за негодниците, които надничат през прозорците.

— Ти заговори за тях, не аз. — Той остави нехайно фенерчето на масата. — Намира ли ти се чаша кафе?

— Не.

И в тъмнината можеше да види широката му усмивка.

— Дори за полицая, който те спаси от семейство миещи мечки?

Тя сложи ръце на кръста си.

— Забавляваш се, нали?

Той изправи стола, който тя бе съборила, и се отпусна върху него. След това се засмя:

— Е, трябва да признаеш, че гледката действително е вълнуваща.

И тогава Съни осъзна, че е само по тънката си нощница, а от позата платът се опъваше върху гърдите ѝ. Отпусна ръце, извърна се и излезе от кухнята.

Бъркотията на пода препречваше пътя ѝ. Мимоходом счупи един молив, а главата на пирона се заби в петата ѝ. Изруга по начин, неприсъщ за дама, и продължи.

След няколко минути се върна, облечена в тениска и шорти. Лампата в кухнята бе светната, а на котлона вече съскаше кафеварката.

— Чувствай се като у дома си.

Без да обръща внимание на сарказма ѝ, той отговори:

— Благодаря, точно така се чувствам.

Тя отиде до бюфета и започна да вади чаши и чинийки.

— Сметана и захар?

— Не, предпочитам го черно. Нямах ли бисквити?

Съни подбели очи и постави на масата кутия бисквити, която бе купила за едноседмичния си престой.

— Просто за протокола — измърмори той, дъвчейки, — предишното ти облекло ми допадаше повече.

— Не се и съмнявам.

— Въпреки че и това си има своите предимства.

Погледът му се плъзна към гърдите ѝ. Беше съвсем очевидно, че не носи сутиен под тънката тениска, прилепваща към тялото ѝ. Колкото по-дълго я гледаше, толкова по-неловко се чувстваше тя.

Съни се опита да прикрие неудобството си с въпрос:

— Данъкоплатците в Летъм Грийн знаят ли, че шерифът им е сексманиак?

Той се засмя:

— В момента съм дежурен.

— Не знам защо, но това не ми звучи много успокоително.

— Не трябва да се безпокоиш. Ако не бях на работа, на минутата щях да те отнеса в леглото.

— Невъзможно е, мистър Бомон.

Той се усмихна самоуверено.

— Готово е. — Тя се стресна и той весело поясни: — Кафето, Съни. Кафето е готово.

Тя наля кафе в чашите, като се опитваше да не мисли за разголените си бедра, в които без съмнение бе прикован погледът му.

— От колко време си шериф? — запита го, като му подаде пълната чаша.

— Откакто пристигнах тук. Дойдох специално да заема тази длъжност.

— А преди това? — Настани се срещу него и отпи от кафето.

За първи път, откакто я бе поканил на танц предишната вечер, очите му престанаха да се усмихват. Напротив, станаха студени. Дълбоките вертикални бръчки от двете страни на устата му не бяха предизвикани от смях.

— Преди това бях някой друг.

— О!

Съни долови посланието. Миналото му не беше изложено на показ. Тя му завиждаше заради това. Искаше ѝ се и с нейното да е така.

В Ню Орлиънс беше в безопасност. Никой не знаеше за случилото се между нея и Дон Дженкинс. Приятелите ѝ знаеха, че е пристигнала от малък град, но никога не я бяха притискали да им разказва подробности. И тя им бе благодарна.

Точно заради това тя уважи правото на Тай Бомон да пази в тайна личния си живот, макар той да беше най-нахалният мъж, когото някога бе срещала. Затова се въздържа да му зададе повече провокиращи въпроси и си взе бисквита.

След малко той я попита:

— Да не си претърпяла злополука?

Съни проследи движението на брадата му, която сочеше към пода, където съдържанието на чекмеджето бе все още разпиляно. Разсмя се насмешливо:

— Търсех телефонния номер на Джордж Хендерсън, за да го разпитам за теб.

— Той би се почувствал задължен да ти наговори само хубави неща. Работи за мен.

— Джордж е полицай?

— Мой подчинен.

Съни поклати глава недоверчиво.

— Спомням си времето, когато крадеше дини.

— Мисля, че все още го прави.

Двамата се разсмяха и неочаквано се почувстваха по-добре. Толкова добре, че Съни се притесни. Едва сега си даде сметка каква интимност предполага тази обстановка.

— Става късно. — Почти издърпа чашата на Тай от ръцете му и я отнесе заедно със своята на мивката.

— Куцаш ли?

— Нищо сериозно. — Тя присви рамене и прибра кутията с бисквити в бюфета.

— Има нещо.

Съни вдигна леко крака си от пода.

— Одрасках си коляното на онзи пирон. Виждаш ли? — Посочи с пръст червената следа върху кожата. — Няма нищо.

— Това не е достатъчно, за да куцаш.

— Ударих и палеца си.

— И какво друго?

— Нищо.

— Какво? — Макар и да произнесе въпроса меко, Тай не прикриваше решимостта си на всяка цена да разбере истината.

— Стъпих върху проклетия пирон! — изкрещя тя раздражено.
— Сега ясно ли е?

— Сядай! — Той посочи строго стола, на който допреди малко беше седяла.

— Време е да си тръгваш, шерифе.

— Ако не ми позволиш да видя крака ти, ще сметна за свое професионално задължение да те откарам в болницата. Тогава цялата история за миещите мечки и негодниците, надничачи през прозорците, ще излезе наяве и ще стане тема на разговор още утре и...

Съни седна тежко на стола.

— Така е по-добре — усмихна се Тай. — Дай ми крака си.

Всъщност не ѝ се наложи да го прави. Той се наведе и вдигна стъпалото ѝ, при което тя изгуби равновесие и едва не се изхлузи от стола. Докато се наместваше, наблюдаваше как силните му загорели ръце обхващат крака ѝ.

— Тук ли? — запита я и натисна с пръст сърповидната рана на петата ѝ. Тя се намръщи. — Боли ли?

— Когато го натискаш — да.

— Неприятен оток. Имаш късмет, че не е разкъсал кожата. Е, почти, но не напълно. Не е необходимо да се прави инжекция против тетанус, но ще трябва да го наблюдаваш през следващите дни.

— Добре. Благодаря. — Опита да издърпа крака си, но безуспешно.

Дланите му се стегнаха и обвиха плътно стъпалото ѝ.

— Макар и малко възслаби, имаш чудесни крака.

— И това ли е част от служебните ви задължения, шериф Бомон?

— Мое задължение е да помагам и да съдействам на гражданите на Летъм Грийн. А точно сега ми се струва, че една от тях има нужда от масаж на крака.

Тя застина, когато палецът му се плъзна по стъпалото ѝ. Ласката предизвика гъдел по гърба ѝ.

— Веднъж ходих в Япония. — Пръстите му галеха лакираните ѝ нокти. — Там правят фантастични масажи на краката. Онази гейша...

— Не ме интересува.

— ... използваше много лосион. Имаш ли някакъв?

— Ще минем и без него.

— Както предпочиташ. Та онази гейша си имаше някакъв особен начин да притиска всеки пръст между своите. Силно, но не болезнено. Нещо като засмукване.

Привеждайки думите си в действие, Тай започна да разтрива пръстите на Съни със силните си ръце. Тя усещаше допира му с всяка част на тялото си.

Ласката му беше чувствена. Кожата му беше покрита със ситни руси косъмчета. Ръцете му изглеждаха тъмни, мъжествени и умело притискаха крехкото ѝ стъпало.

Внезапно у нея пламна потискано, забранено усещане. Когато той започна да масажира основата на пръстите ѝ, тя почти скочи от стола.

— Не мисля, че това е уместно.

— Обзалагам се, че не е — ухили се той. — Но е много приятно, нали? Хайде да се отпуснем. В края на краищата ти беше уплашена до смърт, а аз ти спасих живота. Заслужаваме го.

Съни установи, че дрезгавият му, сексапилен глас ѝ действа точно толкова хипнотизиращо, колкото и масажът. Затова не се възпротиви, когато той притисна петата ѝ между бедрата си.

— След като онази гейша разтри всеки мускул и всяка кост на стъпалото ми, започна да масажира само върховете на пръстите ми. Ето така, на малки кръгове. Понякога толкова леко, та ми се струваше, че си въобразявам, че ме докосва.

Сега Съни наистина се задъха от стряскащото усещане, което плъзна по крака ѝ. Инстинктивно се раздвижи и притисна ходилото си по-плътно към него. Не смееше да си помисли за чувството, което предизвика тази реакция.

— Разправят, че естествено удоволствието е много по-голямо, когато това се прави с езика — продължаваше Тай.

Съни затвори очи. Следващото нещо, което усети, бе, че се е вкопчила здраво в ръба на стола, за да не падне. Той бе пуснал крака ѝ на пода и изтърсваше ръцете си, сякаш току-що бе свършил някаква дребна домакинска работа.

— Обаче то струваше по-скъпо, а аз нямах пари, затова не мога да се похваля, че съм се убедил от личен опит. Ти можеш ли да си го

позволиш?

Разгневена от обзелото я чувство за вина, Съни скочи от стола и каза студено:

— Време е да си вървиш.

Крайно време беше, помисли си тя. Да не бе полудяла, та му бе позволила да я докосва по този начин? Да ѝ говори така? Запрепъва се навън от кухнята, като пътьом палеше осветлението. Искаше ѝ се да напълни цялата къща със светлина, с шум, с каквото и да било, само да разруши това усещане за интимност.

— Благодаря, че дойде — докато той прекоси всекидневната, тя вече бе стигнала до входната врата и не особено любезно я държеше отворена.

— За това ми плащат.

— Как успя да пристигнеш толкова бързо?

— Вече бях тук.

— Бил си тук?

Той кимна:

— Исках да проверя как си.

— Но защо, за бога?

— Притеснявах се заради обикалящите наоколо негодници.

— Наоколо няма такива.

— Но не можем да бъдем сигурни. А щом не успя да се справиш със семейство миещи мечки, как очакваш да се опълчиш против престъпници?

— Лека нощ, мистър Бомон.

— Бях съвсем наблизо, когато по радиото на патрулната кола ми съобщиха, че имат нужда от помощ. Не видя ли светлините?

Чувствайки се като пълна глупачка, тя избегна подигравателния му поглед.

— Не, не съм ги видяла. Бях в кухнята. Сега се чувствам в пълна безопасност, след като знам, че патрулираш около езерото.

— Защо се паникьоса толкова, когато чу шума? Защо просто не взе пистолета?

— Пистолетът?

— Онзи, с който заплаши да ме застреляш днес следобед, ако не те оставя на мира.

— Аз не... Татко сигурно го е взел... Не знаех къде... Не беше зареден...

— Какво ти става?

Тя го изгледа.

— Сигурна ли си, че изобщо има пистолет?

— Лека нощ, мистър Бомон — процеди Съни през зъби.

— Какво е това?

Вниманието му беше привлечено от няколко рисунки, разхвърляни върху масата. Повечето от скиците не бяха завършени.

Жената въздъхва тежко, без да си прави труда да прикрие раздражението си. Затръшна силно входната врата, за да не влизат комари.

— Рисунки.

— На насекоми? — запита той, като взе една скица и я зараглежда критично.

— Това са водни кончета.

— Отново водни кончета. Да не би да са ти хоби или нещо подобно? Впрочем не те бива за художник — отбеляза Тай.

— И ти не си много добър шериф — сряза го тя и издърпа листа от ръцете му. — Дори не носиш униформа.

Беше облечен в дънки и семпла бяла риза, която върху него съвсем не изглеждаше обикновена. Ръкавите ѝ бяха навити до лактите му. Бялата памучна материя подчертаваше загара и синевата на очите му. Подхождаше дори на усмивката, с която наблюдаваше Съни.

— Но имам сребърна значка и патрулна кола с предупредителни светлини. Ако се държиш добре, някой ден ще те повоза с нея.

— Не смятам, че доброто поведение на жената може да ѝ спечели точки пред вас, мистър Бомон.

Той наклони глава към нея, сякаш искаше да ѝ каже: „Резултатът е едно на нула за теб“. В усмивката му обаче нямаше и следа от разкаяние. Почти бе стигнал до вратата, когато неочаквано спря, щракна с пръсти и каза:

— Опа, забравих си фенерчето. — И се върна в кухнята.

Съни чакаше до вратата. „Защо се бави толкова“, чудеше се тя, докато минутите се изнизваха, а той все не се появяваше.

— Мистър Бомон? — подвижна, но никой не ѝ отвърна.

Започна да потропва нетърпеливо с босия си крак по пода.

Изминаха още няколко минути, но него го нямаше. Обзета от любопитство и раздразнение едновременно, Съни тръгна към кухнята. Откри го надвесен над масата, вперил поглед в ръчния ѝ часовник.

— Какво, за бога, правиш?

— Ела тук — нареди той, без да откъсва очи от циферблата.

Заинтригувана, тя се приближи към него. Не забеляза нещо интересно, което би могло да погълне така вниманието му. Голямата стрелка бавно се приближаваше към цифрата дванадесет.

— Пет, четири, три, две, едно — преброи Тай.

— И какво? Какво означава това?

— Това, Съни Чандлър, означава, че си в сериозна опасност.

Той се извърна и ѝ препречи пътя за бягство. Сложи ръце на кръста ѝ и се наведе към нея.

— Полунощ е.

— Да не би тогава да се превръщаш във вампир?

Мъжът се изсмя:

— В известен смисъл. Дежурството ми официално свърши.

Тя се загледа в ухиленото му лице.

— Махни се от мен!

— О, хайде, Съни, не бъди лоша. — Улови кичур коса между пръстите си и го отметна към врата ѝ. — Току-що приключи един тежък работен ден. Трябваше да разтървам двама ядосани татковци, да търся изгубено хлапе, да арестувам младеж заради наркотици. Да не споменавам патрулирането по улиците на Летъм Грийн и спасяването на една дама от цяло стадо миещи мечки. Или беше само семейство миещи мечки? — Сви рамене. — Както и да е, отплеснах се. Сега е време да се позабавляваме. Не искаш ли да поиграеш с мен?

— Не. А сега ще... — Не успя да довърши изречението, защото се задъха от изненада. — Какво правиш?

— Опитвам се да усетя сърцето ти. — Той постави ръката си върху гърдите ѝ. — Когато пристигнах, можех да видя как пулсира. Ето тук — притисна по-плътно дланта си. — И тук. — Устните му намериха вдлъбнатината на шията ѝ. — Знаеш ли какво? Струва ми се, че и сега бие учестено.

Не само пулсът, но и дъхът ѝ бе накъсан и учестен, което караше гърдите ѝ да се притискат по-силно към дланта му. Той не отмести

ръката си, нито я придвижи по-надолу. Зърната ѝ се втвърдиха, подготвяйки се за ласката, която така и не последва.

— Остави ме на мира! — Гласът ѝ беше слаб и съвсем неубедителен. А и какъв можеше да бъде, когато той обсипваше шията ѝ с нежни целувки?

— Да ти кажа ли една тайна? — Топлите устни се придвижила към ухото ѝ. — Когато те видях застанала на прага само по нощница, моят пулс също се ускори. Виж!

Със свободната си ръка той улови нейната и я постави под ризата си, на мястото на сърцето. Тежките, силни удари изпълниха дланта ѝ. Топлината на кожата му беше приятна като запалена камина ѝ мъглива утрин. Гъстите косми на гърдите му се къдреха около пръстите ѝ.

Зъбите му леко ухапаха месестата част на ухото ѝ. Езикът му започна да ги играе с диамантените ѝ обеци.

— Мисли ли за мен, след като си тръгнах днес следобед?

— Не.

— Лъжкия. — Разтвори леко бедрата ѝ и се настани в топлата вдлъбнатина между тях. — Мислила си за мен. За нас. Заедно. И за онази целувка.

— Не, не. Не съм.

Смехът му беше дълбок и дрезгав.

— О, да, мислила си. Защото аз мислих само за това. Тази мисъл ми пречеше да се съсредоточа в работата си. — Устните му отново се върнаха върху нейните. — Моят език в устата ти. Навън и навътре. Все едно че правим любов.

— Престани. — Протестът прозвуча като въздишка.

— Няма начин, Съни. Не и докато не те усетя под себе си. Гола. Очакваща.

Целуна я отново. И както по-рано, светът, който ѝ беше познат, се срина. Озова се на място, където всичко ухаеше и имаше вкуса на Тай. Това беше неговата вселена. Той я ръководеше, беше неин господар.

Плъзна ръката си между гърдите ѝ, без да обръща внимание на втвърдените зърна, които изгаряха от болка и копнееха за неговия допир.

Нейните пръсти се вкопчиха в косъмчетата на гърдите му. Устата ѝ откликна на настойчивия натиск на езика му. Несъзнателно разтвори

крака и го притисна по-плътно към себе си. Тази близост разтърси и двамата.

Очите му бяха потъмнели и напрегнати, когато вдигна глава и я погледна. Устните ѝ бяха порозовели и влажни. Тя отвърна замаяно на погледа му.

— Но както сама каза — промълви той, — вече е доста късно.

Съни не можеше да повярва! Той я освободи внимателно и излезе от кухнята. Миг по-късно тя чу хлопването на входната врата и шума на включения двигател. Докато се съвземе, той си бе отишъл.

Съни Чандлър разби чашата, от която беше пил, в стената и призова всички демони да отнесат тялото и душата на Тай Бомон в ада.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Съни кръстоса крака, придърпа късата си права пола към коленете и тогава забеляза, че припренените ѝ движения са привлекли вниманието на мъжа зад бюрото.

— Финансовите ми документи са изрядни, мистър Смити. Приложих няколко препоръки за заема, справка за платени данъци върху доходите ми през последните години и проектите ми за бъдещи приходи.

— Това е достатъчно, мис Чандлър.

Думите изобщо не подсказаха на Съни какво мисли банковият чиновник за безкрайните колони от цифри, които бе прегледал многократно през последните петнадесет минути. Надничайки иззад очилата си, той се зае с тях отново.

След това остави настрана внимателно подготвената финансова справка, скръсти ръце на бюрото си и погледна, младата жена, сякаш имаше намерение да ѝ съобщи някоя лоша новина, като например, че Дядо Коледа не съществува. Гледаше я с превъзходство и привидно съчувствие. Тя се подготви да противопостави големите си надежди срещу чисто мъжкото предубеждение.

— Плановете ви са много впечатляващи, мис Чандлър.

— И съвсем реалистични, надявам се. — Тя се усмихна, опитвайки се да не показва тревогата си. Банките обикновено не отпускаха пари на хора, които даваха да се разбере колко отчаяно се нуждаят от тях.

— Колкото и да се възхищавам на ентузиазма ви в работата, боя се, че сте прекалено оптимистично настроена.

— Напротив, проектите ми са доста умерени.

— И все пак — авторитетно се изкашля мистър Смити — те са само проекти.

— Обаче се градят на богат опит. — Дори с риск да предизвика спор, Съни нямаше намерение да приеме отказ, без да се бори докрай. — Съвсем наясно съм какво са склонни да похарчат жените, а и

мъжете, в дадения случай. Моите клиенти ще бъдат обществени личности с големи доходи.

— Но понастоящем вие нямате клиенти — забеляза съвсем разумно той.

— Точно затова ми е необходим този заем, мистър Смити. За да финансирам собствения си бизнес. Аз имам клиенти — хора, които работят само с мен и с фирмата, която ме е наела. Не биха се доверили на никой друг. Веднага щом разберат, че съм създавала собствена компания, те естествено ще дойдат при мен.

Той прие думите ѝ скептично, но не продължи спора. Вместо това погледна ръчния си часовник, сякаш да ѝ намекне, че вече е отнела доста от скъпоценното му време.

— Колкото до допълнителната гаранция...

— Собствеността край езерото.

— Но тя всъщност принадлежи на баща ви.

— А в документите ми разполагате с пълномощно на мое име. Нима смятахте, че съм забравила за подписа върху това писмо, мистър Смити?

— Разбира се, че не, Съни — усмихна ѝ се фалшиво той.

Беше я нарекъл с малкото ѝ име, но никой от двамата не го забеляза, тъй като до днес винаги се бе обръщал към нея така.

— В такъв случай не виждам къде е проблемът. Стойността на бунгалото и прилежащата земя надвишава сумата, която искам да ми заемете. Както знаете, баща ми е уважаван бизнесмен. Той не би рискувал имота си, ако нямаше доверие в онова, с което съм се заела.

— Но създаването на собствен бизнес е амбиция, непосилна за повечето хора. — Той поклати мрачно глава. — Особено за една жена.

Съни се облегна на стола и го изгледа преценяващо.

— Искате да кажете, че ако бях мъж, банката не би имала никакви възражения, за да ми отпусне заема?

Мъжът протегна напред ръце.

— Не, не, съвсем не. Банката не се ръководи от подобни предразсъдъци.

Мога да се обзаложа, помисли си Съни.

— Просто повечето дами, които са израснали тук, са се омъжили и имат... — Мистър Смити прекалено късно осъзна смисъла на казаното. Червенината, избила по страните му, достави удоволствие на

Съни. Беше го накарала да се защитава. — Имах предвид, че ще бъде по-разумно, ако поискате заем от някоя банка в Ню Орлиънс.

Тя го беше направила. Беше се обръщала към няколко банки и всичките ѝ бяха отказали. Националната банка на Летъм Грийн беше последната ѝ надежда.

— А аз се надявах, че ще оцените работата ми — слабо се усмихна тя.

— О, да, оценяваме я, но... — Започна да размества документите върху бюрото си, докато търсеше най-точните думи.

Тя почти изпита съжаление към него. Той се опитваше да ѝ откаже, като спести неудобството и за нея, и за себе си, и за банката. Сигурно му се искаше не тя да е първата му клиентка в понеделник сутринта. Дяволски неприятен начин да започнеш седмицата.

Е, чудесно — помисли си тя. — Добре дошли в клуба, мистър Смити.

И нейната седмица не бе започнала блестящо. Първо, беше ѝ се наложило да се върне в града, който се надяваше да не види никога повече. После се бе превърнала в плячка на онзи хищник шерифа. Едва след като той си бе отишъл миналата нощ, тя си бе дала сметка колко опасен е този мъж.

Мисълта за него само разпали решимостта ѝ да направи посещението си в Летъм Грийн ползотворно. Наведе се напред и прошепна с интимна настойчивост:

— Мистър Смити, забравете за момент, че ме познавате още откакто съм била бебе. Забравете, че съм жена, че съм неомъжена и съм съвсем сама — навлажни устните си. — Този заем ми е необходим. Искам да изградя свой собствен бизнес, но не бих могла без парите. Кредитите, които баща ми е взимал от вас, винаги са били изплащани навреме. Така ще бъде и с моя. Не поемате никакъв риск.

Той стисна бледите си тънки устни.

— Принуждавате ме да бъда съвсем откровен, Съни. Банката ни се гордее с това, че отпуска заеми на енергични и амбициозни млади хора. Но ние винаги искаме да се убедим, че те притежават здрав разум и чувство за отговорност. А, честно казано, онова... онова, което... което направихте...

Тя отново се облегна на стола и го изгледа встрещено.

— Онова, което направих преди три години, е доказателство за липса на здрав разум и чувство за отговорност. Така ли?

Вместо отговор, той сведе поглед към полираната повърхност на бюрото си.

Съни вдигна ръка и разтри челото си, за да облекчи надигащото се главоболие. Беше ужасена, уплашена и отвратена, задето ѝ отказваха заради провалената ѝ сватба с Дон Дженкинс.

Нима това щеше да бъде пречка през целия ѝ живот? Нима хората не разбираха, че за да го направи, значи е имала основателна причина? Нима всички смятаха, че постъпката ѝ е плод на някакъв каприз?

— Може би по-малка сума — говореше мистър Смити, за да заличи неудобството от грубата си прямота.

Съни поклати глава още преди той да бе свършил.

— Ще имам работа само с хора, които ще искат всичко да е първокласно. Аз трябва да съм най-добрата. Върхът на елита. Ако се задоволя с по-малко, значи с мен ще е свършено още преди да съм започнала.

— Може и да преразгледаме решението си...

— Времето е лукс, който не мога да си позволя. Трябва да започна веднага.

— Но празникът Марди Гра^[1] е още далече. Едва през пролетта.

— Скиците започват да се изготвят няколко месеца по-рано. Или трябва да започна сега, или да изчакам още една година. Знам какво си мислят хората в този град, в това число и вие, след случилото се в деня на венчавката ми, но аз съм много добра в работата си. — Удари с ръка по бюрото за по-голяма убедителност. Веждите на мъжа се повдигнаха. Най-сетне бе привлякла вниманието му. — Ще натрупам доста пари през следващите няколко години. Бих желала да вложа част от тях в тази банка. Да или не, мистър Смити? Трябва да получа отговора ви. В противен случай се оказва, че само ми губите времето.

Той бе престанал да гледа на нея като на недоказала се авантюристка. Напротив, сега в очите му се четеше жив интерес и уважение.

— Ще преразгледам решението и ще поговоря с останалите от управителния съвет. Елате отново след седмица, за да ви съобща резултата.

— Това не ме устройва. Заминавам в неделя сутринта. Трябва да узная решението ви най-късно в петък.

Той продължи да я оглежда още няколко секунди.

— Ще видя какво мога да направя, но нищо не обещавам. — Изправи се, показвайки недвусмислено, че времето, определено за нея, е изтекло. Когато Съни стисна ръката му, със задоволство установи, че е влажна почти колкото нейната. Той можеше и да отхвърли молбата ѝ, но поне го бе впечатлила.

Докато прекосяваше фоайето на банката, сложи слънчевите си очила, като си казваше, че те не са измислени, за да ѝ спестят любопитните погледи, които я следваха.

Да излезе навън бе все едно да влезе в сауна. Влажната горещина днес ѝ се стори потискаща. Въпреки очилата, ѝ бе необходимо време, за да привикне към ослепителната светлина на южняшкото слънце. И след като се адаптира, изстена заради онова, което се изпречи пред погледа ѝ.

Тай Бомон се бе облегнал на стената на банката. Едното му коляно бе присвито, а обувият му в ботуш крак бе подпрян на тухления цокъл. Над веждите му бе нахлупена сламена каубойска шапка. Палците му бяха втъкнати в гайките на дънките. Ако не бе коженият колан на кръста и сребърната значка върху джоба на бялата му риза, човек би го взел по-скоро за безделник, отколкото за блюстител на реда.

Тъй като колата ѝ беше паркирана пред съседната сграда, тя нямаше друг избор, освен да мине покрай него. Или да заобиколи целия район. А денят беше прекалено горещ за толкова дълга разходка. Не можеше и въпрос да става да се престори, че не го вижда и тъй като не искаше още от самото начало да премине в защита, заговори първа:

— Да не би да се опасяваш от банков обир?

Той се засмя, от което, за беда, стана още по-красив. Трябва да позира за някоя реклама на цигари, помисли си Съни. Беше от типа мъже, притежаващи онези характерни черти на лицето, които им придават едновременно груб и трогателен вид.

— Човек никога не знае — отвърна той и лениво се отдръпна от стената, за да застане до нея. — Но това доста би оживило иначе вялия понеделник.

— Повярвай ми, банката доста грижливо пази парите си.

— О?

— Няма значение. Тази тема е изчерпана.

— Добре. В такъв случай мога ли да отбележа, че тази сутрин изглеждате като свежа пролетна клонка, мис Съни. — Беше възприел поведението на джентълмен южняк.

Влизайки в същия тон, тя отвърна кокетно:

— Благодаря ви, сър, но се боя, че на тази жега не след дълго ще увехна.

— Може би трябваше да си вземете вентилатор.

— Но не успях да намеря подходящ за тоалета си.

Не беше облечена делово, но доста подходящо за срещата си с мистър Смити. Роклята от зелен лен, съчетана с бижута и белите обувки, беше вталена, модерна и в никакъв случай скромна. Скромността изобщо нямаше да ѝ помогне в Националната банка на Летъм Грийн.

— Може би скоро ще завали и ще се поразхлади.

— Нима вече разговорите ни са ограничени само до времето?

— Не сме длъжни да разговаряме изобщо. Довиждане. — Бяха стигнали до центъра на града и очакваха светлината на светофара да се смени.

— Случайно аз също съм в тази посока — заяви той небрежно и като я улови за лакътя, я поведе през павираната улица, представляваща сериозна заплаха за високите ѝ токчета. — Възстанови ли се след снощната целувка?

Забила поглед в земята, тя не отговори.

— Или и тази тема е изчерпана?

— Да.

— Добре. Мога ли да те почерпя едно кафе?

— Не, благодаря.

— Черешова кола?

— Не, аз вече...

— Направи ми тази чест. В „Уулуърт“ все още правят най-хубавата черешова кола на света. Тя е една от забележителностите на Летъм Грийн.

Отново я улови за лакътя и за да избегне сцената, която без съмнение доста щеше да развесели минувачите, го последва през входа на универсалния магазин.

Да влезе вътре бе все едно да се върне назад във времето. Все същите стари вентилатори раздвижваха въздуха, въпреки че преди години бяха поставили климатична инсталация. Дървеният под скърцаше на същите места и ухаеше на лимоновото масло, с което го лъскаха. Рафтовете бяха отрупани със стоки, които човек не би могъл да си купи никъде другаде, като пилочки за нокти и парфюм „Парижки нощи“ в оригиналния флакон — синьо шишенце със сребрист надпис.

Дори щандът за газирани напитки изглеждаше същият. Устата на Съни се напълни със слюнка, докато очакваше черешовата кола, която Тай ѝ поръча.

— За тук или за вкъщи? — осведоми се продавачът.

— За тук.

— За вкъщи.

Двамата отговориха в един глас. Тай свали шапката и слънчевите си очила и я погледна.

— Ако я изнесеш навън, ледът ще се стопи. Ще я изпием тук.

Съни седна на високия стол, посочен от него и също свали очилата си.

— Доставя ти удоволствие да се разпореждаш с хората, нали, шерифе?

— Да, обичам да давам заповеди.

— Господи, спаси ме от мъжкото превъзходство!

Продавачът постави пред тях две заледени чаши и отново се вгълби в списанието си. След като отпи няколко глътки през сламката, Тай каза:

— Наистина ли забелязах следи от горчицина в молитвата ти?

— Много повече от следи.

Той се извъртя на стола, за да я погледне в лицето.

— Кое те е отвратило така от мъжете?

— По принцип или конкретно? — попита го тя.

— Да започнем с принципа.

— По принцип, защото мъжете обичат да поставят жените на мястото им.

— Хм, ще трябва да се задоволя с това, поне докато определим кое точно място имаш предвид. Давай тогава конкретно.

— Конкретно — започна тя, процеждайки всяка дума през зъби, — молбата ми за заем за започване на самостоятелен бизнес щеше да

се оценява по друга скала, ако носех панталони, а не пола.

Погледът му се плъзна по краката ѝ, но предусетил настроението ѝ, Тай се въздържа от коментар.

— Значи са ти отказали, а?

— Още не, но все едно че са го направили.

— За какво ти е нужен този заем?

Съни го изгледа, чудейки се дали наистина би представлявало интерес за него. Не. И може би затова реши да му изложи плановете си. Щеше да ѝ е от полза да чуе мнението на някои, който има съвсем друга гледна тичка и не е предубеден нито спрямо нея, нито спрямо работата ѝ.

— Искам да започна самостоятелен бизнес — обясни тя лаконично.

— Какъв по-точно? — Той допи питието си, отмести празната чаша настрана и ѝ посвети цялото си внимание.

— Аз съм дизайнер и правя костюми за празника Марди Гра.

За момент мъжът остана загледан в нея. След това, за нейна изненада и върховно неудоволствие започна да се смее. Съни грабна чантата и очилата си и скочи от стола. Той бързо я улови за ръката.

— Чакай. Не се обиждай. Смя се на Джордж, а не на теб.

— Джордж?

— Той ми каза, че си шивачка. А аз никак не можех да си те представя, наведена над шевната машина в някое ателие.

Тя отново зае мястото си.

— Е, наистина съм прекарвала часове над шевната машина, но преди всичко се занимавам с моделите, а след това работя наравно с шивачките. Те шият, а аз ги направлявам.

— На мен ми изглежда, че вече си в бизнеса.

— Не. Работя за семейна компания, която се занимава с това от години. Тясно специализирано производство. А сега искам да откроя собствено ателие.

— Но защо? — Той подпря ръцете си на плота и сложи брадата си върху тях. Изражението му показваше искрен интерес.

— Там възможностите ми са ограничени. Семейството, за което работя, е изчерпано. Идеите им са остарели. И липсата на ентузиазъм започва да личи в работата им. Повечето от костюмите, които

произведохме през последните няколко години, са изцяло мои. А получавам само заплата.

— Това би могло да доведе до ограничения в инициативността ти.

— Води само до ограничаване на желанието ми да остана при тях. Имам много идеи, които постепенно започват да се реализират. Когато ги напусна, много от редовните им клиенти ще останат разочаровани. Убедена съм, че няма да ми отнеме много време да се утвърдя.

— Но междуременно ти е нужен начален капитал.

— Точно така. За безбройните разноси, съпътстващи началото на всеки самостоятелен бизнес. Но преди всичко трябва да направя няколко костюма за мостри. С повече късмет, мога да ги продам покъсно, но дотогава ще са ни необходими, за да докажа таланта си на онези клиенти, които още не познават възможностите ми.

Тай се усмихна при тази откровена нескромност, но Съни бе прекалено увлечена в разговора, за да забележи.

— Балните костюми са доста скъпи — продължаваше тя. — Само платът за една рокля струва стотици долари. Не мога да ги правя за нищо.

— Чакай да видим дали съм те разбрал. Ти предлагаш една или няколко идеи на своя клиент. Той избира модела и ти правиш костюма.

Тя го поздрави за схватливостта.

— Защо не си banker! Май така и не успях да втъпя това в главата на мистър Смити.

— Bankerите се интересуват само от крайния резултат.

— Нужни са ми само няколко поръчки през първата година, за да получа печалба. Малцина бизнесмени могат да обещаят това. А тук — притисна тя ръка към сърцето си — съм убедена, че костюмите ми са много добри и след година ще имам толкова поръчки, че няма да мога да ги изпълнявам.

Той погледна напрегнатото ѝ лице.

— Убеди ме. — Погледите им се срещнаха за един дълъг момент. След това посочи празната ѝ чаша и попита: — Готова ли си?

— Да. Благодаря ти.

Тай плати сметката.

— Покрай кои щандове ще минем? За играчки и книги или онези, които предлагат всичко необходимо за женската хигиена?

Съни, благодарна, задето бе разпръснал внезапно надвисналото помежду им напрежение, му хвърли обиден поглед и пое покрай рафтовете, отрупани с кофички за пясък и кукли, изобразяващи Рамбо.

— Искам да ти задам един въпрос. Какво общо има онова, което ми разказа, с несполучливите рисунки на насекоми?

— Изобщо не трябваше да си въобразявам, че ще ме приемеш на сериозно.

— Не си права — възрази той обидено.

— Вероятно. И все пак, когато се касае за бизнес и жени, не си по-добър от банков чиновник. Щом погледнеш една жена, не виждаш в нея нищо друго, освен чифт... — Тя преглътна края на изречението и мислено се прокле заради лекомислието си.

— О, да, твоите ги забелязах, вярно е. Но колкото и да са красиви, това не означава, че не съм видял нищо друго.

Съни не можеше да прецени дали навън е станало по-топло, или само ѝ се струваше така заради погледа му, прикован към гърдите ѝ. Щом се озова на тротоара, тя веднага се отправи към колата си. Този мъж непрекъснато я дразнеше, но не можеше да му се отрече, че е превъзходен слушател. Благодарни му за това и добави:

— Имах нужда да се освободя от напрежението.

— Горе главата — каза той и леко повдигна брадичката ѝ. — Мистър Смити може да те изненада и да каже „да“.

— Това ще бъде по-скоро шок, отколкото изненада.

— Ако бях на мястото му, веднага бих ти отпуснал заема.

— Защото вярваш в това, което искам да направя?

— Защото жена, която е способна да напусне църквата, пълна с хора, в деня на собствената си венчавка, е способна да направи всичко друго, което си науми.

Тя спря.

— Бих искала да забравиш за това. Но, от друга страна, защо трябва да си единственият?

Той също спря и я извърна към себе си.

— Охо! Виждам, че си огорчена. — Изучаваше напрегнато изражението ѝ. — Да не би мистър Смити да го е използвал като причина да ти откаже?

Съни предпочете да не отговаря и отново пое към колата.

— Ама че кучи син — чу приглушения глас на шерифа.

Щом стигнаха, тя отключи вратата и понечи да я отвори. Облягайки се тежко върху нея, Тай ѝ попречи. Съни се извърна и се намери притисната между него и колата. Ако се съдеше по усмивката му, той се опитваше да повдигне настроението ѝ.

— Говорехме за насекомите.

— Казах ти, че е водно конче.

— Приемам поправката. — Веждите му бяха повдигнати въпросително.

— Това е моя идея — предаде се тя. — Виждам костюма с черен воал, спускащ се от главата до подгъва на тясната пола, но не се сещам как да направя крилата. Трябва да бъдат огромни. Освен това трябва да са подвижни, за да създават усещане за автентичност, но и да са достатъчно здраво прикрепени, за да стоят встрани от тялото. Необходимо е да се пришият някак си или изобщо да се махнат след началото на бала.

Съни внезапно осъзна къде се намира и погледна смутено мъжа. Той сигурно щеше да я помисли за по-смахната, отколкото бе смятал в началото. Или пък му беше досадила с брътвежите си. Но от усмивката му личеше, че се забавлява.

— Звучи ми добре — каза той.

— Благодаря.

— Мога ли да те поканя на обяд?

— Не обядвам.

— Секс?

Това беше нагло предложение, на което не би могла да се разсмее.

— Не. Благодаря.

— Едно следобедно къпане в езерото?

— Не си ли дежурен?

— Е, добре, ще бъде нощно къпане на лунна светлина. — Той се приближи към нея. — Като размисля, звучи дори по-добре.

— Нощното плуване обикновено води до летен грип.

— Съни — изръмжа той, — онова, което имам предвид, би могло да накара водата в езерото да заври.

Напрежението, което го бе обзело, за миг я накара да се усъмни, че той се шегува. Против волята си се запита как ли би изглеждало едно нощно къпане с него. Преди въображението ѝ да я отведе твърде далеч, тя каза дрезгаво:

— Очевидно не сте разбрали посланието ми, мистър Бомон. Не проявявам интерес към... сексуална връзка с вас. Ще остана тук само една седмица.

— И точно това прави нещата още по-трудни за мен.

— Да спечелиш облога с Джордж?

В отговор той ѝ отправи ленива усмивка.

— Нека това да бъде доброто ти дело за тази седмица. Помогни ми да спечеля.

— Като заведе един сексманиак на обяд?

Чувството ѝ за хумор го разсмя.

— Гарантирам ти, че ще се забавляваш. Искам да спечеля този облог. Не прави нещата толкова трудни.

Тя го изгледа, питайки се дали в думите му няма скрит смисъл, но реши, че е по-безопасно да не се опитва да разбере.

— Това е не само трудно, мистър Бомон. То е невъзможно.

Той протегна ръка и прокара пръсти през копчетата на роклята ѝ.

— Няма нищо невъзможно.

След това ѝ отвори вратата. Щом се озова в безопасност в колата си, Съни бързо тръшна вратата. Тай ѝ отправи последна обезоръжаваща усмивка и извъръщайки се, се отдалечи по тротоара.

[1] Последния ден на карнавала преди Велики пости — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Дявол да те вземе, Съни!

Ругатнята я стресна. Тя вдигна очи и се загледа в отражението на Френ в огледалото.

— И защо?

— За това, че изглеждаш така. — Френ посочи с ръка — намираха се в спалнята в дома на Френ. Съни изпробваше — както се надяваше, за последен път — роклята, която щеше да носи на сватбата на приятелката си. — Никой няма да ме забележи, докато стоиш до мен.

— Не ставай глупава.

— Не трябваше да избирам тези златист пояс за роклята ти. — Френ седна на ръба на леглото. — Помниш ли онзи сладолед с пресни праскови, който си правехме? Изглеждаш точно като него.

— Праскови и сметана? — Съни се разсмя подигравателно. — Хайде, Френ. Можеш да намислиш нещо по-добро от това клише.

— Клише или не, изглеждаш превъзходно. Роклята е перфектна, дявол да я вземе. Моля те, свали я!

Съни смъкна ципа, изхлузи дрехата през главата си и внимателно отстъпи встрани.

— Но като поразмислих, можеш да я облечеш отново. Фигурата ти на манекенка ми напомня, че съм родила две деца и съм попрекалявала със сладоледа с праскови.

Съни окачи роклята на закачалката и я пъкна в найлоновия плик. Свали и бельото, поръчано специално, за да ѝ подхожда, и останала само по бикини, притеснено се пресегна за дрехите, с които бе дошла.

— Днес си настроена меланхолично. Предсватбена треска?

— Предполагам.

След като се облече, Съни седна на леглото до приятелката си и взе ръката ѝ.

— Какво не е наред, Френ?

Френ се усмихна мрачно.

— Не се правя на глупачка, Съни. Петте години брак с Ърни ми се отразиха не само психически, но и физически. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Много съм объркана. Ами ако Стив не ме харесва?

— О, Френ! — Съни прегърна силно младата жена. — Той те обича!

— Зная. Вече спяхме заедно. Исках да се уверя още веднъж. Ърни имаше красиво тяло, но в леглото въобще не го биваше. Но когато бях със Стив, всичко беше много романтично. Направих необходимото да не може да види много. Но се притеснявам, че когато заживеем заедно и всичко излезе на светло, той ще забележи колко са безформени гърдите ми и че имам целулит...

— Не мога да повярвам! — Съни постави ръце на раменете на приятелката си. — Никога не си се подценявала. Защо започна точно сега? Това не е истината, нали?

— Познаваш ме прекалено добре.

— Давай, изплюй камъчето!

— Може би съм променила решението си.

— Относно Стив?

— Не. Луда съм по него, но се притеснявам да се омъжа повторно. В известен смисъл ти завиждам. Срещаш се с доста мъже, а аз не съм се срещала с никого друго, освен с Ърни. После, веднага след развода ми, се появи Стив. Сигурно трябваше да замина някъде за известно време. Да се преместя в града. Да опитам и друг начин на живот. Да бъда съвсем сама.

— Не е толкова приятно, колкото изглежда. Човек може да се почувства доста самотен.

Вниманието на Френ веднага се пренасочи към Съни.

— Нима предпочиташ да бе останала тук и да се омъжиш за Дон?

— Не. Никога не съм съжалявала за решението си да не се омъжа за него.

— Съни...

— Не ме питай! — Съни стисна ръката на приятелката си, сякаш да ѝ попречи да изрече думите. — Ако реша някога да споделя причините за това, ще ги кажа първо на теб. Знаеш, че е така. — Сведе поглед към сплетените им пръсти, без изобщо да ги вижда. Вместо

това в съзнанието ѝ изникнаха изумените лица на родителите ѝ, когато се бе извърнала от олтара и бе съобщила решението си. — Трябваше да го направя. Знам, хората мислят, че съм постъпила лекомислено, но това не е вярно. Не ми беше леко да взема подобно решение. Никога не бих навлякла такъв позор на родителите си, ако няхах основателна причина. Направих най-разумния избор. Моля те, повярвай ми!

— Не е необходимо да се оправдаваш пред мен, Съни. Никога не бих повдигала въпроса, ако не мислех, че имаш нужда да поговорим за това.

— Не мога, Френ. Може би някой друг път. Не сега.

— Добре. Както и да е, време е за обяд, а аз обещах на момичетата по един бургер в „Деъри Март“. Искаш ли да дойдеш с нас?

Съни скочи от леглото.

— Можеш да се обзаложиш. Не съм ходила там повече от три години.

— Чудя се дали още правят онзи сладолед с праскови.

— А какво стана със страха от целулита?

Френ извика на дъщерите си, които караха скейтбордове, да се качват в колата.

— Кризата мина. Отдай го на самосъжалението, на биоритмите, на хипогликемията или просто на нервността преди сватбата. Стив е луд по мен. Харесва всичко у мен. И колкото и да е бляскав твоя живот, Съни, за нищо на света не бих сменила мястото си с теб.

Съни се замисли дали Френ най-сетне е осъзнала, че нещата невинаги са толкова розови, колкото изглеждат.

— Ммхъмм.

— Ммхъмм. — Съни беше възхитена от големия сочен чийзбургер. Бе приготвен от различни видове месо, изпечено на дървени въглища, и препечена с масло питка.

— Няхах предвид храната. Говорех за онова.

Съни вдигна глава от сандвича си и надникна през предното стъкло на колата.

Шерифът на Летъм Грийн се бе запътил към шубера, където приемаха поръчките. Тя с усилие предъвка хапката, която допреди

малко ѝ се бе струвала много вкусна.

Не бе виждала Тай от понеделник. Предишния ден бе мислила, че той ще ѝ се обади или ще я навести под някакъв предлог. Би могъл да използва „натрапника“ като повод да я види. Или пък да поднови поканата си за нощното къпане в езерото. Но след като изобщо не я потърси, тя бе обзета едновременно от облекчение и разочарование.

— Бива го — каза хладно.

Френ се извърна рязко и я зяпна.

— Бива го? Да не би да не си добре със зрението?

Двете отново се загледаха в Тай. Той бутна назад каубойската си шапка и се наведе да поговори с момичето зад шубера, което едва събра сили да запише поръчката му. Тази поза разкриваше красивите му черти — особено за жените, чиято кола бе паркирана точно зад него. Физиката му бе в състояние да направи чудеса дори с чифт обикновени дънки. Очевидно не бързаше, защото се усмихваше ослепително на сервитьорките, докато чакаше да изпълнят поръчката му.

— А аз си мислех, че си луда по Стив. — Тонът ѝ беше небрежен, но докато изричаше думите, Съни бе обзета, от необяснимо раздразнение.

— Така е, но не съм сляпа — отвърна Френ. — Стив напълно задоволява сексуалните ми фантазии. Според „Космополитън“ те са съвсем безобидни.

— И ти смяташ, че Бомон е фантастичен? — Съни бе обзета от любопитство, но не искаше да задава насочващи въпроси. Може би Френ щеше да захапе въдицата и да ѝ съобщи всичко, което искаше да знае.

— А ти не мислиш ли?

Съни сви рамене:

— Сигурно е същият като Ърни. Само красива външност.

— Не е, доколкото разбрах.

— Така ли? — невинно запита Съни.

— Хм. Една приятелка ми каза. — Френ замълча изведнъж и хвърли поглед през рамо. — Ей, момичета, ако сте свършили, можете да излезете и да покарате скейтбордовете си.

Двете момичета, които бяха приключили с обяда си и нетърпеливо очакваха Съни и майка им да сторят същото, нададоха

радостни възгласи, грабнаха скейтбордовете си и изскочиха от колата.

— Внимавайте! — извика след тях Френ.

Дочул гласа ѝ, Тай се обърна, забеляза я и махна за поздрав. Тя му помахна в отговор. Той шляпна момичетата по дупетата, когато минаха покрай него, и също ги предупреди да бъдат внимателни. После се наведе отново към шубера и продължи разговора с момичето зад него. Тъй като беше със слънчеви очила, Съни не можа да прецени дали я беше забелязал.

— Та какво каза онази твоя приятелка? — попита, надявайки се гласът ѝ да прозвучи небрежно.

— Ами... — започна Френ, отхапа от сандвича и облиза солта от пръстите си, — че е най-добрият, с когото някога е била. — След тези думи преглътна шумно.

Въпреки че нямаше нищо в устата си, Съни преглътна също с усилие. Без да забелязва неудобството на приятелката си, Френ продължи:

— Той завладя сърцата на всички жени, откакто пристигна тук.

— Откъде дойде?

— От Флорида, струва ми се. При много потайни обстоятелства. Никой не е чувал за някоя си мисис Бомон. Вдовиците и разведените правят всичко, на което са способни, за да поправят това. — Френ се разсмя. — Съмнявам се дали му се е наложило да си сготви повече от три пъти, откакто се е преместил тук.

— Значи поддържа връзки с много жени?

— Не. И точно в това е проблемът. Не се е обвързал с никоя.

— О! — възкликна Съни презрително. — Един от онези!

— Не точно. Приятелката ми каза, че разкрил картите си още преди да я отведе в леглото. Казал ѝ, че не търси сериозна връзка, така че да не очаква нищо от него.

— Но тя не му е повярвала.

— Не, предполагам. След няколко срещи за вечеря и също толкова оргазма той престанал да я търси. Тя беше съсипана. — Френ прекъсна разказа си, за да извика на една от дъщерите си да не препречва пътя на другата. После продължи: — Точно така е постъпвал и с другите. Доколкото разбрах, действал е съвсем честно. Обяснявал им е, че връзката им е само временна.

— И те все още искат да поемат риска? Едва ли е чак толкова добър.

— Но е интересно да го установиш сама, не мислиш ли?

Френ се разсмя, а Съни се намръщи.

— Знаеш ли, двамата със Стив бяхме много разтревожени, когато те видяхме да танцуваш с него миналата вечер. Нямах възможност да те предупредя преди партито. Но си помислих, че ще се справиш. Впрочем двамата много си приличате.

— Бомон и аз? — извика Съни. — По какво?

— И двамата сте хора на непостоянните връзки.

Съни се отпусна върху седалката.

— О!

Двете наблюдаваха как Тай вдига за поздрав шапката си и казва на момичето довиждане, после взема поръчката си и се отправя към патрулната кола. Малко преди да стигне до нея, едната от дъщерите на Френ залитна на скейтборда си към него, следвана от сестра си.

— Охо! — възкликна Френ.

Той спря двете момичета и се зае да им изнася лекция по безопасно движение. Те го изслушаха почтително и веднага щом бяха освободени, започнаха да правят точно обратното.

— Да не би да сме арестувани? — запита Френ, забелязала, че той се навежда към прозореца на колата, за да поговори с нея.

— Не — усмихна се Тай ослепително. — Но със сигурност такава компания би освежила затвора.

— Моля ви, шерифе, оставете ни на свобода — подразни го младата жена.

— Този път просто посъветвах момичетата да бъдат внимателни.

— И аз им казах същото. Може би вас ще послушат.

— Готова ли сте за сватбата?

— Доколкото мога да бъда.

Докато траеше разговорът им, Съни седеше сковано и безмълвно като мишка, преследвана от котка. И едва когато Тай изрече името ѝ, подскочи на мястото си.

— Как сте?

— Много добре.

— Някакви други натрапници?

— Натрапници? — възкликна Френ.

— Не. — Съни изгледа шерифа с нескрита враждебност, която явно го развесели, ако се съдеше по усмивката му.

— Как вървят нещата с водното конче?

— Водно конче? — Въпросите на Френ започнаха да си приличат.

— Още работя върху него.

Той кимни.

— Уведомявайте ме докъде сте стигнали. Е, трябва да вървя, иначе чийзбургерът ми ще изстине. А вие, момичета, помнете какво ви казах — обърна се той към дъщерите на Френ. — Ще се видим на сватбата.

— Ако всичко бъде готово навреме — отвърна Френ и се засмя нервно.

— Разполагате с цели три дни. Сигурен съм, че ще успеете. Дотогава всичко ще бъде свършено.

Имайки предвид облога с Джордж, той очевидно говореше на Съни. Страните ѝ порозовяха. Из тялото ѝ продължаваше да се разлива топлина дълго след като той се бе качил в патрулната кола.

Френ се обърна към Съни, която ровичкаше остатъците от обяда си. Благодарение на Тай Бомон бе изгубила апетит.

— Е?

Съни сконфузено се изкашля.

— Какво „е“?

— Пропусна да ми кажеш за натрапниците.

— Миещи мечки.

Френ не сваляше поглед от нея в очакване на пояснение.

— Миещи мечки?

— Не е необходимо да повтаряш думите ми, знаеш ли?

— В такъв случай, предполагам, и водното конче се разбира от само себе си. Да не би да е някакъв код?

— Френ!

— Добре, добре — предаде се Френ и запали двигателя. — Но ако от собствен опит разбереш онова, което коментирахме допреди малко, твой дълг на приятелка е да го споделиш с мен.

Съни беше толкова съсредоточена, че телефонът иззвъня няколко пъти, преди да изругае и да захвърли молива, за да отговори.

— Ало?

— Здравсти.

Гласът на Тай Бомон не губеше чувственото си звучене дори по телефона. Тя можеше да се закълне, че усеща дъха му върху ухото си. Кожата ѝ настръхна въпреки следобедната горещина. Отпусна се върху най-близкия стол.

— Да не си станала наопаки тази сутрин?

Съни долови смеха зад тези думи.

— Извинявай, бях много заета.

— Съжалявам, че те хващам в такъв момент.

— Така или иначе имах нужда от почивка.

— Отново водното конче?

— С него свърших. Сега работя върху морска нимфа.

— Аха, разбирам. Звучи обещаващо.

— Да. Имам дори подходящ клиент.

— Нямах това предвид.

— Знам какво имате предвид.

Той се засмя закачливо.

— Наслаждава ли се на обяда си вчера?

Да, преди да се появиш, каза си мислено тя, но отвърна:

— Чийзбургерите в „Деъри Март“ са почти толкова легендарни, колкото и черешовата кола на „Уулуърт“.

— Доколкото разбрах, двете с Френ сте приятелки отдавна.

— Още от началното училище.

— Сигурно ти е било приятно да излезеш с нея.

— Да, много.

— Имате да си казвате доста неща.

— Както винаги.

— А говорихте ли за мен?

— Виж, шерифе — отвърна нетърпеливо, — нямаш ли някаква работа? Престъпление, което трябва да бъде разкрито? Аз съм много заета.

— Така ли се отървава обикновено недостъпната Съни Чандлър?

Тя реши да не удостоява този въпрос с отговор.

— Искате ли нещо, мистър Бомон?

— Искам много неща от теб. Да ти изготвя ли списък?
— Трябва да затварям. До...
— Ще бъда там в седем.
— Къде?
— При теб. За да те взема.
— И за какво?
— Чарлс Бронсън.
— Моля?
— Ще те заведа на автокино. Дават филм с Чарлс Бронсън.
— Не, благодаря. Не понасям насилието.
— Не съм си я помислил да упражнявам насилие. Не и на първата ни среща.
— На екрана — поясни тя.
— Та кой ходи на кино, за да гледа екрана?
— Точно така. Затова и не искам да дойда.
— Защо? Да не би да се опасяваш, че ще спечеля облога два дни по-рано?

Безочieto му я накара да онемее. Седеше със заглъхналата слушалка в ръка, защото, след като бе повторил: „Седем“, той бе затворил телефона, без да й даде възможност да проговори.

Съни не можеше да си обясни защо е облечена и очаква Тай Бомон няколко минути преди седем. Навярно защото не бе успяла да отклони поканата му за среща и бе засегната от забележката „недостъпната Съни Чандлър“.

Той бе чул слуховете и колкото да се преструваше, че това не я притеснява, трябваше да си признае, че бе точно обратното. Не можеше да си обясни защо толкова я вълнува неговото мнение за нея. Но, изглежда, бе особено важно Тай Бомон да не я смята за безсърдечна, фатална жена, както всички други хора в този град.

Чу колата му по алеята и надникна през щорите. За нейна изненада, не беше с патрулната кола, а със сребрист „Датсун 280 Z“. Приказките на Френ за сексуалните фантазии се втурнаха в паметта ѝ, докато наблюдаваше как мъжът измъква стройното си тяло от спортния автомобил и се насочва към вратата.

Беше благодарна за възможността да го огледа, без той да знае. По този начин можеше да приеме спокойно плътно прилепналите дънки и тънката памучна риза, изпод която прозираха гъстите косми на гърдите му.

Можеше сериозно да възрази на мнението на приятелката си, че подобни мисли са съвсем безопасни. Дори подготвена, усети, че дланите ѝ са потни от напрежение, когато отвори вратата и смело се изправи пред невероятните сини очи и ослепителната усмивка.

— Здравсти. Готова ли си?

— Почти. Влез.

Още щом вратата хлопна зад тях, той я притегли в прегръдките си. Тя бе толкова изненадана, че не можа да се възпротиви. Целувката му беше дълга и страдна. Вдигна ръцете ѝ и ги постави на врата си, притисна палците си към чувствителните ѝ мишници и плъзна разтворените си длани към ханша ѝ.

Без да отделя устните си от нейните, я притисна по-плътно. Само с едно движение ръцете му се озовяха върху гърдите ѝ. Дланите му притиснаха леко сочната им пълнота, докато езикът му упорито изучаваше устата ѝ.

Когато най-после я освободи, Съни тежко си пое дъх. Да го обвини за волността, която си бе позволил, бе все едно да признае, че прегръдката му я бе притеснила. Затова само измърмори:

— Връщам се веднага.

Някак си успя да намери пътя към спалнята, въпреки че се движеше като в мъгла. Отражението на разчорлената жена в огледалото я накара да излезе от транса. Очите ѝ блестяха трескаво, издавайки обзелата я възбуда. Устните ѝ бяха зачервени, подпухнали и влажни. Докосна ги с пръсти. Все още потрепваха.

Ами косите ѝ!

Беше изгубила половин час, за да ги срещне на обичайния кок. А сега се спускаха свободно върху раменете ѝ. Сигурно той ги беше разпуснал, без тя да усети.

Ядосана на себе си, бързо си сложи червило и взе шишенце с парфюм. После размисли и го върна върху тоалетната маса. Накрая реши, че е без значение дали ще го използва, тъй като така или иначе нищо нямаше да се случи в онзи датсун, и се парфюмира щедро, като не забрави да сложи малко и между гърдите си.

— Готова ли си? — запита той любезно, когато тя се върна във всекидневната.

— Да.

Докато отваряше вратата, Тай протегна ръката си. Върху дланта му лежах фибите ѝ. Не каза нищо. Не беше необходимо. Усмивката му говореше достатъчно.

— Мислех, че ще дойдеш с патрулната кола — отбеляза Съни, щом излязоха.

— Тази вечер съм свободен, освен ако не възникне нещо спешно. Джордж е дежурен в управлението.

— Имаш ли нещо против да вдигна прозорците?

— Да. Обичам вятъра.

Съни не се и съмняваше. Вятърът му въртеше добра услуга, като плътно прилепваше ризата към гърдите ѝ. Формата им се очертаваше ясно и бе изложена на показ всеки път, когато се обръщаше към нея, което той често правеше.

Тя потъна в каменно мълчание. Ако не се опасяваше, че ще я сметне за малодушна, щеше да го помоли да я върне в къщи. По всичко личеше, че ѝ предстоят няколко часа словесни престрелки. С това би могла да се справи. Но не беше сигурна дали е способна да устои на начина, по който този мъж влияеше на сетивата ѝ.

Той правеше дори сменянето на скоростите да изглежда чувствено. Силните му мускули се движеха с несъзнателна, хипнотизираща прецизност. Колата му се подчиняваше като добре дресирано животно. Едно леко извиване на китката, незабележимо поместване на крака — и готово.

— Автокиното е в другия край на града — отбеляза Съни и измести поглед от скута му.

— Първо трябва да се отбием до нас.

— За какво?

Усмивката му можеше да засрами и най-безсрамните.

— Никога не ходя на автокино неподготвен.

Тя го изгледа първо смутено, после с отвращение и извърна глава. Най-сетне спряха пред малка, но добре поддържана къща на засенчена от дървета улица. Не беше очаквала да живее на подобно място.

Съседите му бяха все семейни. На полянките играеха деца. Няколко момчета на велосипеди помахаха на Тай. Две жени разговаряха през оградите. От отсрещната страна един мъж косеше градината си.

Тай заобиколи колата и отвори вратата.

— Заповядай вътре.

— Ще почакам тук.

— Да не би да имаш нещо за криене?

— Да.

— И какво е то?

— Себе си.

— Ако останеш в колата, само ще разбудиш любопитството им.

Той беше прав. Повечето от съседите му вече бяха забелязали, че не е сам. Тя излезе от колата, пренебрегвайки протегнатата ръка на Тай. Успя да се освободи и от пръстите му, улови лакътя ѝ, докато се изкачваха към верандата.

Всекидневната беше уютна и просторна. Съни бе очаквала нещо мрачно и разхвърляно. Не беше безупречна, но бе подредена, сякаш хаосът бе отстъпил от модерните мебели, за да ги подготви точно за нейното посещение. Все пак парцалът за прах имаше още доста работа и цветята в саксиите имаха нужда от поливане. Но стаята беше приятна и гостоприемна — стая, в която се четяха книги и се гледаше телевизия.

— Тук е много хубаво.

— Благодаря — отвърна той. — Искаш ли да видиш спалнята?

— Не.

— Днес съм сменил чаршафите.

— Ще ги подмина.

— Тогава да вървим в кухнята.

— В кухнята?

— Там ги държа.

Съни беше прекалено замаяна, за да не го последва към помещението с изглед към задния двор. Тай отиде до бюфета и отвори една вратичка. Когато извади ръцете си от шкафа, Съни затвори очи, чудејки се как може да е толкова... груб.

— Пуканки и кола.

Клепачите ѝ се повдигнаха. Той държеше плик с пуканки и стек с шест кутии кола.

— Пуканки и кола?

— Никога не ходя на автокино без тях.

Искаше ѝ се да се разкрещи.

— А аз си помислих...

— Какво?

— Нищо.

— Защо мислиш, дойдохме тук? — Сините му очи се присвиха срещу нея. — О, мис Съни, нали не сте смятали... не сте си помислили, че... Когато ви казах, че никога не ходя на кино неподготвен, нали не сте сметнали, че имам предвид... Ужасно се срамувам заради вас.

— Ще престанеш ли с тези глупости? По-добре побързай. Искам да се махна оттук.

Смеейки се, той се зае да приготви пуканките. Първо сипа олио в един тиган, след това разкъса плика със зъби.

— Направи нещо полезно. Наблюдавай това, докато изстудя питиетата. Не искам да прегорят. Мразя ги прегорели.

Съни се приближи до печката. Тай беше насипал царевицата в тигана и тя вече бе започнала да пука.

— Нима в автокината вече не се продават подобни неща?

— Продават се сигурно — отвърна той, докато шумно изсипваше леда в портативна хладилна чанта.

— Тогава защо ги правиш сам?

— Защото не ми харесват, ако не са направени по този начин. Майка ми ги правеше така много преди да измислят електрическите машини.

— А къде са родителите ти?

— Не са живи.

— О! Имаш ли братя или сестри?

— Не. Обичаш масло, нали? — запита той, рязко сменяйки темата.

Тя кимна разсеяно:

— Струва ми се, че тези са готови. В какво да ги изсипя?

Той ѝ подаде голяма пластмасова купа. След като свърши с напитките, сам се зае с пуканките, добавяйки още масло, което изсъска

в нагорещения тиган и изпълни кухнята с аромат на пържено.

— Домакинските ти умения ме изненадват — отбеляза Съни, докато го наблюдаваше как размазва мазнината по дъното на съда.

— Честно казано, пуканките са единственото, което мога да правя добре. — Очите му се изместиха към лицето ѝ. — В кухнята имам предвид.

Съни избегна настойчивия му поглед.

— Френ каза, че не се храниш често у дома.

— Значи все пак сте говорили за мен.

— Не съм я питала. Тя сама ми натрапи тази информация.

Той изобщо не изглеждаше обиден. Напротив, разсмя се.

— Не мисля, че Френ е казала подобно нещо.

— Прав си. Сама стигнах до този извод.

— Обсъждали сте любовния ми живот?

— Не бих го нарекла любовен живот.

— О?

— Не смятам, че да спиш с някого означава любов.

— А какво според теб е любовта? Да зарежеш бедния си годеник пред олтара?

Съни се сепна, сякаш я бе ударил. За момент остана съвсем неподвижна, загледана в него. Миг по-късно се извърна така рязко, че полата ѝ се вдигна, а златистата ѝ коса едва не го шибна по лицето.

— Чакай! Съни!

Но тя не спря. Дори не забави крачка. Напротив, още повече забърза. Той ѝ препречи пътя, като се подпря на вратата.

— Това беше непростимо грубо — извини ѝ се.

— Дяволски си прав. Махай се от пътя ми!

— Съжалявам. Наистина. Права си. Понякога се държа като същински негодник.

— Значи си признаваш?

— Не. Признавам си, че бях брутален. Груб. Безчувствен. Промених се през годините, прекарани тук, но понякога миналото изплува на повърхността. — Беше поставил ръцете си върху раменете ѝ. — Не исках да кажа онези думи. Те просто ми се изплъзнаха.

— Не ми дължиш нищо, Тай Бомон. Дори и тази любезност. Не съм една от жените, чиито сърца си разбил.

Устните му трепнаха от сподавената усмивка.

— Френ е дала свобода на въображението си, доколкото разбирам.

— Ти също. То те е отвело в доста чужди спални.

Игривото пламъче в очите му угасна.

— Аз не съм монах и тъй като искам да получа нещо повече от мимолетното удоволствие с проститутка, да, наистина съм имал сексуални контакти с няколко жени. Но винаги съм бил честен. Никога не съм се възползвал от някоя жена, като я залъгвам с празни обещания, които знам, че не бих могъл да изпълня.

Съни сведе глава. Същото бе казала и Френ. Той още от самото начало разкриваше на жените в какво се забъркват. Загледана в силната мускулеста гърд, покрита с гъсти косми, разбираше защо дамите се впускаха в подобна авантюра с такава охота.

Той сложи пръст под брадичката ѝ и я повдигна.

— Не съм нарушавал традицията. Още от първата ни среща знаеше какво искам от теб.

— Да спечелиш облога.

— Да те имам в леглото си.

— Това е едно и също.

— Едва ли — изръмжа той. — Колкото и да обичам вкуса на марковото уиски, бих предпочел да вкуся от теб, скъпа.

— Но аз казах „не“. Това не промени ли решението ти?

Той пристъпи крачка напред.

— Докосни ме и ще видиш.

При това безочливо предложение тя си пое рязко дъх и му обърна гръб.

— Обичаш ли сол върху пуканките?

Тай я последва в кухнята.

— Разбира се — отвърна той, лениво провлачвайки думите.

Настроенията му се сменяха като цвета на хамелеон. Съни искаше да притежава същата способност да се отърсва с лекота от сексуалните закачки, както го правеше той.

Тай взе грозна метална солница и започна да соли пуканките. После ги заля с разтопеното масло.

Младата жена наблюдаваше движенията му и си мислеше, че единственият аромат, който е по-приятен от този на пуканки, залети с масло, е миризмата на самия Тай Бомон. Одеколонът му беше

достатъчно силен, за да привлече вниманието ѝ, и тя бе залята от копнеж.

Той обра последните капки мазнина и остави тигана. После вдигна мазните си пръсти към устните ѝ и започна да ги маже, докато заблестяха.

Очевидно съседите му се бяха прибрали. Наоколо всичко беше утихнало. Слънцето се беше снишило на хоризонта и изпълваше кухнята с огнени отблясъци. Беше топло, застинало и смълчано. Твърдите му пръсти продължаваха да размазват маслото по устните ѝ.

Сърцето на Съни биеше толкова силно, че тя се уплаши. Може би точно затова произнесе името му едновременно плахо и изненадано:

— Тай?

— Хммм?

Разтворените му устни намериха нейните. Въпреки че едва ги докосваше, тя чувстваше как дъхът му се смесва с нейния и притисна тръпнещото си тяло към него. Езикът му се стрелна в устата ѝ, а от гърлото му се отрониха тихи стонове. Съни с усилие си поемаше дъх.

— Знаеш, че все още те желая — прошепна той, без да се отделя от нея. — Нали? А ти?

— Да — изстена тя в отговор, осъзнала, че няма смисъл да отрича очевидното. Без да си дава сметка за последствията, разтвори бедра, притисна се плътно към него и започна да се движи, следвайки неговия ритъм.

Тай изруга тихо и отново потърси устните ѝ. Дланите му, галеци гърба ѝ, я притискаха толкова силно, че почти усещаше ударите на сърцето му до гърдите си.

Забравила всяка друга мисъл и неговото, и своето минало, Съни зарови пръсти в тъмнорусите му коси, докато огънят, избухнал в нея, се разля из цялото ѝ тяло, заплашвайки да я погълне.

— Съни, Съни — стенеше той, заровил лице в извивката на врата ѝ. — Време е, нали?

Когато той се отдръпна от нея, очите ѝ не бяха в състояние да се фокусират върху лицето, което смущаваше сънищата ѝ и неотлъчно участваше в безбройните ѝ фантазии през последните няколко дни.

— По-добре да тръгваме — заяви той. — Иначе няма да успеем да си намерим място в автокиното.

ШЕСТА ГЛАВА

Автокиното беше претъпкано, въпреки че беше средата на седмицата. Още с пристигането им Тай беше топло приветстван. Очевидно идваше тук често и Съни се запита пряко волята си с кого. Той се надигна леко зад волана, за да измъкне от джоба на дънките си няколко банкноти.

Откакто бяха напуснали къщата му, тя бе потънала в ледено мълчание. Осъзнаваше, че поведението ѝ е детинско, но бе толкова ядосана, че се опасяваше гласът ѝ да не я издаде.

Колко ли пъти още щеше да се поддаде на този сексуален саботаж? Всеки път, когато се озовеше в прегръдките му, показваше пълна безхарактерност. Беше достатъчно само да я докосне, за да прави с нея каквото поиска. Здравият разум я напускаше. Подчиняваше се на желанията му като марионетка, подвластна на ръката на кукловода.

Да не би да губеше представа за нещата в живота? Мъжете нямаха съвест. Не го ли бе установила по най-болезнения начин? Не трябваше да им се има доверие. Но защо тогава проявяваше такава отстъпчивост спрямо шерифа, след като държането му само я объркваше?

Все пак в града очевидно всички го уважаваха. Докато се движеха бавно по алеята на откритото кино, хората му подвикваха или просто му махаха. Той не подминаваше никого и към всеки се обръщаше по име.

— Няма да намерим място близо до екрана — отбеляза Съни, след като известно време се бяха движили почти в кръг.

— Знам. Просто искам да покажа на момчетата, че съм тук. Така ще се държат прилично.

Вече се беше стъмнило и върху екрана се появиха първите надписи, когато най-после паркира датсуна на свободно място на последния ред. Тай нагласи микрофона на прозореца.

— Добре ли чуваш?

— Чудесно.

— Тогава остани тук. Ще се върна след малко.

Преди да излезе от колата, той погали коляното ѝ.

Ласката му я стресна толкова, че тя изпита несъзнателно желание да го задържи.

— Чакай! — извика тя и мъжът се извърна. — Къде отиваш?

— Ще се върна.

Наблюдаваше го как се провира между колите, докато изчезна от погледа ѝ, като шепнешком го обсипваше с неособено любезни епитети, задето бе изоставил дамата си на първата им среща.

Тай се върна след десетина минути.

— Къде беше?

— Трябваше да проверя нещо.

— Надявам се, че е било важно — каза тя троснато.

— Така ми се струва. Миналата пролет се установи, че в гимназията има доста наркомани. Искях да се уверя, че в цигарите, които пушат тази вечер, няма нищо друго, освен тютюн.

Съни се почувства много дребнава.

— И какво се оказа?

— Ако бях открил нещо, щях веднага да ги откарам в затвора.

— Тези хлапета?!

— Аз съм длъжен да следя за спазването на закона. Дрогата е извън закона. Все ми е едно кой я използва.

Това беше страна от характера му, която досега не беше забелязала. В сините му очи липсваха закачливите пламъчета. Обичайната му усмивка бе изместена от смръщена гримаса, която недвусмислено показваше, че приема работата си съвсем сериозно. Тай Бомон можеше да бъде и безкомпромисен. Тази мисъл я разтревожи.

— Тъй като не бяха наркотици, можем да се отпуснем — усмихна ѝ се и предишното му настроение се възвърна. — Готова ли си за пуканките?

Устата на Съни беше пресъхнала, а стомахът ѝ се бе свил, но тя кимна утвърдително. За известно време двамата останаха загледани в екрана, но очевидно никой не проявяваше интерес към ченгето, разследващо убийство. Костваше ѝ неимоверно много усилия да държи погледа си настрана от мъжа, който я бе заинтригувал пряко

волята ѝ. Всеки път, когато се обърнеше към него, виждаше, че той я наблюдава. Това я изнервяше.

Когато най-после я заговори, тя почти подскочи на мястото си.

— Какво?

— Попитах как прекарваш седмицата в родния си град.

— Добре. Страхувах се, да се върна, но посещението ми не се оказа толкова лошо. Остават още три дни и ще мога да си замина.

— Срещна ли се с много хора?

Тя поклати глава и изтърси солта от пуканките от скута си.

— Само с Френи и децата ѝ. Опитвам се да прекарвам колкото може повече време сама. Но ти, разбира се, даде нов тласък на клюките, като ме доведе тук тази вечер.

Можеше да види усмивката му дори в тъмнината.

— Трябва да поддържам репутацията си. Ти също.

Тя отклони поглед и отпи няколко глътки от колата. Тай бе закрепил своята охладена кутия между бедрата си. Съни се опитваше да не гледа натам.

— Обадиха ли ти се от банката?

Тя въздъхна горчиво:

— Още не. — През целия ден бе очаквала телефонът да звънне, но той бе останал безмълвен. Крайният срок, който бе дала на мистър Смити, бързо приближаваше.

— Липсата на новини е също добра новина.

— Това е банално като филмов сценарий — възрази тя.

— Казах го добронамерено. Искях само да те накарам да се почувстваш по-добре.

— Не желая да се чувствам по-добре — тросна се тя раздражено. — Искам този заем. Направо побеснявам, като си представя как мистър Смити се рови в сметките ми, как ме обсъжда, как съди за характера ми само от един-единствен ден от живота ми. Какво общо има онова с възможността да изплащам един заем? Кажете, какво общо има? Но можеш да се обзаложиш, че докато разглеждат молбата май ще мислят само за онази случка.

Тя замълча, за да си поеме въздух, и без да осъзнава какво прави, вдигна крака и ги сви на седалката.

— Дали си спомнят, че бях председател на ученическия съвет цели три години? Не. Че завърших гимназия е отличие? Не. Че

оглавявах списъка на отличниците в колежа след всеки семестър? Не. Забравили са всичко това. Единственото, което са запомнили за Съни Чандлър, е нейният сватбен ден.

— Е, трябва да признаеш, че той действително е бил нещо запомнящо се.

Тя вдигна поглед и видя широката му усмивка.

— О, забрави — каза гневно, отново пусна крака на пода и се извърна напред. — Не знам защо говоря за работата си с теб. Само ми се присмиваш.

— Просто се усмихвах — обясни той. — Знаеш ли какъв е проблемът ти? Прекалено си раздражителна. Винаги готова за отбрана.

— Не съм!

— Ето, виждаш ли! — Вдигна към нея показалеца си. — Точно това имах предвид. Нищо чудно, че подминаваш местните мъже като ураган. Мога да се обзаложа, че ако някой от тях реши да спори с теб за цената на яйцата например, ти просто ще го изхвърлиш. И то само защото не ти е засвидетелствал нужната почит.

— Не е вярно.

— Така ли? Ти не обичаш някой да стои над теб. — Ръката му се стрелна и улови кичур коса. Възползвайки се от положението, той я притегли към себе си, докато лицето ѝ се озова точно под неговото. — Нека ти кажа нещо, Съни Чандлър: един ден ще успея да застана над теб и това много ще ти хареса.

— Пусни ме!

— Ще ти кажа още нещо — продължи той, изговаряйки думите през зъби. — Ако бях на мястото на Дон Дженкинс, никога не бих ти позволил да излезеш през вратите на църквата. Допускаш ли, че бих те оставил да ме напуснеш без каквото и да било обяснение? Няма начин. Не и без да се боря. Това ме кара да се съмнявам сериозно, че онзи нещастник не е наред. Само глупак би се отказал от пламенна жена като теб.

— Не знаеш какво говориш.

— О, да, знам. Познавам твоя тип. Яростно независима. С чувство за превъзходство над останалите. Винаги държиш да имаш последната дума. Приличаш на захар, но си чисто нишесте. — Изсмя

се на обърканото ѝ изражение. — Е, най-сетне си намери подходящ противник, скъпа. Доста ще се позабавляваме. Пази се!

Съни го блъсна в гърдите, опитвайки да се освободи.

— Докато не сме изчерпали темата, аз също познавам твоя тип. Смяташ, че си Божи дар за жените!

— Досега никоя не се е оплаквала. Не съм получавал рекламации — отвърна арогантно той.

— Всеки път, когато пуснеш в ход ослепителната си усмивка, смяташ, че жената трябва да се просне в краката ти и да благодари горещо, задето се е оказала привилегирована.

Широко ухилен, Тай най-сетне я пусна. Тя се намести отново на седалката.

— Готова си да се бориш с всички средства, когато някой те настъпи, нали, мис Съни?

Съни му хвърли убийствен поглед и започна да разтрива мястото, където бе опъвал косата ѝ. Той беше варварин, но... с усет. Наистина бе държала мъжете на разстояние. Ала го бе правила, за да се защити и предпази, а не за да ги дразни. В това отношение Тай грешеше.

Странно, но неочакваните му нападки я бяха развълнували. С никой друг не бе споделяла подобна физическа близост. Харесваше ѝ да усеща дъха му върху лицето си при всяка изречена дума. Гласът му беше някак заплашителен, но я привличаше по начин, който я караше да се срамува от себе си.

Ала както преди, тя не желаше да издаде трепета, разтърсил тялото ѝ.

— Заради теб изпуснах най-интересната част от филма.

— Харесва ти да гледаш как убиват полицаи?

— Ако тези филми те разстройват, защо ме доведе?

— Изобщо не ме притесняват. Холивуд никога не може да представи нещата такива, каквито са.

Отново се разкриваше сериозната страна от характера му.

— Беше ли полицай, преди да дойдеш в Летъм Грийн?

— Да.

— В друг град? — Съни се загледа в екрана, където течеше бясно преследване из оживени улици в резултат на поредното убийство.

Загледан в същата точка, Тай само кимна в отговор.

— Защо напусна?

Той се извърна и ѝ отправи леден поглед.

— Защото вече не можех да различавам добрите от лошите.

Съни осъзна, че бе подхванала болна тема, за която той не желае да говори. Френ ѝ бе загатнала, че миналото на Тай Бомон е забулено в тайнственост, но не любопитството я накара да го попита:

— Какво се случи?

— Това е дълга и отегчителна история.

— Няма да се отегча.

— Но аз — да.

— Не ти ли липсва животът в големия град?

— Не.

— Изобщо?

— Изобщо.

— И няма да се върнеш?

— Никога.

И сякаш за да покаже, че разговорът е приключен, той сложи капака на пластмасовата купа, пъкна я под седалката си, намести там и портативната хладилна чанта и се обърна към Съни.

— Какво има? — запита тя плахо.

— Нищо, доколкото виждам отгук. Дори бих казал, че си съвършена.

Хвана най-горното копче на ризата ѝ и го разкопча. После разтвори плата и прокара показалец по извивката на гърдите ѝ. Жестът толкова я изненада, че ѝ бяха необходими няколко секунди, за да реагира.

— Остави — нареди той твърдо, щом тя понечи да се закопчае. — Обичам да те гледам. — Очите му не се отместваха от разголената плът. — Възбуждаш ме.

Съни остана неподвижна. Не можеше да си обясни защо му позволява да я докосва по този начин. Може би заради напрегнатото му изражение. Нито една жена не би устояла, когато е привлякла цялото внимание на един мъж.

Той докосна дантелата.

— Как се нарича това?

— Камизолка.

Плъзна ръка под ризата ѝ по гладката материя, но само за да се увери, че камизолката е единственото бельо, което тя носи. Дланта му

беше голяма, силна и топла. Съни усети, че я залива вълна от желание. Искаше ѝ се да продължава да докосва гърдите ѝ. Ала той се отдръпна и само леко загали извивките им с пръсти.

— Носиш камизолка вместо сутиен?

— Понякога.

— Харесва ми.

— Благодаря.

Този разговор ѝ се струваше абсурден между съвременни хора. И ако не усещаше лекия допир на пръстите му, щеше да си помисли, че си въобразява.

— Всеки път, когато се случи нещо ужасно или участвам в рискована акция, си фантазирам за женски гърди.

— Както повечето мъже.

— По много извратен начин. Понякога фантазиите ми са чисто сексуални. Но често си мисля за тях... как да се изразя... с нежност. Представям си как смъквам от тях дантеленото бельо — като тази камизолка, разголвам ги и ги целувам. После полагам глава върху тях. — Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка. — Фройд би имал доста работа с мен.

Съни усещаше гърлото си толкова стегнато, че не можеше да проговори. Щом най-сетне успя, гласът ѝ бе дрезгав от вълнение и възбуда:

— Разбирам. Гръдта ти носи успокоение. Също както мъжкото рамо на жените. Когато се чувствам самотна, най-обичам да си представям, че съм седнала в скута на мъж и съм се облегла на силното му рамо. Това няма нищо общо със секса.

Пръстите върху кожата ѝ застинаха. Погледът му срещна нейния.

— Няма ли?

— Не знам — отвърна тя объркано.

За един дълъг момент двамата се взряха един в друг.

Тай пръв наруши тишината:

— Какъв цвят е камизолката ти? Много е тъмно и не мога да го определя.

— Бледорозов.

— Розов — повтори той, сякаш опитваше вкуса на думата.

Галещите пръсти едва я докосваха, но Съни усещаше ласката им по цялото си тяло. С усилие си налагаше да потиска надигащите се

стонове и почти успяваше. Но нямаше как да скрие начина, по които откликваше на допира му.

Той разкопча следващото копче на блузата ѝ и сведе поглед. После се усмихна.

— А още дори не съм ги докоснал. Постигнах това само с гласа си. — Погали леко втвърдените ѝ зърна. — Хм, чудесно.

— Ще пропуснем филма — прошепна Съни, тръпнеща от възбуда.

— И без това бяхме единствените, които го гледаха. Другите ни водят с голяма преднина.

— Но те са хлапаци, а ние сме възрастни хора.

— Дааа, а нали знаеш какво казват за изгарящите от страст възрастни.

Той обви ръка около раменете ѝ и я притегли към себе си за следващата целувка. Устните ѝ се разтваряха отзивчиво под неговите. Желанието му разпалваше нейното. Съни обви ръце около главата му и с наслада усети как косата му гъделичка кожата ѝ.

Тай зарови лице в извивката на гърдите ѝ.

— Сложила си си парфюм тук.

— Да.

— Чудесно.

И започна да ги обсипва с нежни целувки. Съни затаи дъх. Притисни главата му по-плътно, зарови пръсти в гъстата му коса и пожела да усети неговите топли, влажни устни върху втвърдените си зърна. Ала вместо това, той ги улови между пръстите си, притисна ги леко, възбуждайки я още повече, и нежно ги погали с палци.

— Искам да те целуна тук. — Съни изстена от чувствения му глас. — Обзалагам се, че дантелата ще подразни езика ми. Искам да усетя как се овлажняваш. — Ръката му се плъзна под полата ѝ.

Шокирана, тя се загледа в лицето му. Ръцете ѝ лежаха върху раменете му. Можеше да усети тръпките, разтърсващи тялото му. Напълно съвпадаха с нейните. Без да продума, тя кимна.

Като простена, Тай скри лице в гърдите ѝ.

— Толкова съм възбуден, че чак ме боли. Чувствам се така още от първия път, когато те видях да ядеш онези ягоди.

С рязко движение той вдигна глава и обхвана с длани лицето ѝ, после погали с пръсти устните ѝ.

— Устата ти е прелестна. Бях запленил от нея още докато наблюдавах как отхапваш ягодата. Тогава ми се искаше... — Разтърси глава, сякаш да я избистри, и се изсмя дрезгаво. — Бих могъл да те арестувам заради онова, което ми се искаше да направя тогава. По тези места то все още минава за незаконно. — Обърканото ѝ изражение го накара да се засмее отново. — Но засега ще оставим тази красива уста да прави нещо друго.

Сведе глава към нея, но точно в този момент ги прекъснаха.

— Шериф Бомон? Хм, шерифе? Извинете ме, сър.

Тай се извърна рязко към прозореца на колата и видя някой да наднича вътре. Човекът стреснато се отдръпна от гневния му поглед.

— Аз... Много ми е неприятно да ви безпокоя... и даматата също...

— Не съм на смяна, Уейд.

— Знам и точно затова ми е толкова неудобно. — Мъжът приклекна, за да може да вижда и Съни. — Хиляди извинения, мадам.

Докато се опитваше непохватно да оправи дрехите си, Съни благодари на Бога, че тъмнината скрива разрошената ѝ коса, пламналите ѝ страни и измачканата ѝ блуза.

— Какви искаш, Уейд?

— Виждате ли, сър, спешно е. Ако не беше, нямаше да ви притеснявам, кълна се.

— Давай направо — нареди Тай съвсем делово.

— Става въпрос за Сали. Тя... ъъ... тя...

— Какво?

— Тя ражда.

— Ражда! — извикаха едновременно Тай и Съни.

— Ъхъ. Когато се прибрах от работа, ми каза, че целия ден не се е чувствала добре. Казах си, че един филм може да я поразведри. Затова двамата...

Тай вече бе започнал да действа. Извади изпод седалката предупредителната червена лампа и я закрепил на покрива на колата. След това свали микрофона от прозореца и се обърна към по-младия мъж:

— Чакай ме на изхода. Ще ви придружа до болницата.

— Ще ви бъда много задължен. Още веднъж извинете, че...

— Действай! — извика Тай.

Ругаейки, той включи двигателя. Припряността му беше забавна. Съни едва потискаше смеха си. Когато накрая се разсмя, той се извърна към нея.

— Какъв дръвник! Дори не знае кога трябва да ражда жена му.

— Фамилията му не беше ли Флори?

— Да.

— Интелигентността никога не е била отличителна черта на семейството му — обясни Съни и се разсмя още по-силно.

— Струва ми се, че са се женили за братовчедите си прекалено дълго. А, ето ги. — Зад датсуна се появи разнебитен пикап. — Надявам се тази таратайка да издържи до болницата.

Тай пое по магистралата с включена червена лампа. В колата му имаше инсталирана сирена за подобни спешни случаи. Сега я включи и звукът ѝ едва не накара Съни да изскочи от колата. Косата ѝ се развяваше от вятъра, а тя продължаваше да се смее така, че чак се просълзи.

От време на време хвърляше поглед назад. Цяло чудо беше, че пикапът продължаваше да ги следва. Останалите автомобили отбиваха встрани, за да им поправят път.

Точно когато стигнаха пред спешното отделение на болницата, пикапът спря. Изпод капака му се издигна гъст бял пушек.

Тай изскочи от колата, изтича до пикапа и отваряйки рязко вратата, изведе стенещата родилка. Съпругът ѝ изглеждаше доста объркан и явно не можеше да ѝ е от голяма полза.

Уейд излезе, приближи се до капака и леко се отдръпна от пушека.

— Какво ли ѝ стана на тази кола? — затюхка се той.

— Вкарай жена си в болницата, преди да е родила тук, на асфалта! — изкрещя му Тай. — Ще се погрижа за проклетата ти браква!

Строгата заповед накара Уейд да се разбърза. Той поведе съпругата си към остъклената врата.

— Благодаря, шерифе — извика през рамо.

Тай седна във вдигащия пушилка пикап и успя да го закара до паркинга. После се върна при Съни в датсуна.

— Оставих ключовете на таблото. Кой глупак би откраднал подобна таратайка?!

Свали полицейската лампа от колата и се увери, че сирената е изключена, преди да запали мотора.

— Е — обади се Съни с усмивка. — Това наистина беше вълнуващо.

Тай я изгледа намръщено, но после осъзна абсурдността на случилото се и се разсмя.

— Искаше ми се да го убия, задето ни прекъсна...

— Мислех си, че никога няма да успее да каже какво се е случило...

— После, когато ми съобщи...

— Не съм си и помисляла, че може да се суети така безпомощно...

Той избърса сълзите в ъгълчетата на очите си.

— Господи, умирам от глад. Вълненията винаги ме карат да огладнявам. А теб?

Без да изчака отговора ѝ, спря колата пред кафене „Бизи Би“ на главната улица, което беше единственото заведение в града, отворено по това време.

— Не съм идвала тук от години — отбеляза Съни, докато той ѝ отваряше вратата.

— Сигурен съм, че не се е променило. Вероятно горе-долу от толкова време не са мили пода.

И наистина кафенето не се беше променило. Тежката миризма на застояло олио ѝ беше добре позната. Дори сервитьорката беше същата. Жената я позна веднага.

— Здравей, Съни. Добре дошла отново. Ей, наглеждаш страхотно!

— Благодаря. Как си?

— Както винаги. Стара и грозна.

Съни се настани на кафявия пластмасов стол, предложен ѝ от Тай, и взе менюто от масата, докато мъжът поръчваше две кафета.

— Така добре ли е?

— Идеално.

— Изобщо не се сетих да попитам дали не предпочиташ да се върнем в киното.

Тя поклати глава:

— Наситих се на кръв и мръсотия за известно време.

— Като заговорихме за мръсотия, изтърси праха от менюто и ми кажи какво искаш за ядене.

Когато сервитьорката им донесе кафето, двамата си поръчаха сандвичи с месо.

— Изглежда, тя знае дори как го обичаш — отбеляза Съни, щом жената се отдалечи. — Сигурно често идваш тук.

— Да, през свободните вечери.

— Когато не си поканен да излезеш.

— Когато не съм поканен на гости.

Припомняйки си разговора за интимния му живот по-рано същата вечер, Съни се опита да остане сериозна, но неговата усмивка беше толкова обезоръжаваща, че не можа да ѝ устои. Усмихна му се в отговор.

Марулята в салатата им не беше много свежа, но бе обилно полята с домашно приготвен сос. Сандвичите бяха гарнирани с пресни домати. Пърженото месо имаше кафява хрупкава коричка.

— Десерт? — попита Тай, щом Съни отмести настрана празната си чиния.

— Не, благодаря.

Все пак позволи на сервитьорката да ѝ налее още една чаша ароматно кафе. Веднага щом разчисти масата, жената се настани отново пред телевизора. Даваха шоуто на Джони Карсън и готвачът се присъедини към нея. Тай и Съни бяха единствените посетители в заведението.

Тя се бе загледала във вдигащата пара течност и разсеяно прокарваше пръст по ръба на чашата.

— Докъде според теб щяхме да стигнем, ако Уейд Флори не ни беше прекъснал? — попита той.

Съни вдигна рязко глава, но веднага я сведе отново, когато срещна погледа му. Очевидно той не знаеше значението на думата деликатност. Никога не действаше заобиколно, а вървеше направо към целта. Безсрамните му забележки и нетактичните му въпроси винаги я сварваха неподготвена.

— Какво имаш предвид?

— Дяволски добре знаеш какво имам предвид. Питам докъде щяха да ни доведат горещите ни страсти?

— Откъде да знам?

Той се наведе през масата и ѝ прошепна поверително:

— Знаеш, Съни. Щяхме да сме в леглото.

Мисълта, че той вероятно е прав, само я разгневи още повече.

— Ти само за това ли мислиш?

— Невинаги — отвърна той нехайно. — Но в последно време — да. Имам да печеля облог, помниш ли?

— Ако ме оставиш на мира, сама ще ти купя каса уиски — каза тя раздражено.

Давайки си вид, че размишлява над предложението ѝ, той смръщи чело, но после тръсна глава.

— Не, няма да е същото. Няма никакво предизвикателство. А и ще трябва да купя на Джордж нова въдица.

— Джордж! Иде ми да го убия. А беше толкова мил. Не мога да повярвам, че се е замесил в... — Очите ѝ се свиха подозрително. — Да не би и това да е измислица?

Усмивката му беше уклончива.

— Така ли е? — изсъска тя. — В действителност няма никакъв облог. Всичко е само плод на перверзното ти съзнание.

Вместо отговор, отново същата усмивка.

— Закарай ме вкъщи! — нареди тя и скочи от стола.

Погледът му обходи тялото ѝ.

— С удоволствие.

— А когато пристигнем, ще се прибера сама.

— Съни, Съни, няма ли да има повече ласки тази нощ?

— Не.

— Не е честно. Аз дори не успях да пъхна ръка под полата ти. Обзалагам се, че повечето момчета в автокиното са стигнали много подалеч.

Говореше толкова разгорещено, че тя се разсмя, а гневът ѝ мигом се изпари под въздействието на чара му.

— Ти си непоправим.

Звънчето над вратата на кафенето прозвънтя, когато някой я отвори. Съни се извърна нататък и в същия миг усмивката ѝ застина и лицето ѝ пребледня.

Влезлият мъж се огледа. Погледът му попадна върху нея и той се стъписа почти колкото и Съни.

Забелязал промяната в поведението на събеседницата си, Тай също се обърна. Към тях се приближаваше Дон Дженкинс.

— Здравей, Съни.

— Здравей, Дон.

Струваше й се, че сърцето й ще изскочи от гърдите. Сега разбра в буквалния смисъл какво означава сърдечна болка. Но трябваше да се стегне. Устните й се разтегнаха в усмивка, прекалено лъчезарна и широка, за да е неподправена. Надяваше се само, че той няма да разбере.

— Изглеждаш чудесно — промълви Дон.

— Благодаря. Ти също.

Това беше лъжа. Той изглеждаше ужасно. Беше отслабнал и прегърбен. Спомни си думите на Френ за несполучливия му брак и изпита перверзно удоволствие от видимото му нещастие.

Но лицето му й бе толкова мъчително познато, че й беше трудно да открие промените в него, а вместо това забеляза само до болка известните й неща, като начина, по който винаги разделяше косата си на път, или маниера, с който пъхаше ръце в джобовете на панталоните си.

— Добър вечер, Тай — каза Дон, припомняйки си добрите маниери.

— Дон.

Мъжът се обърна отново към Съни:

— Предполагам, че си се върнала за сватбата на Френ.

Отговорът беше очевиден за всички, макар и никой да не го изрече. Някога си беше тръгнала заради една сватба, сега се бе върнала заради друга.

— Толкова се радвам за нея. Стив изглежда чудесен човек — каза тя с ентузиазъм.

— Да, добро момче е — потвърди Дон, пристъпяйки от крак на крак. — Как живееш в Ню Орлиънс?

На Съни не й беше необходимо да го пита как е разбрал къде се е устроила. Очевидно слуховете бяха стигнали и до него.

— О, чудесно! Имам апартамент на „Сейнт Чарлс“.

Впечатлен, той повдигна вежди.

— Чудесен квартал.

— Обожавам го. В града е толкова вълнуващо. Вечно се случва нещо.

— По празника Марди Гра видях твоя снимка във вестника с един от костюмите, които си направила.

Тя отметна глава.

— Беше ли впечатлен?

— Да, много — отвърна той сериозно.

Не искаше да зададе следващия въпрос, но той пареше на езика ѝ и изскочи неволно:

— Как е Гретчън?

Той леко присви рамене.

— Добре е.

Погледите им се срещнаха за няколко секунди.

— Е, ние тъкмо си тръгнахме. Готов ли си, Тай? Радвам се, че те видях, Дон. Поздрави Гретчън от мен.

Дон се отдръпна, за да им направи място. Тай остави парите за сметката на масата, взе си довиждане и последва Съни към изхода.

Тя едва изчака да ѝ отключи вратата на колата. Тай пое по пътя, водещ към езерото извън града. Съни отпусна глава на облегалката и остави вятърът да разхлажда лицето ѝ. Пътуваха в пълно мълчание.

Датсунът спря пред къщата. Съни изгаряше от желание да избяга без повече церемонии.

— Благодаря ти за вечерта. Много се забавлявах.

Излезе от колата и се втурна по стълбите към верандата. Извади ключовете, изпусна ги в бързината и прокле непохватността си.

Оказа се, че и въпрос не може да става да се отърве от Тай. Той я отмести, вдигна ключовете и сам отключи вратата. Не я изчака да влезе, а я побутна навътре и запали осветлението. Докато очите ѝ привикнат със светлината, вече я беше уловил за раменете.

— Пусни ме! Какво ти става? — настоя тя и опита да се освободи.

— Това бяха мои думи, Съни. Какво става с теб?

— Нищо!

— Защо тогава се държа така пред Дон Дженкинс?

— Как съм се държала?

Той я разтърси леко.

— Престани да се преструваш. Започвай да говориш.

— За какво?

— Искам да знам защо си избягала в деня на сватбата си.

СЕДМА ГЛАВА

Тя внезапно спря да се бори с него.

— Какво те кара да мислиш, че ще кажа точно на теб?

Лицето му бавно се приближи до нейното.

— Защото независимо дали искаш да си признаеш или не, Съни, нещо става.

— Нещо става?

— Между нас.

Тя се изсмя презрително:

— Да, облогът. Ако изобщо има такъв.

— Нещо повече от това.

— Невъзможността да го спечелиш.

— Едва ли — възрази той меко. — От първия момент, когато те прегърнах, за да танцувам с теб, ние сме обвързани. Може да не искаш да го признаеш. Може да не ти харесва. Но в никакъв случай не можеш да го отречеш.

Упорито вирнатата ѝ брадичка говореше точно обратното.

— Защо просто не ме оставиш на мира?

— Защото те желая, дявол да те вземе! В леглото.

Прямотата му я накара да замълчи, но не за дълго.

— Винаги намираш подходящите думи, нали?

— Винаги. Както и ти, освен когато стане въпрос за сватбата ти.

Тогаваш млъкваш веднага. Защо?

— Не е твоя работа!

— О, да, моя е.

— И с какво право?

Внезапно той хвана ръката ѝ, дръпна я силно и я притисна към втвърдената издупчина между бедрата си.

— Ето това ми дава право! Като твой бъдещ любовник имам право да знам какво става в главата ти.

Тя издърпа ръката си и започна да я разтрива, сякаш се беше опарила. Тай побърза да се възползва от смущението ѝ.

— Е, защо разигра онази глупава сценка с южняшката красавица пред Дженкинс?

— Каква южняшка красавица?

— Миличка, та ти би могла да изядеш хляба дори и на Вивиан Ли.

— Не разбирам за какво говориш.

— Тогава ще бъда по конкретен. Трепкащите мигли. Фалшивата усмивка. Глупавият ти речник: „Обожавам го!“. — Махна нетърпеливо с ръка. — За какво беше всичко това? Да не би Дженкинс да е очаквал от теб подобни преструвки? В такъв случай, не е чудно, че връзката ви се е провалила.

Думите му я стреснаха. Но вместо да започва спор, който можеше да загуби, тя реши да го атакува по друг начин.

— Връзка! Смешно е да го казваш точно ти. Какво знаеш по този въпрос? От онова, което чух, излиза, че връзките ти с противоположния пол рядко са продължавали повече от една нощ.

— Говорехме за теб, а не за мен.

— Ти говореше за мен.

— Нали твоята сватба се е провалила?

— Е, аз стигнах поне дотам! — изкрещя му тя.

— А аз стигнах и по-далеч — извика той в отговор. — Аз се ожених.

За момент остана неподвижен, после се извърна с гръб към нея. Тя не откъсваше поглед от него, докато той прокараваше нервно пръсти през косата си и ругаеше тихо.

— Ти си женен?

— Разведен съм.

— Откога?

— Много отдавна.

— Какво се случи?

— Простреляха ме.

— Простреляли са те? — Тя се отпусна върху облегалката на дивана.

Много бавно той се извърна с лице към нея. Погледна я, после заговори отсечено:

— Оженихме се. Започнах работа в полицията. Обичах работата си. Тя я мразеше. Карахме се за всеки път, когато излизах от вкъщи. Не

можеше да разбере защо...

Тай замълча за кратко, отново прокара пръсти през косата си и продължи:

— Една нощ ѝ се обадиха от болницата. Раната не беше сериозна. Куршумът мина през мен. — Разсеяно посочи с ръка мястото. — Но беше достатъчно да я изплаши до смърт. След като се възстанових, ми заяви, че не може да понася повече това, че не знае как да живее с мисълта, че всеки път, когато изляза през вратата, може да се окаже последен. Разведохме се.

Съни не откъсваше очи от дамаската на дивана.

— Затова ли дойде тук?

— Не. Беше заради нещо друго. — Устните му се свиха в познатата ѝ вече горчива гримаса, както всеки път, щом се споменеше причината за преместването му в Летъм Грийн.

Той отиде до прозореца, вдигна щорите и се загледа в тъмнината отвън. Изглеждаше изгубен след мрачните си спомени. Обзета от необяснима ревност, Съни се запита дали все още обича жената, която го бе изоставила и се изненада повече от него, когато изрече въпроса на глас.

Той се извърна бавно към нея и впи поглед в лицето ѝ. Лека усмивка смекчи изражението му.

— Не, Съни. Ако я обичах, никога нямаше да я оставя да си отиде.

— Изглеждаш много тъжен, когато говориш за нея.

— Съжалявам само, че толкова дълго съм бил пречка за щастието ѝ. Иска ми се да бях разбрал по-рано, че двамата не си подхождаме, че желаем различни неща. — Приближи се до нея, приклепна и улови ръцете ѝ в своите. — Нещо подобно ли стана между теб и Дженкинс? И ти ли в последния момент реши, че той не е за теб?

— В общи линии — да.

— А конкретно? Може би си искала да продължиш да разбиваш мъжки сърца?

Тя го отблъсна и се изправи.

— Но защо всички смятате, че вината за случилото се е моя?

Много късно си даде сметка какво бе казала и се замоли Тай да не е разбрал. Но, разбира се, не биваше да подценява един полицай.

Той я улови за рамото и я обърна към себе си.

— Да не искаш да кажеш, че идеята е била на Дженкинс?

— Не искам да кажа нищо.

— Човек често изрича истината неволно. Какво се случи, Съни? Какво е направил Дженкинс?

Тя упорито стискаше устни.

— Като се замисля сега — започна той иронично, — тазвечерното ти поведение в кафенето беше по-странно, отколкото ми се стори в началото. Ти си напуснала църквата тогава. В такъв случай не трябваше ли, когато го видя за първи път след толкова време, да изглеждаш смутена? Гузна? Засрамена? Но вместо това, се опитваше да му внушиш колко си щастлива в Ню Орлиънс. Ти не си жестока. Ако вината беше твоя, нямаше да тикаш под носа му прекрасния живот, който си си изградила без него.

Съни извърна глава. Тай улови брадичката ѝ с палеца и показалеца си и я принуди до го погледне отново.

— Недей — каза тя.

— Прав съм, нали? Дженкинс е казал или направил нещо точно преди сватбата и така те е накарал да вземеш драстични мерки.

— Повече от стотина души ме видяха как си тръгвам. Сигурно си чул, че съм много лекомислена. Просто промених решението си, това е.

— Хм! Няма да мине, Съни. Нещо те е накарало да промениш решението си. Но какво? Какво толкова ужасно може да е направил той? — Тай замълча, изгледа я напрегнато и добави тихо: — Друга жена.

Съни се отдръпна от него и закрачи из стаята, сякаш търсеше начин да избяга. Обгръщаше с ръце тялото си. Чувстваше се премръзнала до кости и излезе на верандата, търсейки топлина. Искеше ѝ се да се загърне с тъмнината, за да се защити.

Ала не можеше да избяга от прозорливия мъж, разкрил тайната ѝ, за която никой друг не се бе досетил. И сега той стоеше зад нея.

— Какво се случи, Съни? — В гласът му вече нямаше присмех и сега звучеше нежен и будещ доверие.

И така, той беше узнал съкровената ѝ тайна. Трябваше да е ядосана, но за своя изненада, Съни почти изпитваше благодарност.

Цели три години бе таила болката в себе си. За нея бе огромно облекчение да я излее сега.

— Бях купила златни гривни за всички шаферки. Онази, която дадох на Гретчън...

Зад гърба ѝ Тай изруга, но тя не спря, за да коментира реакцията му при споменаването на името. След като веднъж бе започнала, бързаше да разкаже всичко.

— ... беше с развалена закопчалка и аз я върнах на златаря да я поправи.

Съни потрепери. Тай сложи ръце на раменете ѝ и я притисна към себе си.

— В деня на сватбата станах рано. Имах да върша безброй неща. Едно от тях беше да занеса гривната на Гретчън. Повиках я, когато влязох в къщата. Очевидно тя още спеше. Затова се качих в спалнята ѝ.

Замълча, за да си поеме дъх, и продължи:

— И заварих Дон в леглото с нея.

Изрече думите със същото смущение, което бе почувствала онази сутрин, когато бе заварила мъжа, за когото щеше да се омъжи след няколко часа, гол в прегръдките на жената, считана от нея дотогава за добра приятелка. Тогава не бе излитала гняв, дори не се бе ядосала. Просто беше обърквана и изненадана.

Какво прави Дон в леглото с Гретчън?

Отговорът, разбира се, беше очевиден.

— Те се събудиха. Можеш да си представиш... — Гласът ѝ потрепери, тя сведе глава, затвори очи и разтърка челото си. — За всички нас беше ужасно. Аз ги проклех и се втурнах навън.

— Той не тръгна ли след теб?

— О, да! Настигна ме и настоя да поговорим. Не можех да повярвам, че всичко това се случва. Беше толкова неочаквано, толкова абсурдно, че се чувствах замаяна.

— Какво ти каза той?

Съни въздъхна и сви рамене.

— Че било едно от онези неща, които просто се случват. Няма нито обяснение, нито извинение. Гретчън не означавала нищо за него. Обичал мен и искал да се оженим. Мразел се заради това, което направил. Такива неща.

— И ти му повярва?

— Да, предполагам. Не зная.

— Дватамата с Гретчън имали ли са нещо общо преди?

— Дон се кълнеше, че не, но какво значение имаше? Така или иначе ме бяха предали. Гретчън ми се обади и през сълзи ме помоли да ѝ простя.

— Значи реши да не отменяш сватбата?

— Струваше ми се, че нямам избор. Родителите ми бяха похарчили доста пари. На практика целият град щеше да присъства. Бях объркана, а нямаше с кого да поговоря. Не исках никой да узнае. Не разполагах със седмици, за да размисля. За броени часове трябваше да реша какво да направя. Дон непрекъснато ми повтаряше, че няма причина да отменяме сватбата, че една нощ в живота на човек няма никакво значение. Твърдеше, че разбиранията ми са остарели и че ако го обичам, ще му простя. Аз си мислех, че го обичам. Струваше ми се, че няма връщане назад.

Тя замълча. Докато разказваше историята си, гласът ѝ бе звучал глухо, сякаш преживяваше случилото се отново.

— Изглеждаше ми невъзможно, докато свещеникът не попита дали бих поверила живота си на Дон. В този момент разбрах, че не мога. След като бе прекарал нощта преди венчавката ни в леглото с друга жена, съществуваше вероятност да го направи отново. Най-малкото, което двама съпрузи могат да очакват един от друг, е вярност, нали? Затова, щом свещеникът ми зададе въпроса, реших, че независимо от унижението, което щях да изживея, не мога да продължа сватбата.

Отдадена на спомените, Съни дълго се взира в тъмнината. Когато се върна в настоящето, откри, че Тай Бомон я притиска в прегръдките си. Бе облегал брадата си върху главата ѝ и тя усещаше дъха му в косата си. Пръстите му галеха шията ѝ.

Неочаквани осъзна последиците от това, което току-що бе сторила. Тай я беше накарал да му разкрие онова, което бе таяла дълбоко в себе си. Дори родителите ѝ не знаеха защо бе напуснала църквата онзи ден. Това му осигуряваше власт над нея. Дон и Гретчън със сигурност не биха споделили с никого. Но сега Тай знаеше. В най-добрия случай я съжаляваше. А това не можеше да понесе.

Тя се извърна и го изгледа враждебно. Сълзи от обидата напълниха очите ѝ.

— Ето! Доволен ли си? Това ли искаше да чуеш?

— Нямах представа, че то е толкова болезнено.

— Тогава не биваше да ме насилваш да говоря.

— Не, и за двама ни е по-добре, че ми каза. Но това, което не разбирам, е защо си поела вината за случилото се. Защо си оставила всички да вярват, че Дон е потърпевщата страна?

— Останалото ще трябва да разбереш сам, мистър Бомон. Аз се прибирам.

Понечи да влезе в къщата, но той я улови за ръката и я спря.

— Защо, Съни?

Тя вдигна към него замъглените си от сълзи очи.

— Нима не се досещаш?

Истината се стовари върху Тай Бомон като удар.

— Все още обичаш онзи кучи син?

— Лека нощ. Прибирам се.

— Почакай малко — отново я спря той. — Това ли е? Затова си поела цялата вина, вместо да заявиш в претърпаната с хора църква, че двамата с Гретчън са се чукали, което според мен е трябвало да направиш.

— Не съм искала съвета ти нито тогава, нито сега.

— Затова, когато го видя тази вечер, изглеждаше като пребита, преди да започнеш да се правиш на Скарлет О'Хара. Как можеш да обичаш такъв мухльо?

— Не очаквам човек, лишен от чувства като теб, да го разбере.

— Знаеш ли какво си мисля?

— Не ме интересува.

— Мисля, че се правиш на глупачка, като се опитваш да се убеждаваш, че все още си влюбена в него. Той просто е единственият, успял да те ядоса. Единственият, който те е отхвърлил.

— Ти си луд!

— Не аз, Дженкинс е луд. За това, че е изпуснал страстна жена като теб. Защо тъпото копеле ще рискува да те изгуби? Познавам Гретчън Дженкинс. Тя е хубава жена, но не притежава твоя плам, твоята жизненост. — Той наклони глава настрана. — Може би това го е плашело. Може би е знаел, че няма да може да те задоволи. В нощта преди сватбата е бил нервен и е чувствал необходимост да докаже

мъжествеността си. Затова отива при друга, и то не просто при друга, а при една от най-добрите ти приятелки. Само за да се докаже.

— Това е... това е просто смешно. Истинският мъж не трябва да доказва мъжествеността си! — извика Съни.

— Точно така.

Тя осъзна, че той я е хванал натясно, и опита да се измъкне:

— Никога не съм представлявала заплаха за достойнството на Дон.

— Сигурна ли си?

— Разбира се. Как бих могла?

— Просто като си самата себе си. Умна, талантлива, самоуверена. Някои мъже се страхуват от такива жени. Очевидно Дон е един от тях. Нуждаел се е от жена, която да ласкае самолюбието му, да му повтаря колко е силен, какъв прекрасен човек е.

— Аз правех точно това — отчаяно каза Съни. До този момент не можеше да разбере защо Дон се бе озовал в леглото на Гретчън. Какво повече му бе дала Гретчън? Каква нужда, неудовлетворена от нея самата, бе успяла да задоволи?

Той продължи:

— Само че ти си също толкова чудесна и силна, колкото и той. Дори повече. Дженкинс не е могъл да го понесе. — Обви ръце около нея. — Смятам, че е проклет глупак, задето те е оставил да си отидеш. И че ти също си глупачка, след като се заблуждаваш, че още го обичаш.

Тя опита да се измъкне от прегръдката му, но безуспешно. Макар и да не правеше никакво усилие, ръцете му бяха силни. А и тази ленива усмивка! Той прогонваше Дон от спомените ѝ. Любимият ѝ мъж отстъпваше пред другия, когото мразеше. Тай Бомон винаги натискаше правилния бутон, независимо дали искаше да я възбуди, или да я накара да разголи душата си. Нямахше представа как успяваше да го стори, нито пък защо тя бе така податлива, но така или иначе това се бе случило и Съни никога нямаше да му го прости.

Без да има и най-малка представа за мислите, които я вълнуват Тай продължаваше монолога си:

— Дон Дженкинс не е мъж за теб, Съни. Така или иначе бракът ви щеше да приключи нещастно. Като си го зарязала тогава, само си си спестила истинските разочарования.

— Как смееш да стоиш пред мен и да ми казваш кое би ме направило щастлива?

— Смея, да. Ти имаш нужда от мъж, който ще застане до теб. От някой, който няма да се плаши от жизнеността ти. Който ще подхожда на страстната ти натура. Който ще те люби, при това често.

— Предполагам, ти се смяташ за най-подходящия?

Тай се доближи към нея предизвикателно.

— Ти ми кажи.

— Ще ти кажа само едно нещо — отвърна тя разгорещено. — Обичам Дон.

— Докажи го. Можеш ли да ми устоиш? Да устоиш на това?

Той я облегна на подпорната колона на верандата и жадно впи устни в нейните. От гърлото ѝ се изтръгна неясен протест, но бе бързо потушен от страстната му целувка. Тя опита да извърне глава, но устните му я последваха незабавно.

Съни го блъсна по раменете, но той само се приведе, притискайки я между себе си и гладкото дърво.

— Цялата тази топлина — измърмори той, — а Дженкинс да иска да я угаси.

— А ти не искаш ли?

Без да се отделя от нея, Тай поклати глава отрицателно:

— Съвсем не, Съни. Напротив, искам да те накарам да запламтиш. И да бъда в центъра на огъня.

Съни си пое дъх и той се възползва от това, за да плъзне език в устата ѝ. Тя с усилие потискаше треперенето на тялото си, изсмукващо всичките ѝ сили. Отказваше да признае усещането, което се надигаше у нея и бавно я изпълваше.

Той разкопча блузата ѝ и измъкна долния край от колана на полата ѝ.

— Не — леко се възпротиви тя.

— Защо не?

— Защото те мразя.

— Любовта досега не ти е донесла нищо добро — прошепна той, галейки пламналите ѝ гърди. — Може би трябва да опиташ с омразата.

— Престани — изстена Съни.

— Преди да съм те вкусил?

— Да.

— Искаш да те оставя на мира, така ли?

— Да.

— Не, не искаш.

— Да, искам.

Тай долепи устни до ухото ѝ и притисна длан към корема ѝ с насочени надолу пръсти.

— Да спра ли дотук?

— Да.

— Мога да ти доставя удоволствие само с пръстите си, Съни. Само с едно докосване.

— Не. Спри!

— Не искаш да те докосна там, където си най-топла и влажна?

— Не — изхлипа тя.

— Ти си лъжкиня, Съни Чандлър — дрезгаво прошепна той.

Съни искаше да се отпусне върху него. Копнееше да положи глава на широките му гърди и да попие част от силата им. С изгарящ срам си призна, че иска ръката му да продължи да я милва, докато болезненият, трескав копнеж утихне.

Ала успя да се пребори със слабостта си и вдигна глава. С усилие на волята прикри страстта си с враждебност. Устните ѝ бяха подпухнали не само от целувките, а и от това, че впиваше зъби в тях, за да сподави надигащите се стонове. Златистите ѝ очи блестяха предизвикателно.

— Единственото, което успя да докажеш, е, че съм човек от плът и кръв, а не от камък. Още сега ще дойда с теб в леглото, ако това искаш. Можеш да спечелиш облога. Ще спасиш репутацията си, като прибавиш още една бройка в сметката си. Но когато всичко свърши, аз все още ще продължавам да обичам Дон. И ти ще си наясно, че случилото се няма да има нищо общо с чувствата ми. Ще съм те използвала по същия начин, по който и ти мен. Това ли искаш?

Тай беше допуснал тактическа грешка и го знаеше.

Проклинайки погрешната си преценка, пресуши кафето от чашата, незнайно коя поред, откакто се бе върнал от буталото на Съни. Знаейки, че е излишно, изобщо не си беше лягал. Разкъсван между

желанието и самообвинението, не би могъл да заспи. Затова предпочете да си направи една кана кафе и да изчака изгрева.

Сега, когато слънцето се надигаше над хоризонта, продължаваше да се упреква за начина, по който бе объркал нещата предишната вечер.

Всяко хванато в капан ранено животно започва да се отбранява. Когато каза на Съни, че тя не обича, не би могла да обича Дон Дженкинс, би трябвало да очаква, че тя ще започне да се кълне в цял куп Библии, че е влюбена в него.

Защо бе осъзнал това толкова късно?

— Защото съм глупак — изръмжа той и стана от стола.

Занесе празната си чаша в мивката, изключи кафеарката и тръгна през сумрачната къща към спалнята. Случайно мярна отражението си в огледалото.

Очите му бяха кървясали като на алкохолик след тридневен запой. Брадата му беше по-тъмна от косата и обрамчваше лицето му. Ризата му бе разкопчана и омачканите ѝ краища висяха около бедрата му. Видът му беше неугледен и нямаше нищо общо с начина, по който трябваше да изглежда шефът на полицията в Летъм Грийн.

Докато се бръснеше, отново премисли събитията от предишната вечер. Без съмнение Съни беше жена от главата до петите. Чувствена и страстна. Беше побесняла срещу него, когато той прекрати флирта и я заведе в автокиното. Ако я бе отнесъл на ръце от кухнята си в леглото, тя нямаше да се съпротивлява. О, сигурно щеше да се опита да възрази, като се има предвид характерът ѝ, но нямаше да му устои.

Още при първата им среща бе решил, че единственият начин да се добере до Съни Чандлър бе да не прави нищо. Веднага бе разбрал, че тя няма да се поласкае: беше привикнала към комплименти. Не можеше да я подмами: беше прекалено умна. Не можеше да я накара и да му съчувства: нямаше да му повярва.

Инстинктивно бе усетил, че усилията му да я вкара в леглото си ще се увенчат с успех само ако ѝ каже прямо какво възнамерява да направи и после да опитва с всички сили да го постигне. Да започне настоятелно, после да се отдръпне. Объркването беше ключът за успеха. Докато стигне до последното действие, бедното момиче щеше да бъде толкова объркано от хитрата му тактика, че щеше да приеме с облекчение да се озове в леглото му.

Всичко бе тръгнало добре и съгласно плана му. Ала не беше очаквал, че въображаемата ѝ любов към Дон Дженкинс ще се окаже такова препятствие.

Поряза се на брадата, наруга изтъпеното ножче и го захвърли в кошчето за боклук. Съблече се, влезе под душа и пусна струята с всичка сила. Може би това щеше да набие малко разум в главата му.

Влюбена в Дон Дженкинс! Ха! Каква жалка заблуда.

Насапуниса се, мръщейки се при мисълта, че Съни може все още да е заслепена от онзи глупак. Не можеше ли да види, че Дженкинс не е за нея? Не разбираше ли, че всичко, което ѝ бе казал за неговата неувереност, беше истина? Разбира се, това беше малко несериозна психология, но дори и за идиот беше очевидно, че теорията му е правилна.

Дженкинс беше единственият мъж, който някога я беше наранявал. Тя приличаше на дете, на което е отказана само една играчка от цял кош. Искаше Дженкинс, защото знаеше, че не може да го има. Ако наистина го обичаше, както твърдеше, щеше да му прости изневярата и въпреки всичко — да се омъжи за него. Защо не можеше да види истината?

Тай спря водата, излезе изпод душа и се подсуши набързо. Отиде в спалнята и започна да рови из чекмеджетата на скрина за бельо и чорапи.

Съни знаеше как да дава толкова, колкото получава. Беше улучила целта с онзи блъф, че ще спи с него. Само секс. Никакви чувства.

Защо, по дяволите, не беше приел предложението ѝ? Защо не я бе взел на ръце и не я бе отнесъл в спалнята? Щеше да избие Дон Дженкинс и всеки друг мъж от главата ѝ. Поне щеше да си спести тези ужасни часове на самообвинения.

Изруга възбудата си. Изруга жената, която я бе предизвикала. Изруга собствената си чувствителност спрямо нея. Прокле и себе си, задето не бе отишъл при някоя от многото жени, които биха били щастливи да се погрижат бельото да му е по мярка тази сутрин.

Вече облечен, взе ключовете на колата и излезе. Патрулката запали от първия път, въпреки че човек би си помислил, че двигателят не е в ред заради начина, по който Тай го форсира. Слава богу, градът едва бе започнал да се разбужда и движението беше слабо.

Беше още много рано, а вече бе горещо. Когато пристигна в офиса си ризата му беше залепнало за гърба. Беше си сложил лейкопласт и малко парченце тоалетна хартия на брадата, за да спре кръвта от порязаното.

— Здравсти — каза Джордж Хендерсън, когато вратата се тресна зад Тай. — Кафето е готово.

— Не искам. Взе ли рапортите, които печатаха вчера?

Джордж се изненада от резкия въпрос.

— Да, на бюрото ти са.

— Крайно време беше — изръмжа Тай.

Такова лошо настроение не беше характерно за него. Както и влажната разбъркана коса, която не беше сресал, след като си взе душ. А също и начинът, по който кръстосваше из стаята, сякаш търсеше какво да удари.

— Тежка нощ ли си имал? — попита невинно Джордж.

— Какво означава това?

— Нищо. Просто питах.

— Е, недей да питаш. Ще бъда в кабинета си.

Ръката му беше вече на дръжката на вратата, когато Джордж го спря с друг смел въпрос:

— Какво става с облога ни?

Тай се извърна рязко.

— Все още не си спечелил.

Джордж се засмя:

— Ако се съди по настроението ти, не съм го и загубил.

Тай влезе в кабинета си и така затръшна вратата, че стъклото издрънча. Отпусна се тежко на кожения стол, подпря крака на ръба на бюрото и като се облегна назад, затвори очи.

Образът на Съни беше живо запечатан в съзнанието му. Също така живо си спомняше как изглеждаха гърдите ѝ изпод онова предизвикателно дантелено нещо, наречено камизолка.

Разтърка парещите си клепачи с върха на пръстите и изстена толкова високо, че се уплаши да не го чуят колегите му. Защо се измъчваше по този начин? Защо не я бе обладал снощи, та да приключи с тази работа веднъж завинаги?

Защото беше наясно, че нещата няма да свършат само с едно въргаляне в леглото. Копнежът му по нея бе надхвърлил нелепия облог

с Джордж. Искаше много повече от една нощ. Не можеше да си представи близкото бъдеще, без да я желае. Както и по-далечното впрочем.

Тя не беше като останалите жени, с които бе правил любов страстно, но без емоции. Когато отведеше Съни в леглото, искаше помежду им да има нещо повече от похот. Искаше всичко — вълненията, страховете, мечтите — да участва в онова, което става между тях.

Но защо?

Защото го беше заинтригувала. Още в първия миг, в които я беше видял в клуба, бе успял да проникне зад маската ѝ от равнодушие и увереност. Тя беше уязвима, макар да се опитваше да го прикрие. А той искаше да разбере причината за това. Снощи го беше постигнал.

Е, чудно. Сега, когато знаеше причината за нейната враждебност защо не бе доволен? След като бе научил съкровената тайна на Съни Чандлър, защо не чувстваше удовлетворение? Никой не му беше виновен, задето не прие предложението ѝ и не я отнесе в леглото. Какво не беше наред с него?

Горещината. Влагата. Можеше да хвърли вината за настръхналата си кожа и лошото настроение, за безсънието и сексуалната възбуда, за невероятните си фантазии на времето.

Или да приеме другата мрачната алтернатива.

Беше се влюбил.

ОСМА ГЛАВА

Съни се претърколи в леглото, изправи се и се запрепъва през бунгалото, за да вдигне телефона във всекидневната. Беше заспала едва призори и дори тогава сънят ѝ не бе спокоен. Чувстваше главата си като пълна с перушина, из която се търкаляха топчета, опитващи се да изскочат през очите ѝ.

— Ало?

— Имала си страхотна нощ!

— Здравсти, Френ — прозявайки се широко, Съни се настани на един стол и сви крака под себе си. — Какво става?

— С мен абсолютно нищо.

— Как можеш да говориш така? Утре се омъжваш. — Съни затвори подпухналите си очи. Светлината, процеждаща се през щорите я заслепяваше.

— Една обикновена сватба бледнее в сравнение с онова, което ти се е случило напоследък.

— Какво например?

— Като например да отидеш с Тай Бомон на автокино. А след това да налетиш на бившия си годеник.

— Виждам, че клюкарите вече са разпространили новината — сухо каза Съни. — Не искаш ли да знаеш какво ядохме?

— Сандвичи с месо.

— Кой ти даде тази информация?

— Обадиха ми се няколко души, които са гледали филма с Чарлс Бронсън снощи. Всички са на мнение, че филмът не е бил толкова вълнуващ, колкото фактът да те видят в датсуна на шерифа. А тази сутрин Стив отиде да купи понички в кафенето „Бизи Би“ и научи останалото.

— Невероятно! — измърмори Съни.

— Е, как беше?

— Кое — филмът или сандвичът?

— Хайде, Съни — каза Френ обидено. — Срещата ти с Тай. И после с Дон.

— И едната, и другата минаха ужасно.

— Вярвам, че си се почувствала ужасно, щом си налетяла така неочаквано на Дон. Какво ти каза?

— Намекваш, че клюкарската мрежа не разполага с пълен запис на разговора?

Ироничният въпрос поохлади ентузиазма на Френ.

— Сърдиш ли ми се?

Съни разтри челото си с ръка.

— Не, не ти се сърдя. Не исках да прозвучи така грубо. Прости ми, че си го изкарвам на теб заради главоболието и безсънната нощ.

— От какво е главоболието? — съчувствено запита Френ.

— Срещата с Дон ме разстрои.

— Какво си говорихте?

— Всъщност — нищо. „Как си?“ „Добре съм. А ти?“ Такива безсмислици. Не беше толкова онова, което каза, колкото как изглеждаше. Жалък.

— На мен винаги ми е изглеждал такъв. Честно казано, имам чувството, че го прави нарочно, за да предизвика съчувствие.

Думите на Френ толкова се доближаваха до теорията на Тай, че Съни се опита да го защити:

— Струва ми се, че животът му с Гретчън не е много щастлив.

— Знам, че не е. Всички знаят, че я взе, след като ти го заряза. — Тъй като Съни не отговори, Френ продължи: — Щом Дон е отговорен за главоболието ти, предполага се, че Тай е виновен за безсънната нощ. Смя ли да се надявам, че не си спала, защото си била заета по друг начин?

— Не, не смей — твърдо каза Съни.

— Тази раздражителност на разочарование ли се дължи или на облекчение?

— На облекчение. Слава богу, вече няма да е необходимо да го срещам.

— Няма да го срещаш ли? Съжалявам, скъпа, но ще се видите още тази вечер.

— Ще я прекарам с теб.

— Точно така. Но след репетицията за венчавката.

— Тай ще бъде на репетицията? Защо? Като какъв?
— Като шафер. Не знаеше ли?

— Поправи ме, ако греша, но от теб не се ли очаква да се усмихваш?

Изражението на Съни беше толкова далеч от усмивката, колкото изобщо би могло да бъде. Тя вървеше по пътеката в църквата, без да обръща внимание на кавалера си, доколкото ѝ позволяваше ситуацията. А това не беше лошо.

Трудно беше да пренебрегне едрото, силно тяло на Тай. Той забавяше крачките си, за да върви до нея, така че двамата се движеха в съвършен синхрон под звуците на органа. Одеколонът му ѝ беше вече толкова познат, че го усещаше дори и насън.

Стигнаха края на пътеката. В предверието на църквата тя издърпа ръката си изпод лакътя му и се обърна към него, след като бе избягвала да среща погледа му до този момент. Беше се страхувала от тази репетиция и тя действително се очертаваше толкова тежка, колкото бе очаквала.

Тъй като ставаше въпрос за неофициална репетиция, Съни бе облякла бели дънки, морскосиня риза, чиито краища бе вързала на кръста си. Косата си бе хванала на конска опашка.

Небрежният ѝ вид бе съвсем преднамерен. Искаше да заличи всички романтични представи за себе си, в случай че Тай все още храни такива. Ала когато пристигна в църквата запъхтяна, тъй като закъсняваше, той я бе изгледал развеселено, от което ѝ стана ясно, че е наясно с мотивите ѝ, но те няма да минат.

— Не си ми споменава, че ще бъдеш шафер на Стив — обвини го тя студено.

— Изненадана ли си?

— При това неприятно.

— Какво значение би имало, ако знаеше?

Поне щеше да се подготви за необходимостта да мине с него по пътеката по време на церемонията. И бездруго утре щеше да ѝ бъде трудно, като се имат предвид обстоятелствата, при които беше минала по тази пътека за последен път. Близостта на Тай Бомон още повече щеше да я изнерви.

— Можех да откажа да им стана шаферка — отвърна тя гневно.
Той се разсмя:

— Но не го направи.

За да избегне подигравателния му поглед, Съни се обърна към централната пътека. Френ и Стив още се бавеха пред олтара. Някаква жена обясняваше на дъщерите на Френ къде да застанат по време на церемонията и как да тръгнат обратно.

На Съни ѝ се искаше да побързат. Практически тя бе сама с Тай в притихналия храм. Тъй като ѝ бе ясно защо бе напуснал бунгалото в толкова лошо настроение миналата вечер, сега се чувстваше неловко насаме с него.

— Не мога да им откажа — каза тя, — така че не ми остава нищо друго, освен да го понеса с усмивка.

— Само че ти не се усмихваш. Въртим се в затворен кръг. Не започнахме ли оттук?

— Не ми е до усмивки.

Той се наведе и прошепна:

— Защото ще ни одумват?

— Да — изстреля тя гневно. — И не е чудно, след като така изтъкна присъствието ни в автокиното снощи.

— Това е част от работата ми — сви рамене той.

— Ти не беше дежурен!

Няколко глави се обърнаха към тях от предната част на църквата и инструкциите моментално бяха прекратени. Съни се усмихна извинително.

Тай заговори през стиснати зъби.

— Сцената в кафенето беше достатъчно драматична, за да подхранва клюките през следващите три години. Смяташ ли да им осигуриш по-сериозен материал?

— О! — Съни стисна ръце в юмруци и изсъска: — Ти си...

— Чакай — каза той и вдигна ръка в отбранителен жест. — Преди да започнеш да ме ругаеш, нека ти кажа какво купих днес.

— Не давам пукнат...

— Въдица.

Тя преглътна следващите му думи и го погледна изненадано.

— Въдица?

Тай кимна утвърдително.

— Знаеш какво означава това, нали? — Тя продължаваше да го гледа недоверчиво. — Означава, че се отказвам от облога с Джордж.

— Защо?

— Защото няма начин да го спечеля, нали така?

— Никога не е имало.

Той разтърка врата си и поклати разочаровано глава. Тя харесваше начина, по който косата се къдреше на тила му, и изпита омраза към себе си, че бе забелязала това и още по-голяма към желанието си да вплете пръсти в нея.

— Трябваше да те послушам още първия път, когато каза „не“. Това щеше да ми спести много... въъ... мечти. — За момент погледът му се спря върху устните ѝ. — А на теб неприятните изживявания. — Усмихна ѝ се с обезоръжаваща усмивка, която би могла да му осигури роля, в който и да е уестърн. — Ние сме шафери. Не можем да позволим враждебността ни да помрачи сватбата на Френ и Стив. Е, какво ще кажеш? Приятели ли сме?

Тай протегна ръката си. Съни подскочи. Гледаше дланта му с неприкрито подозрение, после бавно постави своята в нея. Стиснаха си ръцете.

— Пфу! Голям товар ми падна от плещите — каза той с щастлива усмивка. — Сега мога да се отпусна.

— Кой спомена нещо за отпускане? — запита Стив, който заедно с Френ и останалата част от компанията излязоха при тях в преддверието. Бъдещият младоженец припряно разхлабваше вратовръзката си. — Имам нужда от едно питие.

— Звучиш ми като отчаян човек — подразни го Френ.

— Така е. — Той я придърпа към себе си и потърка нос в ухото ѝ. — Ще трябва да чакам още една нощ, преди да те имам в леглото си. Законно, искам да кажа.

Думите бяха изречени тихо, така че само Тай и Съни ги чува. Тай се разсмя.

Френ игриво отблъсна любовната атака на Стив.

— Защо не наминеш към нас за някой и друг сандвич, Тай? — попита тя. — И Съни ще дойде. Тази нощ ще прекара при мен.

— Благодаря. Звучи чудесно — съгласи се той весело. — Особено щом добрата ми приятелка Съни също ще е там.

Бяха им необходими пет минути, за да решат кой с коя кола ще пътува до апартамента на Френ. Тай бе дошъл от офиса си до църквата пеша, а дъщерите на домакинята държаха да пътуват с баба си и дядо си. Най-сетне се разбраха бащата на Френ да кара колата на Съни, а младоженците и шаферите им да пътуват със Стив.

— Опа, забравих за тези неща тук — извини се Стив.

На закачалката висеше смокинг, а на седалката имаше кутия за обувки и няколко пакета със сватбени подаръци.

— Няма проблеми. Ще се съберем, ако Съни няма нищо против да седне в скута ми — успокои го Тай и се настани на задната седалка.

Съни не можеше да възрази. Колата беше с две отделни седалки отпред, така че не можеше да се смести между Френ и Стив. Впрочем Тай не ѝ даде никаква възможност да изрази мнение. Той се протегна, улови я за китката и дръпвайки я рязко, я привлече към себе си.

Така се озова в скута му. Той разтвори широко колене, настани я между тях и постави ръцете си от двете страни на ханша ѝ. Последваха множество побутвания, за да я намести, докато най-накрая резултатът го задоволи.

— Удобно ли ти е? — Устните му бяха до ухото ѝ.

— Добре съм.

— Чудесно е, че сме само приятели. В противен случай можеше да... да се изложи.

Съни седеше, загледана в тила на Френ, и се стараше да не помръдва, за да се допира колкото може по-малко до него. Изглежда, той не знаеше какво да прави с ръцете си в тясното пространство и след като опита няколко положения, накрая ги обви около кръста ѝ и сплете пръсти. Тъй като възелът на ризата ѝ се оказа точно там, те се озоваха в основата на бедрата ѝ.

Стив и Френ разговаряха помежду си и не можеха да я чуят, когато се извърна леко и измърмори:

— Знам какво се опитваш да направиш.

— И какво е то?

Съни го изгледа накриво през рамо.

Той се засмя:

— Повярвай ми, ако се опитвах да направя нещо неприлично, ти първа щеше да разбереш.

Нямаше основание да се съмнява. Твърдата издутина между краката му, която усещаше непрекъснато, доказваше думите му недвусмислено.

— Защо не се отпуснеш и не се наслаждаваш на... ъъ... на пътуването?

Да се отпусне? О, разбира се. Да се отпусне, когато пръстите му допират най-горната част на бедрата ѝ. Да се отпусне, когато усещаше, че чувствата ѝ излизат извън контрол. Дори от това да зависеше животът ѝ, в момента не можеше да си спомни защо идеята да се забърка с него ѝ се бе струвала лоша.

Но несъмнено бе така и със сигурност по-късно щеше да си припомни. Междувременно трябваше да стои настрана от него. Иначе нямаше да може да диша спокойно. Едва изчака Стив да паркира колата пред къщата на Френ сграбчи дръжката и се озова отвън веднага щом отвори вратата.

През следващия час успя да си осигури нужното ѝ спокойствие. Двете с Френ бяха ангажирани с приготвянето на сандвичите и питиетата, а останалите възрастни, в това число и Тай, се опитваха да обуздаят момичетата, които бяха прекалено възбудени от предстоящата сватба, за да се държат прилично.

— Трябва да отида да ги сложа да легнат — каза Френ, след като изпрати дъщерите си горе.

— Ще ти помогна — обади се Стив и се надигна от стола. — Стига, разбира се Тай да няма нищо против да изчака още малко.

— Не се притеснявай — небрежно махна с ръка Тай. — За никъде не бързам.

— Ще те откарам до вас, щом децата заспят — обеща Стив и последва Френ на горния етаж.

— Предполагам, че чистенето на кухнята се падна на нас — бодро подметна Съни, след като двамата се бяха гледали мълчаливо през нераздиганата маса. Той може и да бе казал, че ще бъдат само приятели, но изражението и погледът му говореха точно обратното.

Съни се чудеше как прозаично място като разхвърляната кухня на Френ с ярки и пъстри тапети може да излъчва такава сексуалност. И все пак атмосферата бе натежала от нея.

— Аз ще измия съдовете — каза тя и скочи от стола като пружина.

Взе няколко мръсни чинии и ги сложи в мивката.

— Мога ли да ти кажа нещо съвсем приятелски? — попита Тай, докато събираше останалите чинии от масата в един поднос.

— Разбира се.

— Имаш страхотно дупе.

Съни се бе навела над умивалника, но бързо се изправи и се извърна с лице към него, напръсквайки с пяна ризата му.

— Не мога да повярвам!

— Не вярваш, че имаш страхотно дупе? Довери се на преценката ми.

— Искам да кажа — продължи тя нетърпеливо, — че се представяш за приятел, а каза нещо толкова... толкова...

— Интимно?

— Да!

— Ей, та аз започнах да се уча да бъда приятел едва от тази вечер. Не можеш да очакваш да се превърна от донжуан в добро другарче само за няколко часа.

— Това ми напомня поговорката за вълка и козината му.

— Не е като да те свалям в бар за самотници — каза той небрежно. — Тогавя бих те разбрал, ако се възмутиш на нещо такова като: „Имаш страхотно дупе“. Но аз просто бях откровен. Съвсем приятелски.

— Е, в такъв случай, съвсем приятелски ти благодаря.

— Ако не искаш хората да забелязват задните ти части, не трябва да носиш тесни бели дънки, които обвиват...

— Добре! Благодаря за съвета. Ще го запомня. Сега не може ли да говорим за нещо друго?

— Става. За гърдите ти?

Тя отново се обърна, готова за битка. Ала когато срещна закачливите му очи, избухна в смях.

— Така е по-добре — каза той. — Бях започнал да се притеснявам за теб.

— Защо?

— Не ме разбирай погрешно. Изглеждаш красива, както винаги. Но когато тази вечер дойде в църквата, ми се стори уморена. — С върха на пръстите си той очерта виолетовите сенки под очите ѝ.

— Имах тежък ден — призна тя.

— Или нощ?

— Или нощ.

— Съжаляваш ли, че не се любихме?

— Не! — извика тя и отстъпи назад.

— Убедена ли си? За себе си знам, че настроението ми щеше да бъде много по-добро, ако го бяхме направили. Атмосферата е потискаща. Освен един хубав проливен дъжд, и малко секс може да я поосвежи.

— Това ли е твоето лекарство за всичко?

— Не, не за всичко. — Тай се приближи до нея. — Но е дяволски ясно от какво страдам.

Изплашени от магнетичното привличане на погледа му, Съни извърна глава.

— Днес трябваше да мисля за други неща.

— Видя ли се с Дженкинс?

Прямият въпрос я изненада.

— Не, разбира се. Защо трябва да се виждам с него?

— Помислих, че след като го срещна снощи, може да се съберете отново.

— Та той е женен!

— В днешно време това няма значение.

— За мен има.

— Ако се вярва на слуховете, семейното му положение е на път да се промени — каза той. — Може скоро отново да се окаже свободен.

— Не ме интересува. Все още не бих желала да...

Съни чу спонтанния си протест, но не можа да повярва, че го е изрекла.

Тай се надвеси над нея като хищник над жертвата си. Очите му се приковяха в лицето ѝ.

— Все още не би желала какво, Съни?

— Слава богу, че заспах — отбеляза Френ, връщайки се заедно със Стив в кухнята.

Тай и Съни бързо се отдръпнаха.

— Може би момичетата ще те оставят да поспиш до по-късно утре сутринта — каза Стив и целуна Френ по челото.

Съни извърна лице от настойчивия поглед на Тай. Опитвайки да се овладее, плесна нервно с ръце и се обърна към приятелката си:

— Ще се погрижа да го направят. Френи, ти остани в леглото до колкото може по-късно. Аз ще им направя закуска и ще се опитам да ги убедя да не вдигат шум.

— Ти приемаш задълженията си на шаферка съвсем буквално — благодарно ѝ се усмихна Френ.

— Стана късно — отбеляза Стив, — а Тай не може да се прибере, ако не го закарам до офиса му, за да си вземе колата. Е... — И се обърна нежно към бъдещата си съпруга.

— Съни, все още не сме внесли нещата ти — неочаквано се обади Тай. — Помниш ли, че ме помоли да ти помогна?

Озадачена, тя се обърна към него. Веждите му се повдигаха и спускаха неконтролируемо.

— О! — възкликна, разбрала намека. — Да, ще ти бъда много благодарна. Извинете ни за минута.

Тя се измъкна през задната врата, следвана по петите от Тай. Раменете им се тресяха от потискания смях.

— Двамата имаха нужда да останат насаме, но са прекалено любезни да го кажат. Бях ли достатъчно ясен?

— Преди да се досетя, се чудех какво, за бога, става с веждите ти.

Щом стигнаха колата ѝ, тя отвори багажника и започна да трупва нещата си в протегнатите му ръце. Беше си взела чаша с тоалетни принадлежности, роклята, която щеше да облече на сватбата, и кат всекидневни дрехи.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Не пътуваш с много багаж.

Поеха обратно по моравата. Бяха все още далеч от къщата, когато видяха Френ и Стив през стъклото на кухненската врата. Двамата бяха прегърнати и устните им се сливаха в нежна целувка.

— Хм, може би трябва да изчакаме малко, преди да влезем. — Тай се приближи до градинската маса и постави нещата на Съни върху нея. После се отпусна на пейката и я прикани да седне до него.

Топлата нощ ги обгръщаше. Клоните на дърветата тъмнееха и от тях се носеха любовните трели на птиците. Бледата луна хвърляше променливи сенки по лицата им.

— Днес си говорила със Смити, нали? — тихо я попита той.

Съни го погледна. Отново интуицията му не го бе подвела.

— Как разбра?

— И новината не е добра.

— Не. Новината не е добра. С хиляди извинения и пожелания за всичко най-добро ми отказа.

— Дявол да го вземе!

Тя се усмихна иронично.

— Казах го вече много пъти.

— И какво ще правиш сега?

— Не съм решила. — Между веждите ѝ се врязва тревожна бръчка. Позата и стиснатите ѝ устни разкриваха обзелото я униние.

Тай подпря лакът на масата зад тях и се облегна.

— Защо си правиш този труд? Защо се подлагаш на унижението да молиш за пари? Откажи се от тази идея и бъди доволна, че си се отървала от отговорността за собствен бизнес. Впрочем той може да се окаже и колосален провал. Би могла...

— Не мога да се откажа — гневно извика тя. — За какво говориш? Да бъда доволна?! Аз искам да поема тази отговорност. Искам да... — Млъкна, забелязала широката му усмивка. — Правиш се на адвокат на дявола, а?

— Но помогна, нали?

Тя сведе глава смутено.

— Струва, ми се, че току-що взех решение.

— Не, решението ти беше взето много отдавна. Няма да се откажеш, докато не постигнеш своето. А аз само ти го припомних.

— Не мога да се откажа, Тай. Просто не мога — каза тя ожесточено. Забеляза, че стиснатата ѝ в юмрук ръка е върху бедрото му и бързо я отдръпна.

След дълго мълчание той се обади:

— Трябва да е чудесно.

— Кое? — Вдигна глава към него тя, после проследи погледа му и видя Френ и Стив, все още прегърнати, да си говорят нещо.

— О, да. — Съни притеснено установи, че той лениво поглажда с пръсти гърба ѝ.

— В известен смисъл им завиждам — каза Тай. — Любовта. Женитбата.

— Да. Трябва да е много уморително да бъдеш градският жребец.

— А аз това ли съм?

— А не си ли?

— Е, имам си своя дял.

— Изобщо не се и съмнявам.

Все още загледан към прегърнатата двойка, Тай каза замислено:

— Понякога си мисля, че сигурно би било прекрасно да спиш с една и съща жена всяка вечер. Но предполагам, може да стане и досадно.

— Не е задължително — възрази Съни, потресена от язвителното му отношение към брака.

— Така ли мислиш? — замисли се над думите ѝ. — Може и да си права, но ще трябва да замениш вълнуващото и неповторимото за нещо познато.

— Лично аз смятам, че може да се говори дълго за интимността, която идва с опознаването.

— Вероятно. Тази лекота в общуването между двамата безспорно липсва при краткотрайните връзки. Ако си женен, процедурата по разсъбличането не е толкова сложна. Жененият мъж може да отиде право при жена си и да започне да я съблича, без някой от двамата да чувства угризения. Впрочем, ако помежду им има сексуална хармония, може да изпитат дяволско удоволствие от този ритуал.

— И аз мисля така.

— Той може да вдигне ръката ѝ, да целуне дланта и да я притисне към... — Погледна към нея. — Знаеш какво имам предвид.

— Да, знам.

— Много добре. И аз така си помислих — усмихна се той. — Може да я научи как да го докосва, за да му достави максимално удоволствие, защото иска да ѝ покаже колко е възбуден, колко силно я желае. Може да се наведе и да целуне гърдите ѝ, да ги погали с език и устни, без да се чуди дали това ще ѝ хареса, защото вече ще знае, че е предпочитаната от нея любовна игра. Прав ли съм?

Съни отвори уста да заговори, но не успя. Само кимна и измърмори нещо, което трябваше да мине за „да“.

Кичур коса бе паднал върху лицето ѝ. Тай се наведе към нея и го издуха леко, докато го отмести зад ухото ѝ с двете диамантени обеци.

Изглеждаше очарован от начина, по който камъните проблясват сред златистата ѝ коса.

— Да. Разбирам какво имаш предвид, Съни. Женитбата си има своите предимства. Но след известно време може да се отегчиш да правиш едни и същи неща всяка нощ.

— Не мисля така...

— О? — Тай наклони глава към нея, за да я вижда по-добре.

Тя облиза устни.

— Не и ако двамата искат взаимно да си доставят удоволствие.

— Хммм. И ако и двамата имат приключенски дух.

— Да, и... и ако двамата искат да бъдат щастливи заедно и в леглото, и извън него.

— Това вече прилича на любов, Съни. — Той улови меката част на ухото ѝ и започна да си играе с обещанията. — За любов ли говориш?

— Да, предполагам.

— Тогава наистина няма да има значение как ще стигнат до това, нали? — Той я погледна и очите му я ободриха. — Каквото и да правят, ще бъде любов. Когато той прониква в нея, ще бъде нещо повече от секс. Господи, би било великолепно! Ще бъде и любов, и доверие, и отдаване. Той няма да има причина да бърза. Би могъл да остане в нея толкова дълго, колкото му се иска. Дори когато след това заспят, ще бъдат един до друг. — Той притисна челото си към нейното и затвори очи. — По дяволите, Съни, когато говоря за това, изпитвам отчаяно желание да го имам.

Тя познаваше това чувство. В този момент не искаше нищо друго, освен да изпита интимността, която той ѝ бе обрисувал. Искеше да вдигне лице, да докосне устните му, да поеме езика му в устата си. Простена тихо и направи леко движение, сякаш да удовлетвори желанието си.

Ала той се отдръпна и каза с мрачна усмивка:

— Но това не е за нас. Ти си щастлива и независима в Ню Орлиънс. А аз съм, както сама каза, градският жребец. — Изправи се. — Е, Стив идва. Лека нощ, Съни. Ще се видим на сватбата.

От изражението на Съни никой не би се досетил за обзелото я мрачно настроение. Облечена с роклята, подчертаваща съвършените ѝ

форми, тя изглеждаше като слънчев лъч. Бляскава. Сияеше. Ала вътрешно се чувстваше безжизнена като студен метал.

Мина по пътеката на църквата с гордо вдигната глава, но да стои пред олтара по време на цялата церемония за нея бе истински ад. Знаеше, че към гърба ѝ са приковани толкова погледи, колкото и към младоженците, разменящи си брачните клетви.

Отбягваше да поглежда към Тай, но подобно на нощни пеперуди, стремящи се към светлината, очите ѝ като че ли бяха решили да изгорят в синия пламък на неговите.

След това го хвана под ръка и излезе навън по главната пътека, като се стремеше да поддържа разстояние от няколко сантиметра помежду им. Поведението ѝ беше хладно и вежливо, сякаш бяха непознати. Проследиха ги любопитни погледи, много от които изпълнени със завист. Искаше ѝ се да спре и да каже на тези жени, че няма никакви претенции към техния шериф и — поне доколкото зависеше от нея — могат да се борят за него. Тя не участваше в състезанието. Веднага след сватбата щеше да си замине и никога повече нямаше да ѝ се налага да го вижда отново, което напълно я устройваше.

Само още половин час, казваше си тя, поглеждайки непрекъснато часовника си. Френ ѝ бе казала, че поздравленията няма да продължат много, тъй като двамата със Стив трябваше да хванат полета за Сейнт Томас от Ню Орлиънс.

Но дори това се струваше прекалено дълго за Съни, защото краката я боляха от новите обувки, както и лицето от необходимостта да се усмихва постоянно. Господи, нямаше търпение да напусне този град! Зарече се никога повече да не стъпва в Летъм Грийн, след като избяга за втори път.

Може би щеше да замине още тази вечер, вместо на другия ден, както бе планирала. Защо да чака? Нищо не я задържаше тук. Ако успееше да се върне в бунгалото край езерото, до...

— Съни?

Извърна рязко глава при звука на познатия глас.

— Здравей, Дон.

Беше го забелязала с Гретчън на церемонията и по-късно сред гостите, дошли да поздравят младоженците. Гретчън отбягваше да

среща погледа ѝ. Съни изпита съжаление към пропиляното им приятелство, но знаеше, че нищо не може да се направи.

— Може ли да поговорим за минута?

— Вече говорим.

— Имам предвид насаме. — Тя понечи да му откаже, но той я изпревари: — Моля те, Съни! Поне това си дължим, нали?

Тя се извърна и напусна предверието на църквата, където се приемаха поздравленията. Дон я последва. Спряха в страничния коридор.

— Тук е достатъчно усамотено — каза тя.

Той изглеждаше нервен и пристъпяше от крак на крак по начин, който някога ѝ се бе струвал очарователен, но сега я подразни, защото издаваше нерешителността му.

— Много пъти мислех да ти се обадя — започна Дон.

— Радвам се, че не си го направил. Би било грешка. Ти си женен. Мъжът се изсмя безрадостно:

— Много добре ми е известно.

Съни не изкоментира самоиронията му.

— Става въпрос за... за Гретчън и за мен... Знаеш ли, че е бременна?

Тя беше изненадана, но не и съкрушена. Ала защо? До неотдавна мисълта за детето на Дон, растящо в утробата на Гретчън, щеше да бъде непоносимо болезнена.

— Не, не знаех. Поздравления.

— Не ме поздравявай — изкриви лице в гримаса той. — Тя не трябваше да оставя това дете. Бракът ни не върви и то е последният ѝ опит да го запази.

— Не трябва да ми разправяш тези неща, Дон. Извини ме...

— Съни, моля те! — Улови я за ръката, за да ѝ попречи да си тръгне. — Трябва да поговоря с теб.

— Не искам да слушам за брака ти. Не е моя работа.

— Напротив. Направих голяма грешка. Ужасна грешка. Казах ти тогава, когато ме хвана с... тъъ... в деня на сватбата ни. Сигурно не си ми повярвала. Както и да е, прощавам ти, задето ме изостави пред олтара и ме направи за смях пред целия град.

Тя отстъпи сепнато, сякаш я бе ударил.

— Не си спомням да съм те молила за прошка — изсъска гневно.
— Да не си посмял да ме караш да се оправдавам. Тогава прикрих теб и Гретчън.

— Зная, зная. Не се ядосвай. Моля те! Само ме изслушай.

Той погледна през рамо, опасявайки се, че някой може да ги види. По челото му се стичаше пот. Съни отбеляза мислено, че не се поти привлекателно като Тай Бомон.

— Съни, аз все още те обичам — отчаяно продължи Дон. — Не съм щастлив с Гретчън. Тя е... тя е чудесна, но не си ти. А и с това дете се чувствам като в капан. Да, точно така, като в капан.

За негов ужас, тя започна да се смее.

— Съжалявам, Дон. Няма нищо смешно в това, което каза. Просто си помислих, че вероятно подобна реч си изнесъл и пред Гретчън преди три години. В нощта преди сватбата ни внезапно си се почувствал като в капан и е трябвало да направиш нещо гадно, за да си докажеш, че все още си свободен.

Поклати глава, изпълнена със съжаление към него. И към себе си. В продължение на три години се бе вкопчила в спомена за голямата любов, която явно никога не бе съществувала. Той беше само бледо копие на мъж. Слабохарактерен. Винаги обвиняваш другите за несполуките си. Защо ѝ бе необходимо толкова време да го осъзнае?

— Съжалявам, че не си щастлив, Дон. Наистина. — Обърна му гръб и пое по коридора.

— Съни, обичам те! Никога не съм преставал. Нима това няма значение?

Тя се извърна отново към него.

— Ако е вярно, то означава само, че ти си същият глупак като мен. Сбогом, Дон.

Не беше в състояние да остане. Очите ѝ се пълнеха със сълзи, заплашващи всеки момент да прелеят. По-късно щеше да се извини на Френ и тя сигурно щеше да я разбере.

Проправи си път през група хора, застанали на пътя ѝ, и се втурна към колата си. Секунди по-късно вече караше бързо по пътя към езерото с развята от вятъра коса.

След нея се издигна гъст облак прах, а когато се разсея, от него се показа колата на шерифа. Щом я забеляза в огледалото за обратно

виждане Съни изруга. Но вместо да спре, както ѝ нареждаха
включените предупредителни светлини, тя натисна педала на газта.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Стигна чак до верандата, преди да спре колата, после изкачи бързо стълбите. Влезе, затръшна вратата и я заключи. Изтича през всекидневната към спалнята си и веднага се зае с дългия цип на гърба на роклята.

Трябваше да я свали. Не искаше нищо да ѝ напомня за бракове и венчавки. Веднъж завинаги трябваше да се отърве от всичко сватбено. Трябваше да напусне това място!

— Съни, отключи!

Чуваше виковете на Тай и ударите по вратата, но не им обърна внимание. Вместо това смъкна копринената рокля, захвърли я през стаята и я остави да лежи в ъгъла като разперен парашут.

— Предупреждавам те! — крещеше той.

Съни бършеше сълзите си, размазвайки грима. Каква глупачка е била да смята, че все още е влюбена в Дон. Цялата болка е била за нищо. Защо трябваше да преживее унижението и подигравките? Защо го беше прикрила?

Срита настрана обувките си. И внезапно застина. Трясък от разцепено дърво и яростни ругатни бяха последвани от тежки стъпки във всекидневната.

Съни излезе от спалнята, неспособна да повярва, че Тай може дотолкова да излезе от кожата си, та да разбие вратата ѝ. Но тя зееше отворена, придържана само от едната панта, все още люлееща се от удара, разбил ключалката. И Тай — с поглед, леден като айсберг, и сякаш издялана от камък челюст — прекосяваше стаята с такава решителност, че сърцето ѝ замря.

По някаква причина, след като бе напуснал църквата, той бе разкопчал черния си смокинг и бе разхлабил вратовръзката си. Сега тя висеше около врата му и кой знае защо, му придаваше още по-заплашителен вид. Най-горното копче на официалната му риза беше разкопчано, но другите все още стояха между плисетата.

Неспособна да помръдне заради излъчващия се от него гняв, Съни остана на мястото си в коридора. Когато дойде до нея, той я дръпна толкова рязко, че за момент тя увисна във въздуха.

— Трябва да ти извия врата, задето караше така.

— Остави ме на мира.

Той беше последният човек, с когото би искала да се скара, особено след снощи, когато отново, този път само с думи, я бе повел по пътя на насладите само за да я отрезви с нехайното „лека нощ“. Нямаше да се поддаде на чара му. Не и сега. Никога повече.

— Махай се от къщата ми! — изкрещя му тя. — Как се осмеляваш да разбиеш...

— Млъквай! Не ме ли забеляза отзад?

— Да!

— Запалените светлини?

— Да!

— Защо не спря?

— Защото не исках.

— Какво се опитваше да направиш, да се самоубиеш ли?

— Не!

— Нима си толкова отчаяна заради онзи глупак, че искаше да се убиеш заради него? — Разтърси я леко. — Той не те заслужава, малка идиотке. Не виждаш ли?

Да, виждаше. Грубите укори на Тай за глупостта ѝ не бяха по-жестоки от нейните собствени. Беше пропиляла три години, бленувайки за мъж, който не притежаваше нито едно от достойнствата, които му бе приписвала. Беше обичала една представа, образ, създаден от накърнената ѝ гордост.

В този момент тя осъзна размера на заблудата си и залитна към Тай. Той я подкрепи и усети как топлите ѝ сълзи мокрят предницата на ризата му. После приклепна, пъкна ръка под коленете ѝ и я вдигна.

Отнесе я във всекидневната и се настани на едно кресло. Продължаваше да я държи в скута си, притискайки я силно, настъпил главата ѝ удобно под брадата си.

Не направи нищо, просто я остави да се наплаче. Сълзите ѝ се изчерпаха преди търпението му, но дори тогава остана неподвижен и мълчалив.

Едва когато хълцането ѝ затихна, той повдигна с пръст брадичката ѝ, за да може да вижда лицето ѝ. С палеца си изтри мръсните следи по бузите ѝ.

— По-добре ли си?

Подсмърчайки, тя кимна.

— Той не заслужава да плачеш за него, Съни.

Съни изтри сълзите си и примигна, за да го види по-ясно.

— Знам.

— Знаеш? Тогава...

— Не плачех за Дон. Плачех за цялото време, което изгубих, тъгувайки по него.

Очите му, обхождащи лицето ѝ, неочаквано застинаха.

— Разкажи ми за това.

Загледана в основата на шията му, където ясно се забелязваше ускореният му пулс, тя заговори бавно:

— Цели три години скърбях за онова, което пропуснах, а то се оказа най-хубавото нещо в живота ми. Трябваше да благодаря на Дон и на Гретчън. С постъпката си те ме предпазиха от ужасна грешка.

Ръката на Тай лежеше върху бедрото ѝ. Другата шареше из разбърканата ѝ коса в търсене на фибри. Махаше ги една по една, загледан в тежките кичури, които се развиваха и падаха върху голите ѝ рамене.

— Дон се е нуждаел от жена, която да го излекува от нерешителността му. Разбирам го едва сега. Трябвала му е съпруга, готова да му посвети живота си изцяло, отказвайки се от всичко друго, в това число и от лични амбиции.

Тай остави фибрите на масата и започна да разресва косата ѝ с пръсти, за да приведе в ред разбърканите златисти кичури.

— Необходима му е била домакиня, която до го боготвори — меко каза той, без да откъсва поглед от чувствената жена, свита в скута му. — Ти изобщо не се вместиш в тази представа.

— Грижете за него щяха да поглъщат цялото ми време. Немислимо би било да градя кариера.

— А какво ще кажеш за задоволяването на твоите нужди?

— Успявах да живея и без това.

— Защо?

Тя знаеше, че той отново влиза в ролята на адвокат на дявола, насилвайки я да признае онова, което вече ѝ бе станало ясно.

— От страх да не бъда наранена.

— Наранена?

— Да не изгубя илюзиите си вероятно.

Той се усмихна нежно.

— И аз мисля така.

Тя отвърна на усмивката му и отново положи глава на рамото му. Няколко минути останаха мълчаливи, наслаждавайки се на покоя и хармонията помежду им.

— Тай.

— Ммм?

— Това е сбъдване на фантазията ми.

Едва след няколко удара на сърцето му той бавно сведе глава, за да я погледне.

— Имаш ли други?

Устните му бяха по-топли и по-нежни от всякога, докато се движеха върху нейните. Вкусът му никога не ѝ бе харесвал повече и Съни се осмели да пъкне език в устата му.

Здрачът, процеждащ се през щорите и през разбитата врата, все още отворена, но вече забравена, хвърляше светлолилави сенки из стаята. Дълбоки, но не злокобни. Вечерният въздух беше тежък и сладникав, наситен с аромата на цъфналите орлови нокти, магнолии и гардении.

Тишината се нарушаваше единствено от нощните животни, напускащи прикритията си; от птиците, зовящи се една друга в клоните на дърветата; от двамата влюбени, въздишащи всеки път, щом устните им се разделяха; от копринените чорапи на Съни, когато потриваше крака, за да се настани по-удобно в прегръдките на Тай.

— Съни, Съни! — Името ѝ се отрони като нежен стон от влажните му устни. С нейна помощ започна да сваля копчетата от ризата си, докато всички се присъединиха към фибите ѝ на масата и ръката на Съни се озова върху покритите му с гъсти косми гърди.

Целувката им ставаше по-дълбока и пръстите му се увиха около шията ѝ, галейки нежната кожа с благоговение. А под ризата му Съни изучаваше предпазливо къдравите косми, силните мускули и възбудените му зърна.

Той изруга с дрезгав шепот и обхвана стегнатите ѝ гърди под комбинезона. Копринената материя се раздвижи от допира му, драскайки приятно кожата ѝ. Дори звукът, издаван от плата, беше еротичен. Съни затаи дъх, когато Тай леко стисна втвърденото ѝ зърно.

— Тай?

— Какво, мила?

— Този път не преставай да ме докосваш.

— Няма такава опасност.

Тя започна да обсипва силното му загоряло рамо с целувки, спускайки се към гърдите му. Разтвори ризата по-широко и долепи устни към мястото, където най-ясно се чуваха силните удари на сърцето му.

Галейки гърдите ѝ, той подразни с палец твърдото зърно, после плъзна ръка към кръста ѝ и надолу към коляното. Долният край на комбинезона се надипли около ханша ѝ.

Вдигна глава от извивката на рамото ѝ, което не бе преставал да обсипва с целувки, и погледна към краката ѝ. Бяха обути в светли чорапи. Тя носеше и еластичен колан. Той забеляза дантелените жартиери, които придържаха чорапите. Гледката беше толкова секси и в слабините му се надигна такава страст, че той се запита дали ще успее да се въздържи.

Пъхна ръка под единия жартиер и погали гладкото ѝ бедро. Разтърсена от огнено усещане, Съни извика името му. Отметна глава и разтвори устни в няма, но настойчива молба за целувка. Той с удоволствие удовлетвори желанието ѝ.

Целувката им беше безсрамно похотлива. Докато езикът му проникваше дълбоко в устата ѝ, ръката му се премести нагоре и палецът му се притисна между бедрата ѝ. Веднъж. Втори път. Съни изви гръб. Пръстите ѝ, вплетени в косата му, заплашваха да я изскубят кичур по кичур.

— Хайде да се любим, Съни.

Тя се опита да кимне в знак на съгласие, но главата ѝ бе замаяна, въпреки че чувстваше тялото си по-живо от всякога. Тай се изправи, понесе я без усилие към спалнята и я изправи до леглото.

Жадно се вглеждаше в златистите страстни очи, влажните коралови устни и косата, блестяща като ореол около главата ѝ на

гаснещата светлина. Коприненият комбинезон обгръщаше плътно тялото, което бе желал да притежава от момента, в който го бе видял.

Раменете ѝ бяха широки, но женствени. Кожата ѝ бе гладка и бяла, със съвсем лек слънчев загар. Гърдите ѝ бяха високи, кръгли и стегнати. Изпод копринения комбинезон се открояваха втвърдените ѝ зърна.

Тя хвана двете тънки презрамки и започна да ги смъква надолу.

— Не — спря я той. — Остави го.

Преди още да успее да си обясни защо не иска тя да се съблече, той я придърпа към себе си. Целувката му я накара да забрави всяка друга мисъл, освен колко много желае този мъж, колко иска той да я изпълни, да я отведе далеч от празнотата, сред която бе живяла толкова дълго, да възвърне вярата ѝ в романтиката, да я накара да се чувства желана.

Тай обви ръце около бедрата ѝ и я притисна към възбуденото си тяло, докато дишането им стана толкова учестено, че им бе невъзможно да продължават да се целуват.

Той пъкна ръка под бикините ѝ и погали голата плът. Съни не се възпротиви, когато оскъдното ѝ бельо се плъзна по бедрата към коленете ѝ, а просто го свали.

— Легни.

Тя се подчини и започна да наблюдава как той разкопчава и маха колана си. След това съблече панталона и събу обувките и чорапите. Затрудни се със свалянето на слипа и за нея не остана тайна защо. Беше много възбуден, когато отиде при нея, все още облечен в бялата си официална риза. Черната вратовръзка продължаваше да виси нелепо под яката му.

Той легна върху нея и се настани между бедрата ѝ, разтваряйки ги със своите. Улови главата ѝ между дланите си и жадно потърси устата ѝ, облизвайки солените следи от сълзите.

— Отсега, от тази секунда, ти ще забравиш за Дон Дженкинс — каза ѝ задъхано. — За теб той не съществува повече. Ясно?

Вместо отговор, тя повдигна ханша си към възбуждения му член. Той може и да се беше усмихнал, но беше трудно да се определи заради напрегнатото му лице.

— Сега сме само ти и аз, Съни. И аз ще се погрижа всичките ти страдания да не са били напразни.

Привдигна се леко и вдигна комбинезона ѝ. От обзелия го копнеж по лицето му премина спазъм и той затвори очи. Подпря се на колене между разтворените ѝ крака. Зае се с дантеления колан, усещайки докосването на меките косми под него.

Отново легна върху нея, като този път се намести точно между бедрата ѝ. Ръцете му се обвиха около гърдите ѝ. Зърната им привличаха пръстите му като магнит. Целуна ги през коприната и започна да ги дразни с език, сякаш искаше да се покажат през нея.

Не можеше да издържа повече. Опита се да смъкне презрамките на комбинезона през раменете ѝ, но те се скъсаха. Никой не обърна внимание на това, тъй като гърдите ѝ неочаквано се оказаха свободни. Засмука жадно едното зърно, като не преставаше да гали мястото около него, докато пламналата плът не се притисна плътно към устните и брадата му.

— Господи, ти си чудесна! — прошепна той. — Някой ден ще опитам и млякото ти.

Съни се задъха, шокирана от онова, което бе казал, и веднага след това — от болката, която изпита, когато той влезе в нея. Притисна се плътно към него и започна да повдига ритмично ханша си.

— Толкова си тясна! — Шепотът му бе като лек вятър до ухото ѝ.

— Съжалявам.

— А аз не.

Докато навлизаше по-дълбоко в нея, устните им се сляха в страстна целувка. След това той вдигна глава и я погледна. Очите му бяха тъмносини и много нежни.

— Ти си девствена, нали, Съни?

Би било глупаво да го лъже сега, когато доказателството бе неоспоримо.

— Технически — да.

— Това е единственият начин, по който се брои.

— Не знам защо си изненадан — каза тя рязко. — Нали си чувал слуховете, че никога не стигам до края.

Той се засмя:

— Всъщност не се оплаквам.

— Така ли?

Очите му блеснаха яростно, когато излезе от нея.

— Тогава защо?... Не спирай, Тай!

— Няма — увери я той, галейки ласкаво косата и бузата ѝ. — Просто ще го направя по-лесно и за двама ни.

Целуна нежно разголената ѝ гърд, подразни леко мокротото зърно и плъзна устни към корема ѝ. Страстни целувки обсипваха една след друга нежната плът. Подръпна игриво жартиера на колана и духна срещу светлите къдрави косъмчета. После сведе глава между краката ѝ. Косата му погъделичка свръхчувствителната ѝ кожа. Притисна устни към нея. Тя беше разтворена, топла, отдаваща се.

Съни вкопчи пръсти в косата му. Главата ѝ се мятеше върху възглавницата. Краката ѝ бяха вдигнати високо и тя прокара възбуждащо пети по гърба му, а златната верижка около глезена ѝ хвърляше танцуващи отблясъци върху кожата му.

Те бяха невероятни, тези надигащи се вълни на чувственост, пораждани от върха на пъргавия му език и разливащи се из цялото ѝ тяло до самата ѝ душа. Когато набираха достатъчно сила, за да я погълнат, тя се носеше по тях с непрестанни вълнообразни движения. Те идваха ритмично, както горещите изпарения през лятото, и бяха също толкова трептящи.

Докато успее да събере обърканите си мисли, Тай беше проникнал дълбоко в нейното отдаващо се тяло. Всъщност то се бе оказало доста алчно и го бе допуснало много по-навътре, отколкото бе очаквал.

— Не допускай да те нараня, мила.

— Няма.

— Усещаш ли ме?

Той се раздвижи. Съни си пое рязко дъх, но не от болка, а от удоволствие и подновена страст.

— Да.

— Боли ли?

— Не, но...

— Добре ли си?

— Да.

— Да го направя ли отново?

— Да, отново. Да, Тай, да...

— Студено ли ти е? Искаш ли да дръпна чаршафа?

— Не. — Съни въздъхна доволно. Беше ѝ толкова приятно да лежи гола в прегръдките на Тай, че не искаше да помръдват още дълго време. Никога може би. Той я бе доразсъблякъл с нежност, която не съответстваше на желанието, все още горящо в сините му очи.

— Настръхнала си.

— Защото имам гъдел.

— Какво? Тук? — Той пак прокара пръст от мишницата към кръста ѝ.

Тя се изкикоти и отново потрепери от студ.

— Съжалявам, но прекалено ми харесват страничните ефекти, за да спра.

— Странични ефекти ли?

Той докосна розовото втвърдено зърно. Съни изстена от удоволствие.

— Ммм, да, страничните ефекти са чудесни.

— По тях има драскотини. Груб ли бях? Брадата ми много ли драскаше?

— Да, и беше много приятно — усмихна се тя палаво.

Той продължи да я гали, изпълнен със задоволство, че тя му дава пълен достъп до тялото, за което бе копнял. Съни не се преструваше на срамежлива. Голотата им не я притесняваше, а по-скоро ѝ доставяше удоволствие. Не се бе втурнала да се мие веднага след като се бяха любили. Вместо това, бе се свила до него като чувствителна и нежна жена, каквато винаги бе подозирал, че е.

Сега, облегат на стената, загледан в главата ѝ, положена върху корема му, Тай разстилаше косата ѝ върху себе си, подреждайки кичурите по различен начин, и си мислеше, че едва ли може да съществува по-приятно занимание.

Тази разнежваща любовна игра след акта беше нова за него. Дори със съпругата му сексът беше кулминация, край, а не начало. Съни беше различно. Знаеше, че когато трябва да напуснат леглото, ще го направи с огромно съжаление.

— Защо никога не си спала с Дон?

— Това влиза ли ти в работата?

— Не.

— Тогава?

— Любопитен съм.

Тя прокара пръсти през космите на гърдите му.

— Аз исках, но Дон смяташе, че трябва да изчакаме.

Смехът му бе саркастичен и неособено ласкателен за другия мъж.

— Не се учудвам. Страхувал се е, че няма да се справи.

Тя игриво докосна онази част от тялото му, която лежеше отпуснато в заслужена почивка.

— Досега не съм знаела, че тези думи имат и буквално значение.

Тай се смръщи от удоволствие, но продължи да следва нишката на мисълта си.

— Не е бил подходящ за теб и го е знаел. Но е искал да го разбереш прекалено късно, когато сте вече женени. Била си точно това, което е желал, но всичко, което го е привличало у теб, в същото време го е и плашило.

Съни повдигна глава и го погледна.

— Толкова ли съм страшна?

— Би била за някой, който се страхува да те предизвика.

Тя му хвърли сърдит поглед, но отпусна глава на предишното място в скута му.

— Щом си такъв експерт по брачните въпроси, защо не опита отново?

— Никога не срещнах подходящата жена.

— Летъм Грийн предлага ограничени възможности. В града има по-голям избор.

— Не можем да остана в града.

Тя долови промяната в гласа му. Думите бяха изречени с горчивина. Съни не искаше да разваля доброто настроение, но трябваше да разбере какво го измъчва. Той ѝ бе помогнал да отключи собствените си емоции и да ги сподели с него. Сигурно и тя можеше да му направи същата услуга.

— Какво се случи, Тай?

— Преместих се.

— Но защо? Каж ми.

Усети как мускулите под главата ѝ се стегнаха, докато той се опитваше да вземе решение. Накрая се отпусна и заговори:

— Двамата с моя партньор и най-добър приятел работехме върху строго секретен случай. Броени хора знаеха за него. Още от самото

начало разбирахме, че работата е опасна. Трябваше да разкрием шефовете на канал за трафик на наркотици, за които се подозираше, че работят в полицията.

Съни успокоително галеше с пръсти бедрото му. Усещаше, че все още е напрегнат, и разбираше колко усилия му коства да говори за този болезнен период от живота си. Но чувстваше, че той има нужда от това.

— Разследването продължи няколко месеца. Една нощ партньорът ми се обади по телефона вкъщи. Беше развълнуван. Един платен информатор му бе съобщил нещо, което не търпеше отлагане. Съгласих се да се срещнем в едно кафене. Внимавахме да не обсъждаме нищо по телефона, защото се опасявахме, че онези, които търсим, може да го подслушват.

Тай замълча. Седеше толкова неподвижно, че ако не усещаше пръстите му в косата си, Съни щеше да помисли, че е заспал.

— Очевидно точно така бе станало. Партньорът ми помахаше с ръка от паркинга пред заведението веднага щом спрях колата. — Гласът му заглъхна. — Първият куршум го улучи точно между очите. Следващите се забиваха в него един след друг.

— Недей, Тай. — Съни извърна страна към корема му и се притисна в него. Ръцете ѝ обвиха здраво кръста му. — Недей да мислиш за това повече. Съжалявам, че те попитах.

— Не. От дълго време имам нужда да го споделя с някого. — Той си пое дълбоко дъх. — След като бе убит, аз удвоих усилията си да открия копелето, виновно за това — изсмя се горчиво. — Главният престъпник се оказа самият шеф на полицията, същият, който ни повери случая.

Съни издаде съчувствена въздишка.

— И какво стана?

— Аз лично го задържах. Сега излежава присъда. Не можах да му лепнат убийството на партньора ми, така че му се размина само с наркотрафика. Предложиха ми новия пост.

— Защо не прие?

— Не исках. Беше ми писнало. Повръщаше ми се от разни чиновници, които веднага щом плеснат с ръце и кажат: „Не, не“, правят всичко възможно корупцията да се разраства. Затова напуснах и се преместих тук, където можех да направя нещо полезно.

— Ти си честен човек.

— Или глупак.

Тя извърна към него лице, върху което бе изписано безкрайно възхищение.

— Не, ти си честен човек.

— Благодаря.

Съни целуна червения белег на едната му страна.

— Опитали са се да убият и теб, нали?

— Да. Същата нощ, в която застреляха партньора ми.

— И за това жена ти те е напуснала?

— Постави ми ултиматум. Каза, че ако се върна към този случай, ще ме напусне. — Галеше машинално главата на Съни. — Не можех просто да си тръгна и да оставя работата недовършена. Трябваше да стигна докрай.

— Защо не я доведе тук, когато всичко свърши?

Тай увиваше около пръста си кичур от касата ѝ.

— Дотогава вече бях осъзнал, че никак не си подходяме. — В очите му затанцуваха закачливи пламъчета. — Не беше гореща като теб.

Тя понечи да възрази, но премисли и му се усмихна прелъстително.

— Аз още дори не съм загоряла.

Долепи устни до корема му и го обсипа с леки целувки. Уханието на кожата му беше опияняващо и тя изпита желание да я вкуси. Езикът ѝ го докосваше нежно, но постепенно стана по-агресивен.

— Съни — изстена Тай. Обхвана плътно главата ѝ, но без да ѝ пречи да я движи.

Тя усети само лекото притисване, когато я сведе към бедрата му. После го целуна точно там, между тях. И устните ѝ се задържаха, докато желанието му стана неустойимо.

— Не, Съни — спря я той, когато тя понечи да седне в скута му с разтворени крака. — Прекалено съм възбуден. Ще те боли.

Поклащайки отрицателно глава, тя се настани върху него.

Когато след няколко минути лежах с лице един към друг, той отмести влажните кичури от страните ѝ.

— Не трябваше да го правиш — каза ѝ нежно.

— Не ти ли хареса?

— Ти знаеш по-добре. Но можеше да те заболи.

— Прекарах си толкова добре, че нямах време да усетя някакъв дискомфорт. — Целуна го леко по устните. — Но докато спорехме, не биваше да правиш онова.

— Да те докосвам с пръст там?

Тя се изчерви.

— Това направо ме подлуди, нали?

— Да, и беше чудесно. — Загледа се в лицето ѝ, като че ли го виждаше за първи път. — Много си красива, Съни.

— Благодаря ти.

— Не го казвам просто така. И нямам предвид как изглеждаш. Досега трябва да си разбрала, че много те харесвам. — Проследи с пръст брадичката ѝ. — Но те харесвам и се възхищавам от теб като личност.

Очите на Съни се замъглиха от сълзи.

— Наистина?

— И то много — прошепна той. След това наклони глава на една страна. — Няма да се разплачеш, нали?

— Може и това да стане.

— В моето легло не е разрешено да се плаче. Трябва да измисля нещо, за да те разсея.

Определено Тай бе много изобретателен при измислянето на развлечения.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Съни се събуди преди Тай. Разбуждаше се бавно, с удоволствие, с типичната за неделната утрин леност, което я накара да се усмихне още преди да е отворила очи.

Слънчевите лъчи се плъзгаха по дървения под. Танцуващи пращинки изпълваха стаята като приказен прах. Отвън птиците пееха щастливо. Ако не беше спящият мъж до нея, Съни би повярвала, че прекрасната сутрин е плод на фантазията ѝ.

Той дишаше дълбоко и равномерно. Тя лежеше до него, заслушана в тихото сумтене, изпълнена с любов към мъжественото му тяло. Бяха притиснати един до друг като две котенца. Бузата ѝ лежеше на гърдите му. Неговите пръсти бяха вплетени в косата ѝ.

От този момент нататък всеки ден, в който не би се събудила до Тай Бомон, щеше да ѝ липсва това чувство на единение.

Мисълта да живее без него беше непоносима.

Преди три години бе смятала, че ще умре с разбито сърце и бе избягала в Ню Орлиънс. Но сега осъзна, че бе страдала само от наранена гордост. Да замине днес, да изостави Тай — ето кое би могло да разбие сърцето ѝ.

Тя го обичаше.

И му бе ядосана заради това. Грубият, арогантен мъж я бе накарал да се влюби в него.

Премести глава само колкото да може да вижда лицето му. Не успя да сподави усмивката си. Той дишаше през леко разтворената си уста. Нещо в стомаха ѝ се сви при спомена за удоволствието, което тези устни бяха способни да ѝ доставят.

Нима всичко, което изпитваше към него, беше само сексуално влечение?

Тя отговори на въпроса още преди той да се оформи в съзнанието ѝ. Не, не беше само сексуално влечение. Харесваше чувството му за хумор, въпреки че преди една седмица шегите му бяха за нейна сметка. Харесваше честността и добротата му.

Той беше чувствителен. Миналата вечер се бе отнесъл към нея като приятел, преди да ѝ стане любовник, защото интуитивно бе разбрал, че тя има нужда точно от това. Оценяваше доверието му към способностите ѝ на бизнес дама. Не се беше надсмял над идеите ѝ. Предлагаше ѝ съвети, но не я поучаваше.

Възхищаваше му се, че бе съумял да събере отломките на собствения си живот, след като той се бе разпаднал. Сблъсквайки се с корупцията, не бе извърнал лице и не бе потърсил друг път, въпреки че изкушението трябва да е било голямо. Преодолявайки множество пречки и без всякаква подкрепа, бе отстоявал позициите си, докато справедливостта възтържествува. Беше честен човек с висок морал. Носеше отговорността за грешките си и не хвърляше вината върху някой друг. Със сигурност беше мъж, заслужаващ да бъде обичан.

Не можеше и дума да става за сравнение между него и Дон Дженкинс.

Съни знаеше, че ако продължи да лежи до него, няма да може да се въздържи да го докосне, което от своя страна би означавало да се любят. А точно сега не искаше това. Нужно ѝ беше време да разбере чувствата си, да размисли, да планира.

Без да го разбуди, тя се измъкна от леглото и прекоси стаята на пръсти. Облече набързо чифт къси панталони и широка тениска и тихо излезе. Тай продължаваше да спи.

Щом се озова в слънчевата всекидневна, Съни се обгърна силно с ръце неспособна повече да понесе щастието, бълбукащо в нея като шампанско. Беше влюбена! След годините на горчицина и самота отново се чувстваше истински жива.

Но какво щеше да прави с новооткритата любов? Да я опакова заедно с другите си вещи и да я отнесе в Ню Орлиънс? Беше неделя. Седмицата ѝ в Летъм Грийн бе изтекла. Нищо не я задържаше тук.

Но сега, вместо да бърза да си замине, мислеше за това с нежелание. Заслужаваха ли неизяснените ѝ още чувства към Тай Бомон още една пробна седмица? Сигурно. Но все пак толкова категорично бе говорила за заминаването си в неделя, че той сигурно щеше да се учуди защо внезапно бе променила решението си. А не искаше първа да заговори за любов.

Дълбоко замислена над това какво извинение да измисли, за да остане, тя тръгна машинално към верандата. Можеше да каже, че

родителите и са я помолили да направи някакви подобрения в къщата. Или пък...

На второто стъпало бе оставена цяла каса уиски „Уайлд Търки“.

При вида ѝ Съни потръпна въпреки горещата сутрин. Тръгна бавно към нея, сякаш касата с бърбън бе най-отвратителното нещо, което някога бе виждала. Беше грозно. Гнусно. Прекалено мръсно дори да го погледне.

Гадно копеле.

В един момент бе стигнала до заключението, че не е имало никакъв облог между него и Джордж Хендерсън. Беше решила, че е измислица на Тай, с която хитро се опитваше да оправдае настойчивостта си, която накрая я бе отвела в леглото му.

Да разбере, че наистина е имало облог, още повече, че е бил приет сериозно и от двете страни, бе точно толкова шокиращо, колкото и да свари Дон в леглото на Гретчън.

Но кога Тай се бе похвалил с победата си? Когато най-после бе отишъл да затвори входната врата, оставена отворена? Дали не се бе промъкнал до телефона, за да се обади на Джордж? Или докато тя бе лежала, обзета от слабост след всичко, което се бе случило, и от мисълта за онова, което тепърва предстоеше, бе позвънил на приятеля си, за да му каже, че е изгубил?

Сърцето ѝ се късаше, но Съни упорито преглъщаше сълзите от унижение и обида. Боса, тя се върна в къщата и отиде в сумрачната кухня. Започна да отваря чекмеджетата, шумно да рови из съдържанието им и да ги затръшва рязко, щом не намереше каквото търсеше.

Когато най-после успя, тя се върна на верандата и се наведе над кашона. Ядно размахвайки отвертката, изкърти придържащите скоби, след това разкъса картоната.

Първата бутилка, разбита в стената, изтреця като динамит в тихата неделна утрин. Навсякъде се разхвърчаха стъкла. Уискито се разплиска и острата му миризма изпълни въздуха.

Неудовлетворена, Съни не спря само с нея. Бързо я последваха още три. Беше извън себе си от ярост, че отново е предадена, но два пъти повече се гневеше на собствената си наивност. След като разби четирите бутилки, тя спря, за да си поеме дъх, а гърдите ѝ тежко се повдигаха и спускаха.

— Ако смяташ да ме будиш така всяка сутрин оттук нататък, бих казал, че започваме доста бурно.

Съни се извърна рязко при звука на гласа му. Тай бе застанал на прага скръстил глезени, подпрял рамо на рамката на вратата. Бе облечен само със слиповете, прилепващи плътно към ханша му. Така разчорлена косата му беше възхитителна. Брадата му беше набола. Не можеше да види ясно очите му, защото бе застанал срещу слънцето и бе свъсил вежди.

— Имаш доста здрави нерви, щом изобщо се показваш пред очите ми — извика тя.

— Защо?

Тя разпери ръце, за да покаже касата с уиски и цялата бъркотия, която бе създала.

— Това означаваше за теб изминалата нощ, нали?

Лицето му още повече се смръщи.

— Ще отида да направя кафе.

Секунда по-късно Съни стаеше загледана в празното пространство. Яростта ѝ избухна. Как се осмеляваше просто да се обърне и да изчезне, след като тя още не бе започнала да му казва какво мисли за него. Тръгна решително към кухнята. Тай сипваше кафе в металната цедка на кафеварката. Докато стоеше разгневена, той я напълни с вода, затвори я и я сложи на газовия котлон. Едва когато се увери, че пламъкът е достатъчен, се обърна към Съни с въпросително изражение.

— Махай се от къщата ми!

— Съни — започна той и изпусна дълго потисканата въздишка, докато се облягаше на бюфета със скръстени пред голите си гърди ръце, — позволи ми да ти дам урок за подходящо поведение на другата сутрин. Най-малкото, което дължиш на мъжа, дарил те със седем оргазма — дали пък не бяха осем... толкова е трудно човек да ги брои със страстна жена като теб, но както и да е, — е чаша кафе.

— Ти си отвратителен.

— Изглежда, не мислеше така снощи. А за протокола ще кажа, че случилото се тази нощ имаше нещо общо единствено с теб и мен и нищо с облога ми с Джордж.

— Не беше ли той причината да спиш с мен?

— Не.

— Тогава как ще обясниш касата с „Уайлд Търки“ пред къщата ми? — Тя вдигна ръката си и обвинително посочи към верандата.

— Не мога. Нямам представа как Джордж е открил, че съм тук. Сигурно ме е видял да си тръгвам от църквата и да карам като луд, последвал ме е дотук и си е направил заключение.

— Или пък, веднага след като си повел в резултата, си се примъкнал до телефона, за да му се обадиш.

Съкрушен, той я погледа няколко секунди, после се обърна да си налее кафе. Едва след като напълни чашата си и отпи няколко глътки, вдигна отново очи към нея.

— Не съм.

— Не ти вярвам.

— А трябва. Та на практика ти ме държеше през цялата нощ. — Очите му се присвиха похотливо. — А онова, което докосваше най-често, не би могла да изпуснеш, без и двамата да забележим.

Страните ѝ поаленияха от заливащата я топлина. Тя сведе поглед, търсейки какво да каже. Чувстваше, че губи почва под краката си.

— Е, всичко свърши. Ти спечели облога. Моята седмица тук изтече. Веднага щом гостът ми изпие кафето си, си тръгвам към къщи.

— В Ню Орлиънс?

— А къде другаде?

— За да се върнеш към какво?

— Какво искаш да кажеш с това? — Тя мигновено зае защитна поза.

— Обратно при несъществуващите любовници?

Нямаше как да възрази, затова отвърна, без да се обръща директно към него:

— Към кариерата ми.

— Което би могла да правиш и тук. — Той остави празната си чаша. — Онова, към което се връщаш, е самотата. Отказваш се от всичко познато, което обичаш, само защото нямаш достатъчно сила да останеш и да погледнеш в лицето онова, което е съвсем ясно.

— Че годеникът ми е предпочел приятелката ми пред мен!

— Не, че си избрала неподходящия мъж. Не си искала да признаеш пред всички, че преценката ти е била погрешна.

— След случилото се не ми оставаше нищо друго, освен да замина.

— Имала си избор! — извика той. — Първо, можеше да останеш и да се омъжиш за Дженкинс. Второ, можеше да изобличиш него и Гретчън, а не да ставаш изкупителна жертва.

— Обичах го прекалено много, за да постъпя така — изстреля тя в отговор. Знаеше, че не е истина, Тай също беше наясно, но целта ѝ бе да го провокира.

Номерът не мина.

— Това са глупости, Съни — каза меко той. — Също както и че родителите ти са се преместили заради теб.

— Какво знаеш ти за това?

— Поговорих с Френ. Тя ми каза, че на баща ти са му предложили страхотна работа в Джаксън. Заминаването им оттук няма нищо общо с теб. Но ти предпочиташ да вярваш в обратното, за да оправдаеш собственото си бягство. За всеки в Летъм Грийн ти си независимо, градящо кариера момиче, с цял рояк любовници и не много прилично поведение. И сама си започнала да вярваш в тази лъжлива представа. Но ние и двамата знаем, че такава жена не съществува. Не това е животът, който искаш. Когато си си тръгнала оттук, ти не си отивала към нещо. Ти си бягала. И ако си заминеш днес, ще го направиш отново.

Съни беше толкова ядосана, че леко се поклащаше напред-назад.

— Прекрати глупавата си психоанализа и върви право в ада, шериф Бомон. Нямам търпение да се върна в Ню Орлиънс. Тръгвам веднага щом се облечеш и изчезнеш оттук.

— Добре — каза той и сви рамене, — заминавай. Само че аз ще тръгна след теб.

— И за какво?

Той тръгна към нея и не спря, докато пръстите на краката им не се допряха.

— Защото те желая. Трябва да съм луд, но е така. Желая те от първия момент, в който те видях да ядеш онези проклети ягоди. Снощи ми доказа, че си наистина жената, за която те мислех, жената, която търсех и от която имах нужда дълго време.

— Е, надявам се да ти е харесало, защото бе последният ти шанс. Той се засмя.

— Далеч не е така, Съни. Можеш да избягаш днес, но аз ще те догоня. Спомняш ли си, когато ти казах, че Дженкинс е най-големият

глупак, задето ти е позволил да напуснеш църквата? Е, аз не съм Дженкинс. Ще те следвам по петите, докато завинаги влезеш в живота ми, в дома ми и в леглото ми.

За момент тя остана безмълвна.

— Наистина ли смяташ, че бих се съгласила да живея с теб? Тук, в Летъм Грийн?

— Съпругът и съпругата обикновено — невинаги, но обикновено — живеят заедно.

— Съпругът и... Ти мислиш, че ще се омъжа за теб?

Устните му се разтеглиха в широка усмивка.

— Не мисля, Съни. Знам.

— Ти си луд!

— Боя се, че си права. Повечето мъже не биха искали фурия като теб да се навърта около тях, но аз обичам вълненията. Бил съм с много жени, но нито една не ме е вдигала от леглото, разплисквайки „Уайл Търки“ по верандата — каза той и се разсмя.

— Давай, смей се. И на мен самата ми се струва смешна заблудата ти, че бих се омъжила за теб и бих живяла в този затънтен град.

— Този затънтен град ти се е отразил много добре. Смятам, че е страхотно място за отглеждане на деца.

— Деца?

— Разбира се. Мисля, че трябва да изпълним гражданския си дълг, като осигурим работа на училището в Летъм Грийн, а ти?

Съни цялата кипеше от възмущение и яд. Той я перна леко по брадичката.

— Знам, че в момента идеята ти се струва неприемлива. Но би разбрала какво е най-добро за теб, ако някой ти го каже направо. Но след като помислиш известно време, ще се съгласиш.

С тези думи тръгна към вратата.

— А, и ако наистина решиш да заминаваш днес, опаковай нещата си тихо. Както знаеш, държа ме буден почти през цялата нощ. — Прозя се широко. — Връщам се в леглото.

Съни отново застана загледана в празното пространство.

Той блъфираше, нали?

Но не я бе излъгал за облога с Джордж. Бе казал, че ще я има в леглото си до нощта на сватбата и го беше направил.

Идеята за женитба беше абсурдна. Нали?

Тя го обичаше. Не би ли предпочела да живее с него в Летъм Грийн, отколкото сама в града?

Не, нищо не бе в състояние да промени решението ѝ. Нищо?

Този път щеше да избяга от мъжа, когото истински обичаше. От мъжа, когото истински...

Тя го побутна по рамото. Колкото и невероятно да изглеждаше, той наистина се бе върнал в леглото и спеше спокойно. След като го разтърси повторно, Тай се извъртя по гръб и сънено я погледна.

— Още ли си тук?

— Никога не ми каза, че ме обичаш.

— Необходимо ли ти е? — Приповдигна се на лакът.

— Е, би било приятно.

Той се разсмя на цупенето ѝ.

— Съни, ако не се бях влюбил в теб, щях да те отнеса в леглото още първата вечер, когато се срещнахме. Щях да те проследя дотук, да се възползвам от теб и да те изхвърля от живота си. И — вдигна заплашително пръст към разтворените ѝ устни, осмелили се да го прекъснат — недей да отричаш, че точно това щеше да се случи. От мига, в който погледите ни се срещнаха, беше само въпрос на време да задоволим обзелата ни страст. Изчаквах до снощи, защото се надявах да спечеля и доверието ти. Исках да ти покажа, че вече не става въпрос само за секс.

— В такъв случай си бил искрен, като ми каза, че се възхищаваш от мен като личност?

— Абсолютно!

Тя прехапа долната си устна.

— Не искам повече от две деца.

Тай склочи ръце зад главата си.

— Звучи ми разумно, още повече, щом ти си тази, която ще ги роди. Не си прекалено стара, нали?

— Следващата година ще навърша тридесет.

— Тридесет, а? Е, предполагам, че става.

Гневът ѝ отново се надигна.

— Не смятам да променям и начина си на обличане, за да съм в тон със старомодните схващания в този град.

— Добре. Харесвам как се обличаш. — Погледът му обходи тялото ѝ. — И как се събличаш.

Колкото и да не ѝ беше лесно, тя устоя на изкушението, но усети познатата слабост в коленете.

— Ще трябва често да ходя в Ню Орлиънс.

— Разбирам.

— Нямам намерение да се отказвам от работата си.

— Не съм си и помислял да те карам.

— Имам намерение да обходя всички банки в Луизиана и Мисисипи, докато получа заема.

— Няма да е необходимо. Имам малко заделени пари.

Това я накара да замълчи за момент, после каза:

— Няма да използвам твоите пари, за да започна самостоятелен бизнес.

— Стига, Съни, не се инати. След като се оженим, те ще станат общи. — Забелязал решителния блясък в очите ѝ, той се предаде: — Добре, ще направим компромис. Ще опиташ всичко възможно и ако нищо не се получи, ще обсъдим отново положението. Моето предложение ще оставим като последен вариант.

— Съгласна съм — кимна тя отсечено.

— Нещо друго?

— Не готвя много добре.

— Е, няма да умрем от глад.

— Градинарството също не е сред любимите ми занимания. Не обичам насекоми, змии, кал и така нататък, затова не очаквай от мен да предлагам домашен консервиран грах на църковния благотворителен базар.

— Всъщност предпочитам „Дел Монти“.

— Много съм подредена. Ще искам от теб да ми помагаш да...

— Съни?

— Какво?

— Ти харесваш ли ме?

Тя погледна към него и си помисли, че това е най-скъпото за нея лице, дори и когато така отчаяно се нуждаеше от бръснене.

— Много.

— А обичаш ли ме?

Дълбоко у нея се надигна вълнение. Трябваше да преглътне с усилие, преди да каже дрезгаво:

— Много. Много!

Той отметна завивките.

— Тогава млъквай и се върни тук, където ти е мястото.

Когато легна до него, той я притисна към себе си.

— Сега, когато техническите подробности са уточнени, когато знаеш, че любовта ми към тебе не застрашава независимостта ти, кариерата и всичко, което те прави това, което си, когато можеш най-после да се успокоиш, позволи ми да ти кажа какво чувствам.

Приглади косите ѝ назад и продължи:

— Обичам те, Съни Чандлър. Влюбих се в теб в мига, в който те видях. Дори да не бях са обзаложил с Джордж, щях да искам да те имам в леглото си колкото може по-скоро и ако се беше наложило, щях да те последвам в Ню Орлиънс, за да те спечеля. Старомодно или не, искам да те закрилям до края на живота си. Ще се погрижа всички да разберат, че ти си жената на Тай Бомон, неговата дама, неговата съпруга. Всеки, който те нарани, ще си има работа с мен, а ти знаеш, че мога да бъда по-лош и от дявола. Ти си едновременно трън в петата ми и върховно удоволствие и аз те обожавам.

Смеейки се тихо, тя прокара пръст по устните му.

— Мога да кажа същото и за теб. — Очите ѝ блестяха развеселено, сгрени от обожанието му. — Защо от самото начало не започна така романтично?

— Нищо нямаше да излезе. Трябваше сама да стигнеш до прозрението, че ме обичаш.

— Мислиш се за много умен, а?

— Извънредно — потвърди той горделиво.

Тя обви ръка около врата му и го притегли към себе си за една дълга, страстна целувка. Ръцете му я галеха с обич. Докосна нежните зърна и продължи да ги дразни, докато не се втвърдиха под пръстите му. Той сведе глава, засмука ги и ги навлажни с език.

Продължиха любовната си игра, нагаждайки се взаимно към желанията си. Скоро дишането им стана накъсано и учестено.

— Тай — въздъхна тя, — не ме докосвай там.

— Не ти ли харесва?

— Да, да, но ако не спреш, за мен всичко ще свърши още преди ти да си започнал.

— Искаш ли да се обзаложим за това, Съни Чандлър?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.